

Huỳnh Dị

Lăng Độ Vũ Hệ Liệt 6 - Thánh Nữ

Hồi 1

Không tặc kinh hồn

Theo tin từ San Francisco, California, một mảnh thiên thạch không biết đến từ nơi nào trong vũ trụ nặng hai trăm lẻ chín pound đã đột nhiên biến mất một cách bí mật, nguyên nhân hiện vẫn chưa được xác định.

Phía cảnh sát cho biết, mảnh thiên thạch này bị đánh cắp khỏi "Phòng thiên văn huyền bí" ở San Francisco vào tháng tám năm nay, nhà chức trách thậm chí đã treo giải thưởng, nêu rõ bất kỳ ai chỉ cần cung cấp tin tức giúp tìm ra được bảo vật quý trọng này đều sẽ được thưởng lớn, đồng thời sẽ không bị thẩm vấn điều tra bất kỳ điều gì. Thế nhưng cho tới nay vẫn chưa có tin tức gì.

Mảnh thiên thạch này là do một nhà sưu tập đã tặng cho phòng thiên văn vào bốn mươi năm trước...

Lăng Độ Vũ đặt tờ báo xuống, thầm nghĩ đây đích thực là một chuyện hết sức kỳ quái. Thử nghĩ, một tảng đá lớn như vậy, ít nhất phải hai người khỏe mạnh mới khiêng nổi, không ngờ lại biến mất một cách vô tung vô tích mà không ai hay biết như vậy. Kể đó, mảnh thiên thạch này cũng không phải là thứ có giá trị liên thành gì, có đem bán cũng không bằng một bức danh họa, hơn nữa, trong phòng thiên văn có bao nhiêu đồ trưng bày khác, tại sao bọn trộm chỉ lấy có một tảng đá lớn như vậy, thật là hết sức khó hiểu. Lăng Độ Vũ vỗ chán cười khở, thầm nghĩ: "Đây có thể là một câu đố vĩnh viễn không giải được". Đang định xem tiếp thì tiếng loa phóng thanh thúc giục hành khách lên máy bay vang lên:

- Hành khách chuyến bay 307 từ Ecuador qua Peru đến San Diego xin mời lên cầu thang số 11.

Lăng Độ Vũ nhìn đồng hồ, 8 giờ 15 phút sáng, chuyến bay đã trễ hơn một giờ đồng hồ, mỉm cười miễn cưỡng. Người đứng đầu tổ chức "Liên minh kháng bạo" Cao Sơn Ưng đã điện báo gọi hẩn tới Chile gấp, hy vọng trễ một hai giờ đồng hồ cũng không có vấn đề gì lớn xảy ra.

Hắn gấp gọn tờ báo lại, đứng dậy, bước về phía cầu thang số 11, nhập vào dòng người sớm đã xếp hàng ở đó từ trước.

Trong hàng người chờ lên máy bay, có một đám thanh niên nam nữ dáng vẻ khỏe mạnh, mặc đồ thể thao

chỉnh tề, đang hưng phấn nói thao thao bất tuyệt, hình như là họ vừa tham gia một giải thể thao ở đây và đạt được thành tích rất tốt thì phải.

Lăng Độ Vũ đứng sau lưng họ, lưu tâm quan sát, thấy trên đồ thể thao của họ có thêu quốc kỳ Cuba, thì ra đây là đoàn vận động viên của Cuba.

Lăng Độ Vũ thầm kêu không may, hắn vốn là tội phạm truy nã của chính phủ

Cuba, đồng thời cũng là kẻ thù không đội trời chung với cục trưởng cục tình báo nước này là thượng tá Nico. Cũng may là thể thao không phân quốc tịch màu da, giả dụ đây mà là cảnh sát mật của Cuba thì thật là nguy hiểm vô cùng.

Trong đám vận động viên, có một người đàn ông cao lớn, to béo, ước chừng khoảng bốn mươi tuổi hơn, trông dáng vẻ có lẽ là một huấn luyện viên, nhìn thấy Lăng Độ Vũ đang dò xét đoàn người của mình, liền trừng mắt nhìn hắn một cái, thái độ khinh miệt vô cùng.

Lăng Độ Vũ chỉ mỉm cười đáp lại, không lý gì tới gã.

Đi qua cửa cầu thang, hành khách lên một chiếc xe bus nhỏ đi ra chỗ máy bay, chưa đầy một phút sau, xe bus đã dừng lại bên cạnh chiếc máy bay chờ khách khổng lồ.

Dưới ánh nắng chói chan, thân máy bay phản chiếu ánh sáng lấp lánh.

Trước cầu thang lên máy bay có một đội binh sĩ vũ trang người Ecuador kiểm tra xét người hành khách trước khi lên máy bay. Bọn họ nhìn thân thể cường tráng của Lăng Độ Vũ với ánh mắt nghi ngờ, khám người hết sức kỹ lưỡng, cẩn thận. Hắn vẫn hết sức thản nhiên để họ lục soát khắp người, để tránh khỏi những phiền phức bất tắc dĩ, ngay cả mấy món đồ "pháp bảo" hay giấu dưới lớp da ngực hắn cũng không mang theo, có thể nói là triệt để không vũ trang chút nào. Đương nhiên, hắn vẫn dùng hộ chiếu giả, bởi ở Nam Mỹ và Châu Phi, hắn chẳng phải là nhân vật được hoan nghênh gì cho lắm, nếu sử dụng thân phận thật, e rằng chẳng khác gì đem dê vào miệng cọp.

Hành khách đã lên hết máy bay, đa phần đều là du khách, những người còn là các nhân viên kỹ thuật, thương nhân hoặc nhân viên chính phủ thường trú ở Nam Mỹ về nước nghỉ phép.

Lúc này, các hành khách đều đang bận bịu xếp các vali vào ngăn để đồ phía trên ghế ngồi, tranh nhau chỗ có lợi, cãi nhau ầm ĩ. Lăng Độ Vũ chen qua đám người này vào trong khoang máy bay, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cửa sổ của hắn.

Hắn thời phào nhẹ nhõm, dựa lưng vào thành ghế, ngó mắt ra ngoài nhìn bầu trời xanh trong. Góc nhìn này vừa hay có thể nhìn thấy tình hình hành khách lên máy bay, lúc này vẫn còn ba bốn người đang xếp hàng chờ đám quân nhân kiểm tra để lên máy bay.

Chợt một cô tiếp viên hàng không thân hình thon thả đi qua mặt hắn.

Lăng Độ Vũ liền thuận miệng hỏi:

- Cô à, bao giờ thì tới San Diego?

Cô tiếp viên dừng lại, dường như đã bị phong thái xuất chúng của Lăng Độ Vũ thu hút, chỉ thấy cô ta đưa mắt nhìn chàng mấy lượt, rồi nở một nụ cười tươi như hoa đáp:

- Có lẽ là ba giờ chiều nay.

Lăng Độ Vũ đang định hỏi tiếp xem thời gian transit ở Lima là bao lâu, thì một khuôn mặt chợt hiện ra phía sau lưng cô tiếp viên, khiến hắn trợn tròn hai mắt, miệng há hốc không nói nên lời.

Hắn dám khẳng định mình là người quen nhìn người đẹp, nhưng trước giờ hắn chưa từng nghĩ rằng trên đời lại có người đẹp đến vậy.

Cô tiếp viên vốn đã rất đẹp, nhưng khi người con gái này đứng sau lưng cô ta, thì bỗng chốc vẻ đẹp đó liền bị lu mờ đến tắt hẳn.

Nếu giả dụ cô tiếp viên là một ngôi sao sáng lấp lánh, thì cô gái này phải là vàng mặt trời chói lọi giữa buổi trưa hè.

Mái tóc dài xoăn đen bóng, đôi mắt xanh long lanh như thủy tinh, được làn da trắng muốt tôn lên, trông hết như hai đại dương nhỏ đang trào dâng trong mắt.

Lăng Độ Vũ không biết phải hình dung về nàng thế nào, miễn cưỡng có thể nói là dường như toàn thân nàng phát ra một dòng điện có từ tính cực mạnh, thu hút sự chú ý của hắn. Cô tiếp viên hàng không cảm thấy Lăng Độ Vũ có điều kỳ lạ, liền quay mặt lại xem, vừa hay mặt đối mặt với cô gái kia, sau đó ngẩng người ra, hiển nhiên cũng bị vẻ quyến rũ không gì sánh nổi của cô gái thu hút.

Lăng Độ Vũ định thần lại, ánh mắt sắc bén đảo khắp một vòng trong khoang hành khách, phát hiện ra những người xung quanh đều dừng hết cả lại, ánh mắt si dại tập trung cả vào người cô gái lạ mặt. Ông béo ngồi bên cạnh hắn còn há hốc cái miệng lớn, ngồi im như phỗng nhìn chăm chăm, nước miếng như muốn tràn ra khỏi miệng.

Lăng Độ Vũ trấn định lại tinh thần, quan sát kỹ hơn, giờ mới phát giác ra cô ta đang mặc một chiếc áo dài truyền thống kiểu Arab, quần một chiếc thắt lưng đen ở eo, khiến cho vòng eo càng thêm nhỏ gọn, thanh tú.

Mạng che mặt, mũ che đầu đều đã kéo trễ xuống, áo trắng, thắt lưng đen, tạo thành một sự tương phản hết sức mãnh liệt.

Hắn bỗng nhiên tỉnh ngộ, vừa nãy cô gái này nhất định đã dùng mạng che giấu đi bộ mặt xinh đẹp, bằng không, thì sớm đã gây ra một trường náo loạn trong khoang máy bay rồi.

Một giọng nói thấp trầm, gọi cảm phát ra từ đôi môi anh đào của nàng:

- Có một ông chiếm chỗ ngồi của tôi!

Cô tiếp viên hàng không như người vừa tỉnh mộng, "vâng!" một tiếng.

Cô gái kia nhấc cánh tay trắng như bạch ngọc, trùm lại chiếc mũ đội đầu, sau đó lại kéo mạng che mặt, che đi dung nhan tuyệt thế, rồi quay người tha thướt bước đi, cô nhân viên hàng không đi sát theo ngay phía sau.

Ông béo bên cạnh Lăng Độ Vũ thở dài một tiếng, quay qua thì thầm với hắn:

- Tôi tình nguyện đổi tất cả gia tài để lấy một cái hôn của cô ta.

Lăng Độ Vũ cũng thở dài một tiếng, thầm nghĩ: "Bị người khác chiếm chỗ, hoàn toàn có thể trực tiếp nói với người đó, đâu cần nhờ đến tiếp viên hàng không, lẽ nào cô ta không muốn nói chuyện với nam giới?".

Lúc này, vị hành khách cuối cùng cũng đã lên cầu thang, những người lính đã hoàn thành nhiệm vụ kiểm tra nhảy lên hai chiếc xe Jeep rời khỏi nơi đậu máy bay, để lại hai cố tiếp viên hàng không đứng bên cạnh cầu thang.

Lăng Độ Vũ đang định nhắm mắt dưỡng thần, chợt một chiếc xe hiện ra trong tầm mắt làm hắn chú ý. Đó là một chiếc xe tải nhỏ màu xanh lam, có in dòng chữ "Bảo vệ sân bay", chiếc xe phóng như bay từ một bên của phòng đợi máy bay tới, lao vút qua hai chiếc xe Jeep.

Chiếc xe tải phanh kết lại bên dưới cầu thang lên máy bay.

Lúc này, hai chiếc xe Jeep đã đi vào phía sau nhà đợi.

Từ trong chiếc xe có tám người cao lớn mặc áo màu xanh sẫm của lực lượng cảnh sát bảo vệ sân bay, tay cầm súng máy, nhanh chóng lao lên cầu thang. Một người dí súng vào cô tiếp viên hàng không đứng cạnh cầu thang, không biết nói gì mà cô tiếp viên hoa dung thất sắc, lộ ra vẻ kinh hãi khôn tả.

Hai chữ "Không tặc" vừa hiện lên trong đầu, hắn đã lập tức tung mình vọt ra khỏi ghế ngồi như một viên đạn.

Hắn nhất định phải xông đến cửa khoang khách, ngăn cho bọn cướp kịp lên máy bay.

Những người xung quanh đều kinh hãi nhìn theo thân hình nhanh nhẹn như một con báo của Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ một chân vừa tiếp đất, lập tức đã tung người bổ về phía cửa khoang, lúc này các hành khách đều đã an vị, đường đi ở giữa hai hàng ghế chỉ còn lại mấy cô tiếp viên hàng không đi lại, hầu như là không có gì cản trở hắn. Chiếc máy bay Lăng Độ

Vũ đang ngồi là máy bay thương dụng, từ chỗ hắn đến cửa khoang chỉ chừng hơn chục mét, hắn tràn đầy lòng tin có thể đoạt được vị trí có lợi ở đây trước khi bọn cướp lên đến đầu cầu thang, đồng thời còn kịp đánh đòn phủ đầu.

Chỉ nháy mắt, hắn đã lao tới chỗ cách cửa khoang chừng năm sáu mét.

Chuyện không may đã xảy ra.

Cổ chân phải Lăng Độ Vũ như bị thứ gì đó giống như một con rắn cuốn vào, tiếp đó là một lực lượng mạnh mẽ kéo hắn giật về phía sau.

Hắn lập tức mất thăng bằng, cảm mặt xuống sàn máy bay. Lúc này, điều duy nhất hắn có thể làm là nghiêng người để khỏi cảm mặt xuống.

Kẻ kia đã tính toán thời gian và lực đạo hết sức chuẩn xác, dù Lăng Độ Vũ có thân thủ hơn người, cũng phải ngã nhào một cái.

Đầu vai Lăng Độ Vũ vừa tiếp sàn, hai chân đã toàn lực đạp mạnh, cả người lướt trên sàn máy bay lao về phía trước. Lực xông về phía trước này tuyệt đối không phải là nhỏ, ước chừng có thể giật tung được sợi dây đang cuốn ở chân hắn, nói không chừng còn có thể kéo được cả kẻ tập kích theo, chẳng ngờ hắn vừa dụng lực, thì hai chân liền như hẫng hụt, sợi dây không biết đã được tháo ra từ lúc nào rồi. Tình cảnh của hắn lúc này thật chẳng khác gì một người đang muốn nâng một tảng đá nặng trăm cân, nào ngờ bỗng nhiên tảng đá lại nhẹ tợ long hồng, người đó dùng lực quá mạnh, sự khó chịu của người dùng lực quá mạnh thế nào, thiết tưởng không cần nghĩ cũng biết. Chỉ thấy Lăng Độ Vũ lăn tròn trên sàn máy bay hai vòng như con lật đật.

Vừa mới dừng lại, hắn lập tức nhảy bật dậy, nhưng một họng súng đen ngòm đã dí vào trước ngực.

Cờ chỉ sai một nước, hậu quả sẽ là thua mất cả bàn.

Tám gã ăn mặc giống như cảnh sát sân bay nhảy vào khoang khách, chia ra làm hai tổ. Một tổ xông vào không chế buồng lái, tổ thứ hai tiến về phía Lăng Độ Vũ. Một gã lùn mập trong bọn dùng báng súng đánh mạnh vào bụng Lăng Độ Vũ, động tác nhanh nhẹn mạnh mẽ mà thuần thực vô cùng. Lăng Độ Vũ hự nhẹ một tiếng, ôm bụng gục xuống. Kỳ thực hắn cũng không đau đến mức đó, có điều đứng trước họng súng đen ngòm, giả làm kẻ yếu bao giờ cũng có lợi hơn kẻ mạnh, huống hồ hắn còn một mối lo khác, bởi lẽ một khi dẫn đến nổ súng, nhất định sẽ làm tổn thương người vô tội, ý nghĩ này khiến hắn cố kìm nén ý đồ phản kích lại.

Lúc này, hắn mới có cơ hội quay người lại xem kẻ tập kích sau lưng mình là ai.

Lại là đôi mắt xanh thẳm long lanh tuyệt đẹp đó. Cô gái bỏ mạng che mặt xuống, cái miệng anh đào nhỏ nhắn bên dưới chiếc mũi cao thanh tú khẽ nở một nụ cười, trên mặt như bao phủ một lớp sương mỏng, cổ tay nhỏ nhắn có quấn một sợi dây chuyền dài màu đen tuyền.

Lăng Độ Vũ nhận ra đó là thất lữ của nàng ta.

Cô gái đứng giữa lối đi, tựa như một bức tượng nữ thần tuyệt đẹp, hai mắt nhìn chăm chăm vào kẻ vừa bại trong tay mình - Lăng Độ Vũ.

Tên không tặc bước đến bên cạnh cô ta, chiếm lĩnh vị trí trọng yếu trong khoang hành khách.

Lăng Độ Vũ ngăn người ra, cho đến tận giờ này hắn vẫn không thể nào tin nổi cô cái xinh đẹp này và đám không tặc lại có liên quan tới nhau.

Nhưng đây lại là sự thực ở ngay trước mắt.

Từ trong loa phóng thanh của máy bay vang lên thứ tiếng Anh của người Arab:

- Cúi đầu xuống, giơ tay lên, không được động đậy, kẻ nào không nghe, bọn ta sẽ giết hết! Máy bay này từ bây giờ do bọn ta điều khiển!

Lúc này, đám hành khách mới biết có chuyện chẳng lành, ai nấy mặt mày xám ngoét, trợn mắt há miệng.

Mấy gã không tặc đi lại trong khoang khách vung vít súng máy tự động, miệng quát ầm ỹ, mọi người không biết làm sao, đành phải khuất phục, cúi đầu, đưa cao tay lên.

Các cô tiếp viên hàng không đều bị dồn cả vào căn bếp nhỏ phía sau, giữa lối đi giờ chỉ còn lại mình Lăng Độ Vũ quỳ đối mặt với cô gái Arab huyền bí.

Một gã không tặc bước tới sau lưng Lăng Độ Vũ, dùng tiếng Arab hỏi ý kiến cô gái:

- Xử hắn thế nào đây?

Cô gái mặt không đổi sắc, ngửa mặt lên nói:

- Kéo hắn về chỗ ngồi.

Ngữ khí hết sức bình đạm, trung dung.

Chiếc máy bay từ từ chuyển động trên đường băng, bọn cướp đã khống chế được cục diện. Lăng Độ Vũ ngồi trên ghế mà không phục chút nào, nếu như chân hắn không bị cô gái kia dùng dây lưng cuốn vào, thì cục thế bây giờ đã hoàn toàn khác rồi.

Máy bay không ngừng gia tốc, từ từ bay lên không trung dưới ánh mặt trời Ecuador chói chan, tháp điều khiển dường như vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra trên máy bay, hoặc giả có biết cũng không thể làm gì được.

Bọn không tặc đã tính toán chu đáo, khôn khéo lợi dụng lỗ hổng an ninh của sân bay, nhất cử công thành, hơn nữa hành động cũng hết sức nhanh nhẹn, gọn gàng, thành thực bình tĩnh.

Tiếng từ trong loa phòng thanh lại vang lên:

- Bây giờ có thể bỏ tay xuống, nhớ kỹ, không được nói chuyện! Tính mạng các người đang ở trong tay bọn ta!

Ông béo bên cạnh quay mặt sang nhìn Lăng Độ Vũ cười khở, hạ cánh tay mỗi như xuống, lẩm bẩm nói:

- Không biết đám trời đánh này định bắt chúng ta đi đâu nữa?

- Câm mồm!

Tiếng quát sang sảng vang lên, một gã không tặc da đen đen đúa, hai mắt lừ lừ, khí thế hung hãn vung vẩy khẩu súng máy tự động trong tay bước tới.

Ông béo hoảng hồn, mặt cắt không còn giọt máu, cúi gằm mặt xuống, hai tay ôm đầu, người run lên cầm cập.

Gã không tặc lên tiếng cảnh cáo:

- Không được nói chuyện, bằng không ta giết hết!

Tiếp đó hắn quay người một vòng quát lớn:

- Các người cũng vậy!

Ánh mắt của hắn quét đến mặt Lăng Độ Vũ, nhưng hắn chẳng hề tránh né ánh mắt của hắn giống như những hành khách khác mà như không có chuyện gì, nhìn thẳng vào mắt hắn.

Gã không tặc trầm mặt xuống, đang định phát tác.

Lăng Độ Vũ chột chậm rãi hỏi:

- Chúng ta sắp đi đâu? Colombia, Venezuela hay là Cuba?

Gã không tặc ngăn người ra:

- Làm sao người biết được?

Lăng Độ Vũ mỉm cười:

- Tôi cũng là phi công chuyên nghiệp, máy bay lệch quỹ đạo thế này, làm sao mà không biết chứ?

Gã không tặc tức giận quát lớn:

- Câm miệng!

Tiếp đó lạnh lùng nói:

- Nếu còn muốn giữ cái mạng chó để lái máy bay, thì câm họng lại, bằng không coi chừng ta bắn vỡ cái đầu chó của người đấy!

Lăng Độ Vũ khẽ nhún vai, nhắm hai mắt lại. Trực giác cho hắn biết tên không tặc này đang cố làm ra vẻ hung hãn, kỳ thực con người hắn không phải như vậy. Lúc này một gã không tặc khác đưa tay vẫy vẫy gọi hắn, tên không tặc liền lăm bắm gì đó, quay người bước đi.

Lăng Độ Vũ tập trung hết sức chú ý của mình vào hô hấp, chẳng mấy chốc đã rơi vào trạng thái hoàn toàn thoải mái, thư thái.

Tất cả đều đợi cho tới lúc máy bay hạ cánh.

Bất cứ xung đột nào cũng không thể xảy ra trong lúc máy bay đang trên không, bằng không sẽ dẫn đến một kết cục thảm thương người chết máy bay rơi.

Lăng Độ Vũ hít sâu vào một hơi không khí, lúc này đôi mắt đẹp và sâu tựa biển xanh mênh mông vô tận ấy lại hiện lên trong đầu óc hắn.

Vẻ đẹp của cô gái ấy đích thực khiến người ta phải trầm trồ tán mỹ, phải ngây ngất tâm hồn, nhưng điều làm Lăng Độ Vũ chú ý nhất, lại là một thứ khác.

Khi nhìn thẳng vào mắt nàng, hắn cảm thấy dường như cô gái này có một thứ sức mạnh kỳ quái nào đó, không chỉ là sức mạnh tinh thần, mà còn bao gồm cả một thứ gì đó như là "điện" hoặc "từ tính" từ mắt nàng bắn ra.

Toàn thân nàng được bao bọc bởi thứ sức mạnh này, nó tạo cho nàng một thứ mị lực không gì ngăn cản nổi.

Đây rốt cục là chuyện gì?

Bọn họ cướp máy bay với mục đích gì?

Có vẻ như cô gái là thủ lĩnh của những người Arab này, nhưng cô ta dựa vào thứ gì mà có thể khiến cho một đám người thân thủ cao cường như vậy, cùng đi làm một chuyện hết sức mạo hiểm thế này?

Trong xã hội mà nam quyền là chí cao vô thượng như ở Arab, một cô gái làm sao có thể nắm giữ vị trí thủ lĩnh được.

Hồi 2

Tiếp tục kiên trì

Máy bay từ từ hạ cánh, tất cả cửa sổ đều bị kéo xuống theo lệnh của bọn không tặc.

Một trăm sáu mươi hai hành khách im lặng không dám nói tiếng nào, chờ đợi sự an bài của số phận.

Sáu tên không tặc cầm súng máy tự động đứng gác ở những nơi quan trọng trong khoang hành khách.

Cô gái xinh đẹp kia và hai tên không tặc khác thì ở trong khoang lái.

Tất cả hành khách đều lộ vẻ lo lắng, thi thoảng lại vang lên tiếng trẻ con khóc, nhưng lập tức bị người lớn bịt miệng lại ngay.

Lăng Độ Vũ cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, tại sao máy bay lại có thể dễ dàng tìm chỗ hạ cánh như vậy? Bình thường mà nói, đa số các nước đều không muốn chuốc lấy phiền phức, để cho máy bay bị cướp hạ cánh xuống sân bay nước mình, trừ phi trong máy bay đó có nhân vật mà bọn họ không thể không "ném chuột sợ vỡ đồ", nghĩ tới đây, Lăng Độ Vũ chợt thầm kêu khổ: "Trời hại ta rồi!".

Hắn đã nghĩ ra sân bay này thuộc về quốc gia nào.

Máy bay đã dần dần tiếp xúc với đường băng, bắt đầu hãm dần tốc độ, rồi cuối cùng cũng dừng lại.

Tiếng máy cũng dần im bật.

Nhất thời, bên trong và bên ngoài máy bay im lặng như tờ.

Gã không tặc lúc đầu đã dùng bang súng thúc vào bụng Lăng Độ Vũ bước ra từ khoang lái, lớn giọng quát:

- Tất cả đoàn vận động viên quốc gia Cuba đặt tay lên đầu, đứng dậy!

Hơn hai chục vận động viên đều biến sắc mặt, hoảng hồn không biết làm sao. Tay huấn luyện viên kia liền đứng vụt dậy, chưa kịp kháng cự gì thì đã bị một gã không tặc đứng phía sau dùng họng súng thúc mạnh, khiến ông ta bổ nhào ra chiếc ghế phía trước.

Một vận động viên bên cạnh tưởng rằng có thể thừa cơ không chế tên không tặc, định chém tay xuống cướp súng, nào ngờ gã không tặc lúc thân thủ linh hoạt vô cùng, chuyển tay cầm súng, đoạn hất tay đánh mạnh vào be sườn tay vận động viên, khiến anh ta kêu lên một tiếng đau đớn, gục xuống một bên.

Mọi người đều kinh hãi vô cùng.

Lăng Độ Vũ cũng thầm khen thân thủ của gã không tặc.

Gã lúc hung hãn trầm giọng nói:

- Nếu chuyện tương tự thế này xảy ra lần nữa, ta giết!

Khi gã nói đến chữ "giết" hai hàm răng nghiến chặt lại, tiếng nói rít qua từ khe răng tựa như tiếng ma quỷ dưới địa ngục kêu gào, khiến mấy người phụ nữ sợ đến bật khóc thành tiếng.

Không khí căng thẳng như dây đàn.

Đoàn vận động viên như đang sắp hàng bước ra pháp trường, chậm chậm lê bước, đám không tặc hung hãn máu lạnh đã làm cho họ sợ hãi.

Chẳng ai hoài nghi bọn chúng có thể giết người và mình có thể bị giết hay không?

Đám không tặc sắp xếp cho đoàn vận động viên ngồi những chỗ khác nhau trong khoang khách. Tay huấn luyện viên kia vừa hay được xếp ngồi ngay cạnh Lăng Độ Vũ, thay thế cho ông béo vừa nãy.

Lăng Độ Vũ thầm kêu khổ. Như vậy có nghĩa là lá chắn của chúng chính là đoàn vận động viên quốc gia Cuba, chúng phân tán họ ra như vậy, chính là để quản lý cho dễ dàng hơn, đồng thời công tác giải cứu con tin cũng càng thêm khó khăn.

Như vậy cũng có nghĩa là chỗ này đích thực là sân bay trong lãnh thổ Cuba, chỉ có chính phủ Cuba mới chịu nhượng bộ đám không tặc để bảo toàn cho tinh anh thể thao của nước mình, từ đây có thể thấy bọn không tặc này tuyệt đối không phải hạng thô lỗ mà làm việc gì cũng tính toán hết sức chu đáo. Giờ thì đến lượt hần phải đau đầu rồi. Do một số chuyện xảy ra khi thực hiện nhiệm vụ của "Liên minh kháng bạo" mà hần đã trở thành tội phạm bị truy nã hàng đầu của nước này, giả thiết đám không tặc này mà thất bại, con tin được cứu, vậy thì có tới 90% là hần bị cảnh sát ngầm Cuba nhận ra, như vậy không phải là chết oan lắm hay sao?

Có điều, hiện giờ hần đã cười lên lưng hổ.

Đứng trên lập trường của một con tin, hần hy vọng chính phủ Cuba có thể giải cứu thành công. Nhưng nghĩ đến thân phận tội phạm truy nã ở Cuba của mình, hần lại muốn đứng cùng một phía với đám không tặc này, cùng thoát khỏi hiểm cảnh.

Đây là một mâu thuẫn khó mà giải quyết được. Chợt tiếng loa lại vang lên lần nữa.

- Lần cướp máy bay này là sự trả đũa của chúng tôi với việc chính phủ Cuba bắt giữ ngài Mokim. Bây giờ là ba giờ ba mươi phút, trong vòng bốn tiếng đồng hồ, nếu chính phủ Cuba vẫn không chịu trao trả ngài Mokim cho chúng tôi, thì mỗi phút sẽ có một vận động viên đoàn thể thao quốc gia Cuba bị sát hại.

Tất cả hành khách trên máy bay liền vang lên tiếng người xôn xao, tay huấn luyện viên bên cạnh Lăng Độ Vũ thì mặt xám ngoét như tờ giấy.

Mấy gã không tặc người Arab lạnh lùng hươ súng máy tự động đi lại, đám hành khách liền lập tức im bật.

Lăng Độ Vũ thầm đoán định, những lời này chỉ cần nói cho người ở đài chỉ huy nói là được, nhưng lại phát đi cả trong khoang khách như vậy, mục đích chính là đánh vào lòng tự ti của con người, bởi vì ít nhất chỉ sau khi đoàn vận động viên Cuba bị giết hết, mới đến lượt những hành khách khác, vì vậy mà nguy cơ đối với họ cũng giảm bớt phần nào, gây phân hóa trong đám hành khách.

Phương pháp cao minh như vậy, rốt cuộc là ai đã nghĩ ra?

Chính phủ Cuba có thể là nơi quyết định có thả người hay không nhanh nhất trên thế giới, bởi vì quyết định chỉ do một người ở vị trí tối cao quyết định, nên đáp án sẽ có được rất nhanh.

Mặt khác, trong lòng Lăng Độ Vũ lại hiện lên hình ảnh của cô gái xinh đẹp người Arab kia.

Sáu giờ bốn mươi lăm phút.

Hai tiếng mười lăm phút căng thẳng đã trôi qua. Máy phát thanh vẫn chưa vang lên tiếng nào...

Đàm phán giữa đài chỉ huy và bọn không tặc trong khoang lái vẫn diễn ra hết sức kịch liệt.

Lăng Độ Vũ trong lòng nghĩ đi nghĩ lại nhiều biện pháp, nhưng vẫn không tìm ra được một biện pháp lươn lẹo toàn kỳ mỹ... vừa có thể thoát khỏi bọn không tặc, đồng thời cũng không lọt vào tay thượng tá Nico cực

trường cục tình báo Cuba.

Giờ hẳn chỉ có thể ngồi yên chờ biến động tiếp theo.

Hai tên không tặc bước tới cửa khoang khách, mở bật cửa ra.

Một tên khác lớn giọng nói:

- Trừ các vận động viên Cuba ra, tất cả phụ nữ và trẻ em đều có thể rời khỏi. Nhớ kỹ phải đặt tay lên đầu, không được sự đồng ý của chúng ta, không được cử động...

Các hành khách lộ vẻ vui mừng, tuy con tin vẫn chưa được giải thoát hết, nhưng xem ra cuộc đàm phán cũng có sự phát triển rất tốt.

Đương nhiên, chỉ có Lăng Độ Vũ là ngoại lệ.

Giả như hẳn được phóng thích, vậy cũng chẳng khác gì nhảy từ miệng con hổ này sang miệng con hổ khác.

Bảy giờ hai mươi phút, phụ nữ mà trẻ nhỏ đều đã rời khỏi khoang hành khách... một chiếc xe khách nhỏ chạy đến bên cạnh máy bay.

Trên máy bay giờ còn lại chín mươi bảy con tin, bao gồm cả hai mươi bảy vận động viên Cuba.

Sắc trời bắt đầu tối dần.

Giờ chỉ còn mười phút nữa là đến thời hạn bọn không tặc bắt đầu giết người.

Các con tin vận động viên Cuba lại bị tập trung hết ra giữa máy bay.

Đám không tặc mặt lạnh lùng như đá tảng, khiến người ta khó mà đoán ra được chúng đang suy nghĩ gì, nhưng điều làm Lăng Độ Vũ khó chịu nhất chính là cảm giác phải chờ đợi mà không biết gì, không biết sự tình phát triển thế nào, cũng không biết tình hình bên ngoài máy bay ra sao, chỉ biết ngồi nhìn mấy họng súng đang chĩa vào mình.

Thời gian chậm chậm trôi đi.

Bảy giờ ba mươi phút.

Đã đến thời hạn cuối cùng mà bọn không tặc chưa ra.

Gã không tặc lùn người Arab mặt lạnh lùng, cầm súng bước tới, ánh mắt lạnh lùng quét lên mặt các con tin.

Hơn chín mươi con tin run lên cầm cập, quá nửa cúi gằm mặt xuống, tay huấn luyện viên bên cạnh Lăng Độ Vũ cũng run lên từng hồi.

Lúc đối diện với cái chết, những người bình thường vênh váo tự đắc cũng biến thành kẻ nhu nhược... Ánh mắt của gã lùn dừng lại trên người tay huấn luyện viên.

Tay huấn luyện viên run rẩy, cánh tay gõ vào thành ghế "cách cách!".

Không khí trong khoang hành khách cơ hồ như muốn đông kết lại.

Lăng Độ Vũ thầm tính toán tình huống xấu nhất có thể xảy ra, hẳn đương nhiên không cam tâm khuất phục, cho dù chết, đối phương tuyệt đối cũng không dễ chịu gì.

Trong giờ khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, dường như tên lùn đã tìm được cơn giận trong lòng, dịch ánh mắt rời khỏi hẳn, chuyển đến một người da đen ngồi cách đó hai hàng ghế:

- Người! Giờ tay lên đầu, đứng dậy!

Người da đen lộ vẻ sợ hãi, quay đầu nhìn bốn phía, phát giác những người xung quanh đều tập trung lên người mình, kinh hoảng chỉ tay vào ngực mình, ngơ ngẩn ngẩn ngẩn hỏi:

- Tôi?

Tên lùn gật đầu khẳng định:

- Đúng! Chính là người!

Một tên không tặc khác từ phía sau bước tới, thúc họng súng vào gáy anh ta, gất lên:

- Đưa tay lên đầu, đứng dậy!

Người da đen lo lắng đứng dậy:

- Các người có nhầm không vậy, tôi là người Mỹ, cũng là người phản đối chính phủ Cuba, tuy tôi không biết ngài Mokim của các người là ai, nhưng chỉ cần là kẻ thù của Cuba, tôi sẽ đứng cùng một chiến tuyến với ông ta, tôi...

Tên lùn lạnh lùng nói:

- Nếu người đã là người phản đối Cuba, thì sợ gì nữa? Lẽ nào không muốn rời khỏi chỗ này?

Các hành khách liền thở phào một hơi, nếu như đàm phán bị hỏng, người bọn không tặc muốn giết đầu tiên nhất định sẽ là các vận động viên Cuba, đâu cần phải ra tay với một người Mỹ da đen như vậy?

Lăng Độ Vũ thầm cảm thấy có gì không ổn, loại giao dịch này bình thường chỉ tiếng hành một lượt, thả tất cả mọi người ra một lần, không hề có lý do gì để chỉ thả một người ra một, hẳn nghĩ mãi mà cũng không nghĩ ra được lý do mà bọn không tặc chọn người da đen này.

Đối với yêu cầu đòi thả Mokim của bọn không tặc lần này, hẳn chưa từng nghe qua lần nào. Ngay cả nhân vật tên gọi là Mokim cũng không hề nổi bật, lao sư động chúng như thế này vì một nhân vật không có danh tiếng gì, rốt cục là vì nguyên nhân gì?

Đầu hẳn như bị che phủ một lớp mây mờ.

Cửa khoang khách lại bật mở.

Người da đen bước ra ngoài.

Tất cả mọi người, ngoại trừ Lăng Độ Vũ ra, ai cũng thở phào nhẹ nhõm, không ai hy vọng người vô tội bị sát hại.

- Bùm!

Tiếng súng vang lên.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên bên ngoài khoang máy bay.

Mọi người cả kinh, hướng ra ngoài cửa khoang hành khách, khẩu súng máy tự động trong tay gã lùn không ngừng bắn như vãi đạn ra ngoài.

Nhất thời, tiếng kêu kinh hãi, tiếng khóc, và tiếng mắng chửi vang lên khắp trong khoang máy bay.

Đại bộ phận hành khách rú lên, thu người sát vào bên trong ghế, một số người khác can đảm hơn, phần nộ đứng dậy. Gã lùn chậm rãi quay nòng súng còn đang bốc khói lại, chậm chậm bước tới phía mấy người đang đứng.

Dưới sự uy hiếp của họng súng đen ngòm, cuối cùng những người này cũng ngồi xuống trở lại.

Những người kêu rú lên khi nầy cũng im bật.

Nhất thời trong khoang máy bay im lặng như tờ, chỉ có tiếng hô hấp khấn trương nhẹ nhàng vang lên.

Không ai hiểu tại sao bọn không tặc lại vô duyên vô cớ giết chết người da đen, nếu muốn uy hiếp chính phủ Cuba, tự nhiên phải tìm người Cuba để ra tay trước mới đúng.

Sự tình không chỉ đơn giản như vậy.

Lăng Độ Vũ không đứng dậy phẫn nộ, cũng không rúc mình sợ hãi như những người khác, hắn chỉ bình tĩnh ngồi tại chỗ, phân tích tình hình một cách tổng thể.

Bọn không tặc đã bắt đầu giết người.

Một khi đã bắt đầu sát nhân, cuồng tính sát nhân bên trong kẻ giết người sẽ bị kích phát cho bùng nổ, khiến kẻ ấy hoàn toàn mất đi lý trí.

Người tiếp theo sẽ là ai?

Hắn nhất định phải ngăn lũ người điên cuồng này lại. Cứu người quan trọng, chuyện có lọt vào tay cục tình báo Cuba hay không, giờ hắn cũng mặc kệ.

Thời gian chậm chậm trôi đi.

Gã lùn cười gần mấy tiếng, chậm chậm đi tuần giữa đám con tin đang run rẩy, ai nấy đều cố cúi gầm mặt xuống, có người do không kiềm nén được nỗi sợ hãi đã bật khóc thành tiếng.

Lăng Độ Vũ đột nhiên đứng dậy.

Nhất thời, gần trăm con mắt trong khoang hành khách đều tập trung lên người hắn.

Lăng Độ Vũ kiêu ngạo nói:

- Không cần tìm nữa, để tôi đi!

Gã lùn thoáng ngạc nhiên, trầm ngâm mấy giây rồi cười lạnh lùng nói:

- Được lắm! Thích làm anh hùng hả? Vậy thì ta giúp người một tay. Cút ra đây!

Nhớ kỹ, đặt tay lên đầu, không được có bất kỳ hành động nào!

Lăng Độ Vũ đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, khi hắn đi ngang qua tay huấn luyện viên nọ, trong mắt tay này liền lộ ra vẻ kính phục và sùng bái.

Hành động của Lăng Độ Vũ đã kích động dũng khí trong lòng một ông lão ngồi gần đó, chỉ thấy ông ta đứng vụt dậy, cao giọng nói:

- Muốn giết thì giết hết cả chúng ta đi!

"Bằng!".

Cả người ông lão gục xuống ghế, giữa đầu đã có thêm một chiếc lỗ, máu chảy ra không ngừng.

Phát súng chuẩn xác đến kinh người.

Thủ đoạn tàn nhẫn đến kinh người.

Gã lùn tay phải cầm súng máy tự động, tay trái cầm một khẩu súng lục, họng súng vẫn còn bốc khói.

Hai tay Lăng Độ Vũ buông xuống khỏi đầu, đang định lao về phía trước, nhưng họng súng của gã lùn lại chỉ vào giữa hai chân mày hắn, khiến hắn khựng người lại, tựa như đang xem phim ấn nút pause vậy.

Tiếng súng vẫn còn ong ong trong tai mọi người.

Không ai dám hó hé tiếng nào.

Không ai dám hoài nghi hay thách thức quyết tâm giết người của bọn không tặc.

Gã lùn cười âm trầm:

- Đưa tay lên đầu, ngoan ngoãn bước ra ngoài.

Lăng Độ Vũ hít vào một hơi sâu, đặt tay lên đầu, chậm rãi bước về phía gã lùn đang đứng ở cửa khoang hành khách.

Cuối cùng hắn cũng đến được cửa.

Không khí trong lành bên ngoài ùa vào theo một cơn gió nhẹ, khiến tinh thần Lăng Độ Vũ phấn chấn.

Gã lùn dịch lại sau lưng hắn, thấp giọng nói:

- Cút ra!

Hắn biết đối phương muốn đạp mình lăn xuống cầu thang, sau đó mới vãi đạn.

Đây là cơ hội của hắn.

Hắn khẽ rùn người xuống, nhích nhẹ sang bên, cánh tay kẹp lại giữ chặt chân gã lùn, tiếp đó khẽ vặn eo lưng, gã lùn mất thăng bằng liền bổ ngã về phía trước.

Lăng Độ Vũ một tay cướp lấy khẩu súng lục của hắn, một tay khác khóa cổ, không cho hắn lăn về phía khoang lái. Gã lùn cũng là cao thủ quyền thuật, liều mạng phản kích.

Những tên khác vội quát vang xông tới, nhưng không ai dám vọng động nổ súng.

Trong nháy mắt, Lăng Độ Vũ đã vung đầu gối lên thúc mạnh vào hạ bộ gã lùn. Chỉ thấy hắn ta hự lên một tiếng, toàn thân đau đớn co rút lại. Lăng Độ Vũ vươn tay cướp lấy khẩu súng tự động trên tay kia của gã, dí luôn vào dưới cằm.

Tất cả mọi chuyện chỉ diễn ra trong vài giây đồng hồ, khi đồng bọn của gã lùn chạy đến thì tình thế đã nghịch chuyển.

Lăng Độ Vũ lúc này mặt hướng về phía đuôi máy bay, hình thành thế đối mặt với năm tên không tặc đang chực lao tới.

Chỉ nghe hắn quát lớn:

- Không được động đây...

Lời còn chưa dứt thì cánh cửa khoang lái phía sau chọt vang lên tiếng động nhẹ.

Lăng Độ Vũ thăm kêu không hay, vội ấn gã lùn xuống, để ứng phó với kẻ địch phía sau.

Chợt thấy nơi cổ thít lại.

Một sợi roi da đen dài, quấn chặt cổ hắn như một con rắn độc, thít chặt lại.

Lăng Độ Vũ ngay cả thời gian tự mắng mình ngu ngốc cũng không có, hai mắt đã hoa lên, hô hấp nhất thời bị ngưng lại.

Hắn lại nghĩ đến đôi mắt đẹp mê người kia.

Một cỗ sức mạnh vô tình kéo hắn thật mạnh, Lăng Độ Vũ mất thăng bằng ngã huych xuống.

Tiếp đó eo hông của hắn đau nhói lên, khẩu súng lục liền rơi khỏi tay.

Bởi sợi roi làm hắn mất thăng bằng nên gã lùn đã có cơ hội phản kích.

Một họng súng lạnh tanh chĩa vào thái dương hắn.

Cô gái kia bình tĩnh nói:

- Không nên sinh sự nữa, Mokim sắp được thả ra rồi.

Sau đó ngưng lại giây lát rồi quay sang gã lùn nói:

- Duma, anh giết người lố mắng quá!

Lăng Độ Vũ nhận thêm một đá như trời giáng vào bụng, lăn lông lốc tới tận chỗ mấy chiếc ghế ngồi mới dừng lại. Đây đương nhiên là đòn thù tiết hận của gã lùn kia.

Hắn vừa mở mắt, đã thấy cô gái Arab xinh đẹp kia dùng đôi tay nhỏ nhắn quần sợi dây đen vào vòng eo quuyền rũ mê người.

Nàng vẫn đứng ở cửa khoang lái, khuôn mặt giấu đằng sau tấm mạng che mặt, không biết có vì gã hành khách đã hai lần thất bại dưới tay mình mà động dung chút nào hay không.

Trong lòng Lăng Độ Vũ chợt nảy ra ham muốn mãnh liệt muốn lật tấm khăn che mạng của nàng ra xem biểu tình bên dưới thế nào. Hắn không thể nào tưởng tượng được, một cô gái có vẻ yếu đuối như vậy không ngờ lại có kỹ thuật sử dụng roi điều nghệ cùng với sức mạnh kinh hồn như rồng ấy.

Gã lùn trầm mặt đứng bên cạnh, sắc mặt có vẻ không phục.

Cô gái nhẹ nhàng nói:

- Thả hết những người khác ra, chỉ cần giữ lại đội bay và các vận động viên.

Xem ra nàng ta có vẻ không hài lòng với thủ đoạn của gã lùn Duma.

Quả tim Lăng Độ Vũ như trầm xuống, chỉ mong phía Cuba không có ai nhận ra hắn. Nếu như cầu nguyện mà có hiệu quả, vậy thì mỗi lời cầu nguyện của hắn đều có liên quan đến hy vọng này.

Gã lùn Duma thấp giọng quát:

- Đứng dậy! Có nghe không! Ta nói đứng dậy!

Lăng Độ Vũ giả vờ rất đau đớn, đứng dậy một cách khó nhọc vô cùng.

Không ai biết rằng thể chất kinh người của hắn, cùng với khả năng chịu đòn đã được rèn luyện qua bao trận chiến kinh hiểm đủ để hắn phát động một đòn phản kích mạnh nhất.

Lần này, mục tiêu của hắn là giai nhân bí hiểm kia.

Gã lùn Duma gắt giọng quát:

- Đặt tay lên đầu, trở về chỗ ngồi. Người là đứa được thả cuối cùng.

Lăng Độ Vũ mừng thầm, chỉ cần không đem hắn giao cho chính phủ Cuba, vậy thì hắn vẫn còn cơ hội chạy trốn. Hắn liền tạm thời dẹp ý định phản kháng sang một bên, thầm nhủ tên lùn đã nảy ý định giết hắn, nên cố ý nói vậy, kỳ thực chỉ muốn chơi trò mèo vờn chuột với hắn mà thôi.

Nhưng hắn là người nghệ cao gan lớn, chỉ cười nhạt, ngoan ngoãn bước về chỗ ngồi.

Cô gái dùng đôi mắt sâu đẹp long lanh nhìn chăm chăm vào hắn, không biết trong lòng đang nghĩ điều gì.

Hồi 3

Đổi hướng

Các con tin lần lượt rời khỏi máy bay.

Giờ chỉ còn lại hơn hai chục vận động viên, hai phi công, Lăng Độ Vũ và tám tên không tặc.

Đương nhiên, còn có cô gái che mạng kỳ lạ kia nữa.

Nàng đứng ở phía đầu máy bay, thân thể nhỏ nhắn giấu bên trong chiếc áo dài Arab rộng thùng thình, khuôn mặt xinh đẹp chị che phủ bởi tấm mạng mỏng.

Tất cả đều đang đợi Mokim xuất hiện.

Tuy cô gái không hề động đậy, nhưng Lăng Độ Vũ vẫn có thể từ những rung động nhỏ nhất trên cơ thể nàng, nhận ra hô hấp đang nhanh dần.

Từ này đến giờ, nàng luôn biểu lộ vẻ bình tĩnh và lạnh lùng.

Sự khẩn trương này có phải là do đây là thời khắc quan trọng? Hay là do nàng ta sắp được gặp "ngài Mokim"?

Giữa bọn họ rốt cục có quan hệ thế nào?

Tại sao phải giết người để ép Mokim xuất hiện?

Mokim tại sao không muốn để họ cứu đi?

Một loạt các vấn đề nảy ra khiến đầu Lăng Độ Vũ như muốn nổ tung.

Chiếc cầu thang lên máy bay chợt vang lên tiếng chân người.

Có người đang chậm rãi bước lên.

Mọi ánh mắt đều tập trung ra ngoài cửa.

Một người Arab cao lớn chậm rãi bước vào bên trong.

Mặt ông ta đầy những nếp nhăn, xem ra ít nhất cũng phải hơn tám mươi tuổi, thân hình gầy gò, nhưng bước chân vẫn tràn đầy sức mạnh. Da ông ta đen hơn so với da người Arab bình thường, có thể là do có chút huyết thống của người da đen.

Gã lùn quát:

- Giờ tay lên!

Ông già như chẳng nghe thấy gì, quay sang phía cô gái Arab, trong mắt lộ ra vẻ hết sức kỳ quái, chậm rãi

hỏi:

- Là cô à?

Cô gái nhẹ giọng đáp:

- Là tôi! Sao lại không phải là tôi chứ?

Tiếp đó lại thờ dài một tiếng:

- Đây là ngọn nguồn của mọi nỗi khổ?

Ngoại trừ Mokim và tám tên không tặc ra, mọi người đều không ai hiểu cô gái đang nói gì.

Không một ai hiểu được hai người họ đang nói gì.

Mokim như không dám tin, lắc đầu nói:

- Cho tôi xem qua một lần được không?

Cô gái trầm ngâm chừng vài giây, sau đó đưa cánh tay thanh tú lên tháo mạng che mặt xuống.

Đó không phải là vẻ đẹp của con người, mà là của một nữ thần nơi thiên giới.

Lăng Độ Vũ, Mokim, thậm chí cả tám gã không tặc đều không có cách nào dời mắt khỏi khuôn mặt nàng, cứ đắm đuối nhìn như say như dại.

Cô gái lại kéo mạng che mặt lên.

Một tiếng thờ dài kinh ngạc vang lên.

Mokim hít sâu vào một hơi nói:

- Thật khiến người ta khó mà tin nổi, cô trở nên xinh đẹp thế này rồi, có vui vẻ không? Maren?

Lăng Độ Vũ thầm cảm thấy kỳ lạ, câu nói này của Mokim nghĩa là gì? Lẽ nào trước đây cô ta không phải như thế này?

Maren quay người đi, lạnh lùng nói:

- Giam ông ta vào một góc riêng, thông báo cho chính phủ Cuba biết, phải dẹp sạch mọi trường ngại vật trên đường băng, chúng ta sẽ thả hết những người còn lại, chỉ giữ lại hai viên phi công.

Đám không tặc liền lập tức thực thi mệnh lệnh của nàng ta.

Sự chờ đợi làm người ta nôn nóng đến phát điên.

Hắn đã từng lăn lộn không biết bao nhiêu kinh hiểm trong đời, nhưng chưa lần nào thử qua mùi vị tiền thoái lưỡng nan, không biết làm gì như lúc này.

Điều khiến hắn đau đầu nhất tính là tên lùn Duma hung mãnh đang đứng phía sau.

Hắn cảm nhận được địch ý và sát khí của Duma với mình.

- Đến lượt mày rồi!

Một gã không tặc huơ họng súng về phía Lăng Độ Vũ ra, ra lệnh cho hắn bước ra cầu thang.

Lăng Độ Vũ cẩn thận bước lên hai bước, tiến ra phía cửa.

"Cách!".

Lăng Độ Vũ lập tức nghĩ đến khẩu súng lục của Duma và khuôn mặt mơ hồ bầy nhầy máu thịt của ông già vừa bị hấn sát hại.

Trong đầu hấn lập tức hiện ra đối sách.

Cơ hội duy nhất chính là dựa vào thân thủ nhanh nhẹn của hấn, nhảy nhanh xuống bên dưới cầu thang.

Đó là chỗ duy nhất có thể tránh được họng súng chuẩn xác như thần của Duma.

- Bước xuống!

Tên không tặc mắt kiên nhẫn đẩy nhẹ sau lưng hấn.

Lăng Độ Vũ đưa mắt nhìn quanh quất.

Vận động viên cuối cùng đang chạy về phía một đám cảnh sát vũ trang Cuba cách đó chừng hơn hai trăm mét.

Toàn thân Lăng Độ Vũ chấn động.

Trong đám cảnh sát vũ trang đó, có hai người đàn ông mặc thường phục. Một trong hai người dáng người lùn thấp, mạnh khỏe, sắc mặt âm trầm, tuổi ước chừng ngoài bốn mươi, đây chính là cục trưởng cục tình báo Cuba, kẻ nổi tiếng thế giới về sự ác độc, kẻ thù không đội trời chung của Lăng Độ Vũ, thượng tá Nico, đồng thời cũng là kẻ mà hấn không muốn gặp nhất trong thời khắc này.

Nico dường như cũng ngạc nhiên khôn tả, đưa tay giật lấy chiếc ống nhòm, nhìn về phía hấn.

Lăng Độ Vũ có thể tưởng tượng ra sự vui mừng hân hoan của một con hổ khi có chú dê non tự sà vào miệng mình.

- Cút xuống!

Lăng Độ Vũ cười khở.

Hấn buộc phải chọn lựa giữa bị Duma giết chết, hoặc rơi vào tay Nico để chịu cực hình.

Một luồng khí lạnh chạy dọc xương sống hấn. Đột nhiên hấn nghĩ đến tình cảnh lúc này, tên lùn Duma nhất định sẽ không dễ dàng kết thúc hấn chỉ bằng một phát súng như vậy.

Lăng Độ Vũ đã tay không chế phục gã trước mặt đồng đảng, làm mất uy tín của gã, lẽ nào gã lại chịu để yên cho hấn? Chắc chắn gã sẽ bắn hồng tứ chi của gã trước, khiến cho hấn muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.

Đây cũng là nguyên nhân Duma không dùng súng máy mà dùng súng lục.

Ý nghĩ này thoáng hiện lên trong đầu khiến Lăng Độ Vũ đưa ra quyết định hành động.

Quân tử không vì cái lợi trước mắt.

Hấn chậm chậm nhấc chân lên, bước xuống bậc thang.

Sức mạnh toàn thân dồn hết xuống chân phải, khi chân trái vừa chạm xuống cầu thang, hấn sẽ dụng toàn lực đạp mạnh chân phải, cả người sẽ lao xuống, sau đó lộn nhào xuống bên dưới cầu thang.

Chân trái của hấn từ từ hạ xuống.

Thân thể Lăng Độ Vũ giờ như một mũi tên chờ buông cung.

Cú lao này sẽ phải vận hết lực của eo hông để ổn định thân mình.

Chính vào giây phút ngàn cân treo sợi tóc đó.

"Bằng bằng!".

Hai tiếng hự nhẹ vang lên trong khoang lái.

Người của Nico quý xuống, giường cao súng ngắm bắn tĩa.

Lăng Độ Vũ cấp tốc lùi ngay lại.

Chỉ thấy mấy tên không tặc bên trong máy bay lộ vẻ khẩn trương, lo lắng nhìn về phía cửa khoang lái.

Lăng Độ Vũ thầm nhủ: "Trời giúp ta rồi!".

Hắn nhanh chóng tăng nhanh tốc độ, trong chớp mắt đã lao vào giữa hai tên không tặc, hai cùi tay cùng lúc thúc mạnh vào be sườn chúng.

Hai gã không tặc đổ gục xuống, Lăng Độ Vũ vươn nắm lấy khẩu súng máy của một gã không tặc, định giăng ra. Nào ngờ đối phương cũng chẳng phải hạng vừa, tuy rằng đang đau đớn nhưng vẫn nghiến răng giữ chặt khẩu súng, khiến trong nhất thời hắn cũng khó mà giật ra được.

Lăng Độ Vũ thầm kêu hồng bét.

Một họng súng lạnh ngắt dí vào lưng gã.

Tiếng nói lạnh lùng của Duma vang lên:

- Dừng lại! Giơ tay lên!

Lăng Độ Vũ thở dài, chậm rãi đưa hay tay lên cao.

Duma trầm giọng mắng:

- Thằng nhóc! Mày chết đến nơi rồi!

Lăng Độ Vũ thấy tim mình như thất lại, thất bại kiểu như thế này, thực hắn chẳng chút cam tâm.

Hắn cảm thấy tử thần đang tiến đến, cất tiếng cười man dại với gã.

- Dừng tay!

Duma gắt lên:

- Tại sao? Tôi nhất định phải giết chết hắn!

Giọng nữ nói:

- Duma, hôm nay anh đã giết hai người rồi, thế còn chưa đủ hay sao? Để hắn quay lại đây! Liao! Có phải hắn không?

Lăng Độ Vũ chậm rãi quay mình lại.

Thánh Nữ mặt trùm khăn, đầu đội mũ, đứng đó nhìn gã.

Gã đàn ông tên gọi Liao bên cạnh cô ta chỉ tay vào mặt Lăng Độ Vũ nói - Chính là anh ta! Anh ta nói mình

biết lái máy bay đó!

Lăng Độ Vũ ngây người, sức nhớ ra vừa nãy đã từng nói với gã không tặc này, mình cũng là phi công.

Thánh Nữ lạnh lùng nói:

- Người nói có thật không?

Lăng Độ Vũ nhún vai:

- Thề có Thánh Ala, tôi chưa từng bao giờ nói dối.

Duma tức giận quát:

- Đồ lừa bịp dị giáo, mày không có tư cách nhắc đến cái tên thần thánh của thánh Ala.

Thánh Nữ không để ý đến gã lùn:

- Bây giờ là lúc chứng minh lời nói đó của người rồi. Nhớ kỹ, cái giá cho việc nói dối đắt lắm đó!

Chiếc máy bay lại từ từ chạy trên đường băng.

Thi thể của hai viên phi công được kéo ra khoang ngoài.

Bên cạnh họ có hai khẩu súng ngắn.

Bọn không tặc đương nhiên không nói cho gã biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng Lăng Độ Vũ cũng thầm đoán được hai viên phi công này nhất định đã từng được huấn luyện chống phần tử khủng bố, bên cạnh ghế ngồi chắc có giấu súng ngắn tự vệ, thừa lúc hỗn loạn, họ định khống chế lại máy bay, nhưng nào ngờ, kết quả là cả hai cùng chết thảm.

Chiếc điện đàm trong khoang lái vang lên tiếng nói từ đài chỉ huy:

- Phi công, lập tức trả lời! Lập tức trả lời! Hãy dừng máy bay lại! Các người không thể thành công được đâu!

Mấy họng súng lạnh ngắt dí vào sau lưng Lăng Độ Vũ.

Gã lùn Duma rút súng báng vỡ chiếc điện đàm, quát Lăng Độ Vũ:

- Nhanh lên! Nếu không ta giết!

Lăng Độ Vũ thầm nhủ: "Dù người không nói, ta cũng phải bắt chấp tất cả để chiếc máy bay này bay lên, thật không ngờ lại có lúc cả địch lẫn ta đều muốn chạy trốn như thế này, cuộc đời thật lắm chuyện không như ý."

Tiếng còi xe cảnh sát vang lên ầm ĩ đuổi theo hai bên chiếc máy bay.

- Nhanh lên, bọn chúng đuổi tới rồi!

Ít nhất là hơn mười chiếc xe đang lao lên như bay từ phía sau.

Lăng Độ Vũ có một ý nghĩ rất kỳ quái, đó là những kẻ truy đuổi này dường như chỉ vì hắn mà đến, chẳng hề liên can đến bọn không tặc, bởi hình như phía chính phủ Cuba giao ra Mokim một cách rất dễ dàng.

Đường băng xuất hiện mỗi lúc một nhiều xe cảnh sát.

Lăng Độ Vũ một mặt điều động động cơ máy bay, một mặt nhanh chóng tăng tốc lên tới cực điểm, hắn phải cho máy bay bay lên trong thời gian ngắn nhất để tránh đối phương chặn phía trước mặt, biến thành chướng ngại vật trên đường băng.

Hai chiếc xe thiết giáp đuổi tới, chạy song song với máy bay, dần dần vượt lên.

Duma cuống cuồng giục:

- Nhanh lên! Nhanh lên!

Giọng nói lạnh lùng bình tĩnh của Thánh Nữ vang lên phía sau:

- Câm miệng!

Lăng Độ Vũ vừa cảm thấy thú vị vừa cảm thấy kinh ngạc, trong giây phút nguy cấp như vậy mà Thánh Nữ vẫn lạnh lùng bình tĩnh như vậy, thật khiến người ta khó mà tin được, đặc biệt là khi cô ta dường như mới chỉ hơn hai chục tuổi đầu.

Lăng Độ Vũ nghiêng rằng, kéo cần điều khiển máy bay.

Máy bay từ từ rời khỏi đường băng, chênh chếch bay lên.

- Băng!

Bên trái khoang điều khiển lập tức hiện ra mấy lỗ thùng lớn, một tên không tặc rú lên một tiếng thảm thiết, lăn xuống sàn, máu tươi nhuộm đỏ cả tấm thảm.

Không khí ủa vào từ các lỗ thùng, áp lực giảm thấp, cả chiếc máy bay lệch hẳn sang phía phải.

Lăng Độ Vũ gầm lên:

- Mau bịt lỗ thùng lại!

Mấy tên không tặc lần này thật biết nghe lời, bỏ người đến bên lỗ thùng, dùng tay bịt chặt lại.

Lăng Độ Vũ nghiêng rằng, tăng tốc độ động cơ, chiếc máy bay rung lên mấy lượt, cuối cùng cũng khôi phục lại được thể thăng bằng.

Đường băng dần dần khuất xa khỏi tầm mắt.

Lăng Độ Vũ thầm đoán người bắn phát súng vừa rồi có điển chín phần mười là Nico, chỉ có thứ thâm cừu đại hận như vậy, mới có thể khiến ông ta bỏ mặc sống chết của hai viên phi công, cam tâm mạo hiểm ra tay. Nhưng điều làm hắn ngạc nhiên hơn nữa, đó là Nico đã hận hắn đến thấu xương như vậy, tại sao không bắn hạ cả chiếc máy bay cho rồi.

Nếu như tất cả cảnh sát đặc biệt Cuba ở sân bay cùng lúc khai hỏa, vậy thì cả hắn lẫn bọn không tặc sớm đã biến thành heo quay từ lâu rồi.

Chợt nghe tiếng Thánh Nữ vang lên từ phía sau:

- Làm tốt lắm!

Dù là khen ngợi, nhưng Lăng Độ Vũ cũng không nhận ra một chút hỉ nộ ai lạc gì trong lời nói của cô ta.

Lăng Độ Vũ cười khỏ nói:

- Tốt nhất cô nên nghĩ cách bịt những lỗ hổng kia lại, bằng không, chỉ sợ chúng ta sắp phải tìm chỗ hạ cánh khẩn cấp đó.

Thánh Nữ liền nói:

- Chuyện này anh yên tâm, việc này để cho bọn họ.

Lăng Độ Vũ nghiêng đầu lại nhìn thì thấy bọn Duma đang dùng quần áo nhét vào các lỗ hổng, đương nhiên đây chỉ là biện pháp quyền biến, khi máy bay ở trên không, một lỗ thủng bằng đầu kim cũng đủ dẫn đến nguy hiểm tới tính mạng rồi.

Máy bay lúc lên lúc xuống, cơ hồ như không thể khống chế được.

Lăng Độ Vũ cố giữ độ cao 10km so với mặt đất, hi vọng máy bay có thể ổn định bay tiếp.

Một tên không tặc đưa tấm bản đồ ra trước mặt hắn, chỉ tay vào một điểm màu đỏ nói:

- Hạ cánh xuống chỗ này!

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên:

- Đó là sa mạc Sahara, làm gì có sân bay mà hạ cánh?

Miệng thì hắn nói vậy, nhưng lại thầm vận dụng hết khả năng của các tế bào não, ghi nhớ thật kỹ mọi chi tiết trên tấm bản đồ.

Tên không tặc cười bí hiểm nói:

- Hãy nhìn cái hồ lớn bên cạnh điểm đỏ. Đó là hồ Chad, ở phía bắc hồ đó 50km, ở giữa thung lũng Badalay và sa mạc Douz có một ốc đảo nhỏ, ở đó có chỗ hạ cánh được.

Lăng Độ Vũ vẫn muốn kháng nghị, nhưng một họng súng đã dí vào sau gáy hắn, cùng với đó là giọng nói thô lỗ của Duma:

- Thằng nhóc, câm miệng lại. Bảo người làm thế nào thì làm đi!

Lăng Độ Vũ tức giận, cười gằn nói:

- Được thôi! Ta không làm đấy! Người giỏi thì bắn đi!

Hơi thở phì phò của Duma vang lên sau lưng Lăng Độ Vũ, hiển nhiên là gã đang rất tức giận.

Lăng Độ Vũ lại tiếp tục chọc tức gã:

- Nhớ kỹ! Đừng có bắn trượt đấy! Bằng không lại thêm một lỗ thủng nữa!

Thánh Nữ chột gất giọng quát:

- Duma! Bỏ súng xuống!

Duma cung kính nói:

- Vâng! Alana! Tôi xin lỗi!

Lăng Độ Vũ hơi ngẩn người ra, hắn cũng lờ mờ hiểu được tiếng Arab, tuy không phải tinh thông lắm, nhưng cũng biết được Alana có nghĩa là Thánh Nữ, rốt cục cô gái này là thần thánh phương nào vậy?

Lăng Độ Vũ thầm nhủ: "Bây giờ không nói chuyện điều kiện ra thì đúng là thằng ngốc". Nghĩ đoạn, liền lên tiếng:

- Bỏ súng xuống cũng không có tác dụng đâu, con người tôi ghét nhất là bị người khác sắp xếp!

Mấy tên không tặc tức giận định lao đến.

Giống như một bầy ác thú vây lấy vật săn của chúng vậy.

Máy bay chợt lắc lư dữ dội, rồi rơi nhanh xuống, khiến ruột gan chúng như muốn đổi chỗ cho nhau vậy.

Thánh Nữ thần nhiên nói:

- Nói điều kiện của anh đi!

Lăng Độ Vũ nói:

- Sau khi hạ cánh thành công, phải bảo đảm an toàn cho tôi, đồng thời đưa tôi ra khỏi sa mạc, đến một thành phố gần nhất.

Duma hừ lạnh một tiếng, nhưng vẫn cố nhịn cơn giận, không nói tiếng nào.

Thánh Nữ Maren trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Được, như vậy rất công bằng. Tôi đồng ý.

Lăng Độ Vũ nói:

- Thề có thánh Ala.

Thánh Nữ nói:

- Thề có thánh Ala, có điều anh phải bảo đảm không được tiết lộ bất cứ chuyện gì liên quan đến chúng tôi cho người khác biết.

Lăng Độ Vũ cười cười nói:

- Cô có thể yên tâm, tôi không hề có bất cứ hứng thú gì với những việc mà các người làm, cũng không phải là người phụ trách tổ trọng án.

Cửa khoang lái bật mở, một tên không tặc bước vào nói:

- Alana! Xin người hãy cứu Russ, tử thần đã trói chặt linh hồn của anh ấy lại rồi, chỉ có người mới có thể mở ra mà thôi!

Lăng Độ Vũ nhún vai, lưu tâm lắng nghe. Thương thế của gã không tặc kia khá nặng, mất máu quá nhiều, e rằng Đại La Kim Tiên cũng khó mà cứu nổi, lẽ nào Thánh Nữ này lại có khả năng hồi sinh?

Thánh Nữ thở dài u uất nói:

- Năng lực của ta đang giảm sút, thực không thể tổn hao thêm nữa!

Một tiếng thở dài đã để lộ ra mặt nữ tính của Thánh Nữ, thật khiến lòng người phải điên đảo, song câu nói của nàng, lại khiến cho Lăng Độ Vũ như rơi vào một màn sương mờ, không hiểu gì hết.

Gã không tặc quỳ xuống, cúi đầu nói:

- Thánh Nữ! Xin người rộng lòng! Russ là anh ruột của Badu này, cha chúng tôi sẽ đau lòng đến chết khi nghe tin về cái chết của anh ấy!

Liao cũng quỳ xuống bên cạnh gã, van cầu:

- Thánh Nữ! Người là cứu tinh của bộ tộc chúng ta! Mokim đã ở trong tay chúng ta rồi, chỉ cần tìm được "Ngữ Thần Khí", năng lực của người sẽ khôi phục lại như biển lớn...

Thánh Nữ trầm mặc một hồi rồi khẽ gật đầu:

- Được rồi!

Đoạn quay người bước ra.

Máy bay lúc này đã bay qua Đại Tây Dương, đến trên bầu trời châu Phi, chỉ còn cách hạ cánh chừng bốn giờ bay nữa.

Lăng Độ Vũ như có bão tố ở trong lòng.

Sự tình so với tưởng tượng ban đầu của hắn còn phức tạp hơn gấp nhiều lần.

Thánh Nữ này, không chỉ có một vẻ đẹp quyến rũ mê hồn, mà còn sở hữu một sức mạnh kỳ dị, có thể cứu người, vì vậy nên mới được những chiến sĩ dũng mãnh người Arab này tôn làm người nhà trời.

Hắn lại nghĩ đến thứ năng lượng giống như "từ tính" của nàng.

"Ngự thần khí" mà Liao nói là thứ gì? Xem ra đây chính là nguyên nhân mà bọn họ tìm đến Mokim.

Mokim là người thế nào? Tại sao chính phủ Cuba lại dễ dàng giao ông ta ra như vậy?

Lăng Độ Vũ quay đầu lại hỏi Liao:

- Các anh thuộc bộ tộc nào vậy?

Duma đứng phía sau liền quát:

- Câm miệng! Chuyên tâm lái máy bay đi!

Liao nói:

- Là người tộc Telagukante, con cháu chân chính của thánh Ala.

Duma tức giận trách:

- Liao! Tại sao anh nói cho tên lừa đảo dị giáo này biết?

Liao lạnh lùng đáp:

- Ân oán của anh và anh ta tôi không quan tâm, chỉ cần biết nếu không có anh ta, tất cả chúng ta sớm đã chết hết ở sân bay rồi. Nếu anh không phục, vậy có thể cùng anh ta tổ chức Mosaisa.

Mosaisa là hình thức quyết đấu đến chết của các dân tộc trên sa mạc.

Duma hừ một tiếng nói:

- Tôi sẽ làm vậy đấy.

Lăng Độ Vũ không để tâm đối đáp với hai gã nữa, tinh thần tập trung vào bộ lạc Telagukante.

Hắn rất quen thuộc với tình hình ở Châu Phi, bộ tộc Telagukante này là một trong hai bộ tộc du mục hung hãn nhất trong sa mạc Sahara, bộ tộc kia là bộ tộc Dulua.

Trước thế kỷ 18, bộ tộc Telagukante thống trị phía tây, còn tộc Dulua thì nắm quyền ở miền Trung Sahara.

Hai bộ tộc này là kẻ thù không đội trời chung với nhau.

Gần hai trăm năm nay, chiến tranh không lúc nào là ngưng nghỉ.

Năm 1807, giữa hai bộ tộc này diễn ra một trận đại quyết chiến lớn chưa từng có, người Telagukante đại bại, từ đó dần dần di vào con đường suy thoái.

Nghề vận chuyển hàng hóa qua sa mạc Sahara của người Telagukante cũng từ đó mà mai một dần, dẫn đến phản ứng dây chuyền là chính trị và quân đội cũng suy yếu theo.

Năm 1896, chiến dịch Tindouf lại thêm một lần nữa khiến người Telagukante chịu đả kích nặng nề, từ đó không thể khôi phục được lại thanh thế như xưa nữa.

Người Dulua từ đó khống chế cả một khu vực rộng lớn vùng trung và tây sa mạc Sahara.

Trong sa mạc chỉ có luật lệ của sa mạc tồn tại, thế lực của bất kỳ quốc gia nào đến đây cũng trở nên hết đường xoay sở, vì thế trên danh nghĩa sa mạc có thể thuộc về một quốc gia nào đó, nhưng thực chất lại nằm trong tay những bộ tộc du mục sống trên đó.

Hai giờ sau, máy bay đã tiến vào sa mạc Sahara.

Cát vàng cuộn cuộn như sóng biển, khiến tầm nhìn của con người được mở rộng đến cực hạn.

Nhân loại tuy đã tiến bộ đến thời kỳ hạt nhân, nhưng dường như vẫn chưa tìm được phương cách để chinh phục hoàn toàn vùng đất mênh mông mà tràn đầy hung hiểm này. Sa mạc giống như một con quái vật không thể đánh bại, muốn tồn tại ở đây, con người chỉ có thể thuận theo, chứ không thể chống lại nó.

Đây là sa mạc nhiệt đới lớn nhất thế giới, phía bắc giáp Địa Trung Hải và dãy núi Atlas, phía tây giáp với Đại Tây Dương, phía đông là Hồng Hải, diện tích ước chừng 9,000,000 km², tương đương với diện tích nước Mỹ, chiếm cả miền bắc Châu Phi, thuộc mười một quốc gia khác nhau.

Vào cuối thế kỷ 18, người Châu Âu bắt đầu vào Sahara khảo sát, nhưng cho đến tận ngày nay, vẫn còn rất nhiều nơi mà họ chưa từng biết tới.

Năm năm trước, Lăng Độ Vũ đã từng với nhà thám hiểm nổi tiếng thế giới là tiến sĩ Thảm Linh tiến vào khu vực biên của Sahara, nguy hiểm vô cùng. Có điều, tiến sâu vào vào sa mạc như thế này thì đúng là lần đầu tiên, nhưng giờ hắn đã cưỡi lên lưng hổ, muốn xuống cũng không được nữa rồi.

Mặt trời từ từ lên cao, làm cả sa mạc sáng bừng, chói mắt.

Bình minh đã đến với cái thế giới của cát này.

Thời gian như ngưng đọng.

Lăng Độ Vũ cảm thấy như mình đã lạc đến một hành tinh khác ngoài vũ trụ. Vùng đất này hoàn toàn khác biệt với thế giới mà hắn đã từng thân thuộc.

Cửa bật mở.

Hương thơm tràn vào.

Lăng Độ Vũ không nhin nổi, quay đầu lại nhìn.

Thánh Nữ bước vào khoang điều khiển, khuôn mặt thanh tú vẫn ẩn giấu sau lớp mạng che mặt, tuy đáng vẻ vẫn ung dung điềm đạm, nhưng Lăng Độ Vũ vẫn nhận ra cô gái này đang rất mệt mỏi.

Không biết gã không tặc tên Russ kia đã được chữa trị khỏi hay chưa? Đây có lẽ là bằng chứng thuyết phục nhất để chứng minh rằng Thánh Nữ Maren này có siêu năng lực.

Thánh Nữ nhẹ giọng hỏi:

- Còn bao lâu nữa?

Lăng Độ Vũ đáp nhanh:

- 45 phút nữa. Làm ơn cho tôi biết chi tiết về nơi hạ cánh.

Liao đứng bên cạnh hắn liền nói:

- Ở cách hồ Chad 50 km về hướng bắc, có một ốc đảo nhỏ diện tích chừng 3km², phía đông nam của ốc đảo có một đường băng tạm, tuy hơi đơn giản, nhưng nếu chỉ dùng một lần, chắc không có vấn đề gì.

Lăng Độ Vũ thở dài:

- Kế hoạch thật là chu đáo, chỉ không biết đường băng này được làm thế nào?

Liao đáp:

- Dùng đá và xi măng, chắc không có vấn đề gì đâu.

Lăng Độ Vũ gật đầu đồng ý:

- Chỉ dùng một lần, có lẽ không có vấn đề.

Badu, người vừa cầu xin Thánh Nữ chữa trị cho người an em Russ của mình bước vào nói:

- Mokim đã ngủ rồi!

Maren nói:

- Cần thận phân lượng thuốc mê đó, ông ta tuổi tác đã cao, chỉ sợ không chịu nổi.

Trong ngữ khí lộ ra một chút quan hoài hiềm hoi, khác hẳn với vẻ lạnh lùng vô tình lúc nãy.

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Kỳ lạ thật, cô cũng biết quan tâm người khác sao?

Badu, Duma đồng thanh quát lớn, định xông vào đánh Lăng Độ Vũ. Bọn họ không cho phép bất cứ ai đụng đến Thánh Nữ cao thượng của mình.

Liao vội lên tiếng giải vây cho hắn:

- Thánh Nữ không phải người thường, chúng ta không thể hiểu được và cũng không đủ tư cách để phê bình người.

Thánh Nữ chợt lên tiếng hỏi:

- Anh là ai?

Câu hỏi này thật kỳ lạ, không hỏi hắn tên là gì, mà lại hỏi hắn là ai, hiển nhiên là trong mắt cô, Lăng Độ Vũ tuyệt đối không phải hạng tầm thường.

Lăng Độ Vũ một mặt cảm thấy tự hào, nhưng mặt khác lại cảm thấy xấu hổ, bởi hắn đã hai lần thất bại dưới ngọn roi của cô.

Hắn mỉm cười nói:

- Chúng ta chưa từng quen biết, huống hồ, khi máy bay hạ cánh, mỗi người ai đi đùng nấy, hy vọng cô giúp tôi tìm một người hướng đạo có kinh nghiệm.

Liao lấy một bộ áo Arab, giày ống và kính râm đưa cho hắn rồi nói:

- Người lạ mặt, tốt nhất anh nên thay những thứ này, bản không ánh mặt trời sa mạc sẽ khiến anh không chịu

nổi đầu, đặc biệt là da của anh đó.

Lăng Độ Vũ cảm kích gật đầu, thấy mấy người còn lại cũng đều đã thay đồ truyền thống Arab.

Liao mỉm cười nói:

- Hoang mạc là một yêu nữ khó hiểu, ban đầu anh sẽ hận, sau rồi lại yêu nó, nhưng đến cuối cùng, anh cũng không thể hiểu nổi rằng rốt cục là anh đang hận hay đang yêu, chỉ biết rằng sa mạc có thể đem cho anh những cảm xúc kỳ diệu mà không một người con gái nào có thể đem lại được.

Hồi 4

Dị biến phát sinh

Chiếc máy bay từ độ cao hơn mười km hạ dần xuống còn bảy tám km.

Quang cảnh sa mạc dần dần hiện rõ.

Lăng Độ Vũ cảm thấy mình giống như đang lái phi thuyền không gian đi thám hiểm vũ trụ, đến một vùng biển toàn cát vàng rộng mênh mông vô bờ bến, hoàn toàn không có chút chuẩn bị về mặt tâm lý.

Tiến sĩ Thẩm Linh, người bạn lâu năm của hắn, cũng là nhà thám hiểm giỏi nhất thế giới, đã từng hình dung như thế này về sa mạc Sahara: "Đối với những người bên ngoài, đại sa mạc là một thành trì vĩnh viễn không thể nào phá hủy. Bởi vì bọn họ vĩnh viễn cũng không thể biết được đâu là con đường để tiến vào đó. Mà cho dù có biết được con đường đó, thậm chí là đi trên con đường đó, người ta cũng sẽ bị cảm giác nhớ về bình nguyên lục địa xanh tươi bào mòn, dày vò cho gần chết rồi".

Lăng Độ Vũ cười khổ, tự nhủ lần này bị bắt buộc tới đây, cảm giác hối hận đó, so với người tự nguyện tới sa mạc chịu khổ đương nhiên là nhiều hơn gấp bội.

Máy bay tiếp tục hạ dần độ cao.

Hồ Chad lấp lánh phía trước mặt. Đó là chiếc hồ lớn duy nhất trong đại sa mạc mênh mông này.

Khi máy bay bay tới phía trên hồ Chad, Lăng Độ Vũ chuyển hướng chín mươi độ, bay về hướng bắc.

Lăng Độ Vũ trong lòng có chút không cam tâm tình nguyện, bởi nếu như hắn chuyển hướng bay về phía tây, chỉ vài giờ sau là đã có thể ra khỏi sa mạc, còn hướng bay hiện thời, chính là đi sâu thêm vào lòng sa mạc, máy bay chỉ còn lại một lượng nhiên liệu nhỏ, cho dù sau khi hạ cánh, bọn không tặc để cho hắn mang máy bay đi, e rằng cũng chẳng bay được tới đâu.

Sa mạc mênh mông trải rộng ra trước mắt hắn, ngoại trừ những cồn cát cao ngất, những hạt cát lấp lánh ánh mặt trời, bầu trời nóng rực, sa mạc không còn bất kỳ sự vật nào khác nữa.

Lăng Độ Vũ cơ hồ như nghe thấy tiếng lạc đà kêu.

Cửa bật mở.

Mấy gã không tặc bước vào.

Lăng Độ Vũ quay đầu lại, bắt gặp ngậy người ra.

Gã không tặc tên Russ vừa nãy còn đang ở bờ vực sống chết, giờ đây trông lại mạnh khỏe hơn bao giờ hết, đang đứng sau lưng gã cùng với Duma, Liao và Badu, cả bốn gã đang hưng phấn nhìn biển cát vàng mênh mông trước mắt.

Lăng Độ Vũ rất muốn xem vết thương của gã, xem có phải cả đầu đạn cũng đã được lấy ra rồi hay không.

Hắn chột buột miệng hỏi:

- Thánh Nữ đâu rồi?

Lời ra khỏi miệng, Lăng Độ Vũ mới cảm thấy có gì đó không thỏa đáng, có lẽ gã phát giác tinh thần mình đều để hết vào cô gái kỳ lạ đó, nên mới buột miệng mà nói ra như vậy.

Duma hừ lạnh một tiếng nói:

- Người không xứng đáng nhắc đến tên của người.

Liao vốn có cảm tình với Lăng Độ Vũ liền lên tiếng trả lời gã:

- Thánh Nữ phải nghỉ ngơi một lát, đợi máy bay hạ cánh mới tỉnh lại được.

Lăng Độ Vũ nghe vậy liền thầm nhủ: "Như vậy thì đúng rồi, năng lực của Thánh nữ cũng hữu hạn giống như khí công của ta vậy, có điều cô ta có thể làm cho một người bị thương nặng sắp chết như Russ trở lại thành một người mạnh khỏe như rồng hổ, chuyện này đích thực chưa từng nghe qua bao giờ".

Liao hưng phấn thốt lên:

- Nhìn kia! Chính là ở đó!

Lăng Độ Vũ phóng mắt nhìn ra xa, màu xanh dần hiện lên trước mắt gã, hai đồng lửa to khói đen nghi ngút đã được đốt lên. Khói xông lên tận trời cao. Giữa hai cột khói là một đường băng tạm khá dài. Chỉ không biết khi kiến tạo nên đường băng này bọn không tặc này đã nghiên cứu kỹ về lực tiếp đất khi máy bay hạ cánh hay chưa mà thôi.

Có điều, tình hình trước mắt, Lăng Độ Vũ chỉ có thể thử vận may của mình một phen mà thôi.

Máy bay bắt đầu hạ cánh.

Cảnh vật trên ốc đảo càng lúc càng rõ ràng, bên cạnh đường băng là vô số người và lạc đà. Tuy con người đã tiến vào thời kỳ hạt nhân, nhưng trên sa mạc mênh mông này, lạc đà vẫn là phương tiện vận chuyển hữu hiệu nhất.

Russ, kẻ vừa từ cõi chết trở về cười sáng khoái nói:

- Ba người vợ của ta nhất định đang ở trong đám người đó.

Lần cướp máy bay này của bọn họ vô cùng nguy hiểm, ai nấy đều mang theo tâm trạng "tráng sĩ ra đi không trở về", bởi vì chính phủ Cuba tuyệt đối không phải hạng thiện nam tín nữ gì, lần này dễ dàng đắc thủ, ngay cả thời gian cũng không bị sai lệch kéo dài, nói ra thật khiến người ta khó mà tin cho được. Vì vậy mà ngay cả tên lùn hung hãn Duma cũng lộ vẻ hưng phấn vô cùng.

Lăng Độ Vũ vừa điều khiển các thiết bị lái, vừa lo lắng cho cuộc hành trình sắp tới của mình trong sa mạc. Người bạn Thẩm Linh của hắn đã từng nói với hắn về sa mạc một cách hết sức tỉ mỉ, nhưng kết luận cuối cùng cũng vẫn là nếu có thể tránh được thì nên cố hết sức mà tránh. Trong sa mạc có tiềm tàng rất nhiều mối hiểm nguy, mà ngay cả những người dân du mục sống ở đây từ nhiều đời nay cũng phải úy kỵ.

Sa mạc biến ảo vô thường. Con người vĩnh viễn không thể nào nắm rõ và hiểu được sa mạc.

Máy bay hướng về phía đường băng, đầu bắt đầu chúc xuống, bánh xe cũng được thả xuống. Duma chột kinh hãi kêu lên:

- Trúng kế rồi, là người tộc Dulua.

Bánh xe tiếp đất kêu lên những tiếng "kít kít...".

Đường băng tạm mới xây dường như không thể chịu được áp lực khổng lồ của chiếc máy bay, gạch đá bên dưới rạn nứt thành từng đường dài, bánh xe lăn tới đâu, đường băng nứt ra tới đó, thế như vẫn miễn cưỡng có thể chịu đựng nổi xung lực khi hạ cánh. Bên ngoài cửa sổ, những chiến sĩ cưỡi lạc đà chạy như điên cuồng song song với chiếc máy bay vừa hạ cánh.

Lăng Độ Vũ lập tức gia tăng tốc độ động cơ, điều chỉnh hai cánh, máy bay lại lập tức gia tốc.

Còn hai trăm mét nữa là đến cuối đường băng.

Lăng Độ Vũ thở dài, hai tay không ngừng thao tác trên bàn điều khiển.

Máy bay rời khỏi đường băng, tựa như chuồn chuồn đập nước, hễ chạm nước là lại bay lên, để lại những lỗ thủng nhỏ trên đường băng tạm.

Cùng lúc đó.

Tiếng súng không ngừng vang lên khắp bốn phía.

Duma quả không nhìn lầm, những người đến đón họ, không phải người thân mà là tử địch, là kẻ thù không đội trời chung.

Không ai biết đã xảy ra chuyện gì.

Cửa sổ lần lượt vỡ vụn... Tất cả đều nằm phục xuống.

Máy bay kêu rầm lên một tiếng, một bên cánh bốc lửa cháy phừng phừng, các mảnh vụn bắn tung toé, có lẽ đã trúng phải một thứ vũ khí hạng nặng như hỏa tiễn cầm tay hoặc súng cối.

Chiếc máy bay đã bay đã rời khỏi đường băng, độ cao ít nhất cũng đã đạt tới ba ngàn mét giờ đột nhiên bị trúng đạn, lao đảo mất thăng bằng, nghiêng hẳn sang một bên rồi rơi xuống.

Những người bên trong ngã lăn long lóc như những thứ đồ chơi để trong hộp bị xóc lên.

Lăng Độ Vũ dùng một tay nắm chặt thành ghế, tay kia không ngừng điều khiển các thiết bị trước mặt, cố gắng hết mức có thể. Hắn chỉ hy vọng một điều, đó là khi máy bay tiếp đất, hạn chế tối đa những thương vong không cần thiết.

Máy bay lại bay thêm được bảy tám km nữa thì bắt đầu hạ dần. Lăng Độ Vũ ấn nút giảm dần động cơ, mở cánh hết cỡ, tận lực giảm bớt tốc độ.

Máy bay lao xuống bãi cát vàng mênh mông, làm cát bụi bốc lên mù trời.

"Ầm!".

Bánh máy bay chạm xuống mặt cát, lập tức gãy đoạn.

Cả chiếc máy bay khổng lồ trượt đi như một quả bóng bowling.

"Rầm!".

Nửa chiếc cánh còn lại cũng gãy đoạn. Chiếc máy bay đang lao về phía trước, liền chuyển hướng, trượt theo chiều ngang.

Cuối cùng cũng dừng lại.

"Ầm... ầm..".

Liên tiếp hai tiếng nổ vang lên, cả khoang lái lẫn khoang hành khách đều rung lên bần bật.

Lăng Độ Vũ lồm cồm bò dậy, trong miệng đầy cát vàng.

Tiếng nổ phát ra từ phía đuôi máy bay.

Không ai biết lần nổ tiếp theo sẽ là lúc nào, có điều, ai cũng có thể khẳng định là nơi này không thể lưu lại lâu, hơn nữa, còn phải nhanh chóng rời khỏi chiếc máy bay này càng xa càng tốt. Nơi đây cách đường băng bị mai phục nhiều nhất cũng chỉ mười km, nếu không muốn biến thành cái bia cho người ta bắn, kẻ sách duy nhất chính là "tẩu vi thượng sách".

Tiếng nói của Duma vang lên sang sảng:

- Mau! Mau đi xem Thánh Nữ!

Gã lùn Duma hung hăng là vậy, nhưng đối với Thánh Nữ lại nhất mực trung thành, đến giờ khắc này mới biểu hiện ra ngoài.

Russ bật đứng dậy, cố vịn cánh cửa khoang máy bay, nhưng không tài nào mở ra nổi.

Liao hét lớn:

- Tránh ra nào!

Tiếp đó là một tiếng nổ vang lên, cùng với mùi thuốc súng nồng nặc.

Russ dùng vai húc mạnh hai cái làm cánh cửa bật mở.

Lăng Độ Vũ chạy theo mấy gã đến đuôi máy bay.

Bên trong khói đen nồng nặc, tia lửa xẹt lung tung, bất kỳ lúc nào cũng có thể phát nổ.

Cửa máy bay bật mở, Russ và người em Badu nhảy xuống hét lớn:

- Mau xuống đây!

Lăng Độ Vũ chạy đến cửa máy bay. Hắn là người cuối cùng Thánh Nữ bình tĩnh đứng trên mặt cát, bên cạnh nàng là Mokim vẫn đang hôn mê bất tỉnh. Bên cạnh Mokim còn có rất nhiều gói đồ lớn nhỏ và hơn mười bao nước bằng da dê, đích thực là đã chuẩn bị rất kỹ càng.

Duma rút súng lục ra chĩa vào Lăng Độ Vũ ở cửa khoang máy bay, cười gằn nói:

- Thằng nhóc! Nhiệm vụ của mày hoàn thành rồi! Để ta tiễn ngươi về với tổ tiên!

Lăng Độ Vũ nhún vai nói:

- Lẽ nào mày không nhờ lời thề của Thánh Nữ trước thánh Ala sao?

Duma gầm gừ nói:

- Đức Ala sẽ không chiếu cố đến loại dị giáo dị tộc như ngươi đâu! Đi chết đi!

Chợt Thánh Nữ lên tiếng can lại:

- Duma! Hãy hướng nòng súng của anh vào kẻ thù ấy! Trong hai giờ nữa, bọn chúng có thể đuổi tới đây, ông đây này đã cứu chúng ta hai lần... chúng ta còn chưa báo đáp.

Lăng Độ Vũ cười khỏ nói:

- Chuyện này không cần thiết... chỉ mong các người đừng tùy ý đập chết tôi như đập một con ruồi, con muỗi là tôi đã mất nguyên, đã tạ ơn thánh Ala của các vị lắm rồi.

Nói đoạn liền nhảy xuống mặt cát.

Liao vỗ vai hắn nói:

- Đã đến sa mạc lần nào chưa?

Gã không tặc này đối với hắn đặc biệt có hảo cảm. Lăng Độ Vũ cũng cảm thấy hơi miễn cưỡng, liền nói:

- Tôi đã từng đến sa mạc Algeria và Trung Phi...

Liao cười cười nói:

- So với nơi đây, những chỗ đó thật chẳng khác nào cái vườn trẻ...

Lăng Độ Vũ thở hắt ra một hơi nói:

- Các người muốn đi đâu?

Hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ "các người" bởi vì gã không có hứng thú đi cùng với những người này. Nghĩ đến đây, hình ảnh của Thánh Nữ lại bỗng hiện lên trong đầu Lăng Độ Vũ.

Liao chỉ tay về hướng Đông Nam nói:

- Nếu như Mokim không có lừa chúng ta thì chúng ta sẽ đến hoang thành Ma Nhãn Hỏa Sơn một chuyến.

Lăng Độ Vũ như bừng tỉnh, thì ra những người này muốn từ Mokim để lần ra đầu mối, tìm lại vật bị đánh mất.

Không biết Mokim tự nguyện nói ra hay là bị bọn họ nghiêm hình bức cung. Giả dụ lão ta là người thông minh, tất sẽ không dốc hết những gì mình biết mà nói ra cho hết, để làm mất đi giá trị lợi dụng của bản thân. Bất luận thế nào, những giáo đồ trung thành người Arab và cô Thánh Nữ kỳ bí kia cũng sẽ không làm hại đến Mokim trước khi lão dẫn họ tìm được Ngự Thần Khí, còn bản thân hắn, e rằng cũng không phải đến cái sa mạc hung hiểm này. Giờ đây, hắn thật chẳng khác gì một người không biết bơi mà bị ném xuống giữa biển rộng mênh mông vậy.

- Đi nhanh lên!

Người ở phía trước quay lại giục giã.

Lăng Độ Vũ khẽ lắc đầu cười khổ, bỏ lại tất cả những phiền não của thế giới hiện đại về phía sau, lặng lẽ bước đi trong sa mạc mênh mông vô bờ bến.

Mokim vẫn chưa tỉnh lại, việc vác lão ta trên vai trở thành một gánh nặng cho bất kỳ ai khi đi trên sa mạc nóng bỏng này.

Lăng Độ Vũ không phải chiến sĩ, ở đây lại chỉ có hắn là thân phận thấp nhất, gần như là ở giữa tù binh và nô lệ, nhiệm vụ này đương nhiên là đổ lên đầu gã.

Cũng tốt!

Đây là một cơ hội hiếm có để được trở về thời kỳ nguyên thủy của nhân loại!

Hắn chợt nghĩ tới một đoạn trong tác phẩm Địa Ngục của Dante: "Các người tới đây, thì phải vứt bỏ hết mọi hy vọng của mình!".

Hồi 5

Chạy trốn trong sa mạc

Duma áp tai xuống mặt cát, lưu tâm lắng nghe.

Thánh Nữ đứng ở một góc xa xa, khuôn mặt giấu kín sau lớp mạng che mặt, không ai biết nàng ta đang nghĩ gì?

Không biết là vì người khác kính trọng nàng rồi sinh sợ hãi hay là vì nàng không muốn tiếp cận với người khác, mà lúc nào Thánh Nữ cũng đứng lẻ loi một mình, tách biệt với chúng nhân.

Từ lúc sự việc xảy ra tới giờ, ngoại trừ việc phát lệnh ra thì Lăng Độ Vũ chưa từng nghe thấy nàng và tám người Arab kia có bất kỳ đối thoại nào. Đám người Arab này cũng cơ hồ như cảm thấy đó là một chuyện hết sức hợp đạo lý vậy.

Họ đã đi được một giờ đồng hồ.

Chiếc máy bay khổng lồ giờ đã biến thành một điểm nhỏ trên nền cát mênh mông, nhưng ánh lửa và cột khói bốc cao lên vẫn không ngừng nhắc nhở đoàn người rằng kẻ thù có thể đuổi đến bất cứ lúc nào.

Duma nhảy dựng lên, mặt lộ thần sắc ngưng trọng, đưa mắt nhìn Thánh Nữ nói:

- Thánh Nữ! E rằng lần này Sói Trắng của tộc Dulua cũng đích thân đến rồi!

Những người còn lại đều thoáng biến sắc mặt, để lộ thần tình kinh hãi.

Thánh Nữ vẫn bình tĩnh một cách lạ thường:

- Có phải anh thấy bọn chúng sắp đuổi tới nơi rồi, nhanh như vậy thì chỉ có Sói Trắng mới làm được, đúng không?

Duma gật đầu.

Thánh Nữ cời mạng che mặt xuống, nhẹ giọng nói:

- Chúng ta chia ra làm hai, một nửa đánh lạc hướng truy binh, như vậy thì mới có thể hội hợp với người của chúng ta để đi tìm Ngự Thần Khí. Có Ngự Thần Khí rồi thì mười tên Sói Trắng cũng không có gì đáng sợ nữa.

Badu lớn giọng nói:

- Thánh Nữ, xin người yên tâm, vì người, vì bộ tộc Telajiakante, tôi nguyện nhận lấy nhiệm vụ quang vinh này. Đặt sinh mạng của mình vào tay thánh Ala vĩ đại.

Tiếp đó là bốn người khác bước lên tình nguyện đánh lạc hướng kẻ địch.

Thánh Nữ quay người lại, đeo mạng che mặt lên.

Lăng Độ Vũ cảm thấy vẻ ngơ ngẩn như thất thần của đám chiến sĩ Arab, thầm thở dài một tiếng. Thánh Nữ quả biết lợi dụng sức hấp dẫn mê người từ sắc đẹp của mình để đánh tan nỗi sợ Sói Trắng của những người này. Nàng quả thật là một con người kỳ bí, chẳng những là một cao thủ dùng roi, một thần y biết khởi tử hồi sinh, lại còn là một chuyên gia tâm lý chiến nữa.

Lúc này, ngay cả Lăng Độ Vũ cũng tò mò muốn biết Ngự Thần Khí mà nàng và những người Arab này muốn tìm rốt cục là thứ đồ vật gì?

Hai giờ sau.

Xác máy bay sớm đã khuất dần khỏi tầm mắt họ, chỉ còn lại một cột khói nhỏ, hòa lẫn với mây trời.

Mặt trời dần ngả về tây.

Với thể chất Lãng Độ Vũ mà cũng cảm thấy Mokim càng lúc càng nặng, hần cũng càng lúc càng mệt mỏi.

Mặt trời như thiêu như đốt khiến cổ họng hần khô rát, nhưng không một ai uống nước, nên hần cũng đành phải cố nhịn, tránh để người ta làm nhục.

Giờ đây nhóm người của họ chỉ còn lại Thánh Nữ, Duma, Russ, Liao, Mokim và hần.

Nửa giờ trước, ở phía Tây Nam có truyền lại tiếng súng vắng vắng, hiển nhiên là đám người bọn Badu đang dẫn dụ kẻ địch đi nơi khác, không biết bọn họ có còn cơ hội giữ mạng trở về hay không?

Cả một khoảng không gian rộng lớn trước mặt Lãng Độ Vũ chỉ có hai thứ duy nhất là đá và cát vàng, những cồn cát mênh mông trải rộng, liên miên bất tuyệt về phía chân trời.

Cảnh vật đơn điệu làm người ta buồn chán như vĩnh viễn không có điểm kết thúc, biển cát vàng mênh mông vô bờ khiến người ta sinh cảm giác không lạnh là run, mặc dù thời tiết đang nóng như đổ lửa.

Những hạt cát nhỏ li ti phản xạ ánh mặt trời làm cho cặp mắt người lữ hành đau rát.

Liao đeo một bao đồ to trên lưng, đi bên cạnh hần nói:

- Anh rất cường tráng đấy!

Lãng Độ Vũ cười khỏ:

- Chỉ là bề ngoài mà thôi, bao giờ thì mới dừng lại nghỉ ngơi vậy? Không biết chúng ta sẽ gặp phải những gì nữa?

Liao nói:

- Sắp rồi! Khi nào đến Mê Cung thì có thể nghỉ ngơi. Nhớ cho kỹ! Không được nói ngày mai sẽ gặp những gì, mà chỉ có thể nói, ngày mai thánh Ala sẽ an bài cho chúng ta thế nào thôi.

Lãng Độ Vũ ngạc nhiên hỏi lại:

- Mê Cung?

Gã chợt liên tưởng tới một nơi có đầy những chấm đen chi chít trên tấm bản đồ ban sáng.

Liao nói:

- Nơi đó cũng không gì, lát nữa anh sẽ biết ngay thôi. Thánh Nữ dự đoán bọn Sói Trắng không bao lâu nữa sẽ đuổi kịp chúng ta, chỉ có ở Mê Cung, chúng ta mới có cơ hội để phản kích và chạy thoát.

Tiếp tục hành trình.

Lãng Độ Vũ nhìn thấy một con lạc đà. Không đúng. Một bộ xương lạc đà đã bị gió và cát ăn mòn thì đúng hơn. Chiếc cổ của nó ngoẹo hẳn sang một bên một cách kỳ quái, có lẽ đó là kết quả của những giây dựa cuối cùng trước khi chết. Hy vọng rằng đây không phải là hình ảnh phản chiếu trong tương lai của gã.

Mặt trời cuối cùng cũng lặn dần sau đường chân trời, cả một thế giới cát dường như đã thay đất đổi trời, từng đợt khí nóng như hun đúc người ta trong một chiếc lò lửa khổng lồ được thay thế bằng trận trận hàn phong cắt da cắt thịt, bầu trời đầy ánh sáng chói chang của ban ngày giờ biến thành một tấm màn mỹ lệ xanh thăm thẳm.

Bầu trời xanh thẳm gần đầy những vì sao lấp lánh, khiến lòng người cảm thấy tràn đầy cảm khái về sự vô biên của vũ trụ, cảm giác đơn độc trên sa mạc dường như cũng giảm bớt phần nào.

Bởi vì thời tiết quá nóng mà khiến người ta sinh cảm giác chán nản và mệt mỏi, giờ đây cảm giác ấy đã được thay bằng hàn ý vô biên, khiến lòng người lạnh giá. Lăng Độ Vũ thể chất hơn người, nên đã từ chối ý tốt của Liao muốn cộng Mokim hộ hân, nghiêng rằng tiếp tục đi tới, từng bước từng bước một bước trên cát mềm, tiến về một vùng đất mà hân chưa từng biết đến.

Trời càng lúc càng tối, ngay cả sự vật ở phía trước chừng trăm mét cũng đã nhìn không rõ, sáu người liền đi tùm lại một chỗ. Thánh Nữ vẫn đi trước dẫn đầu.

Dưới ánh sao mờ mờ, thân hình nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Thánh Nữ bên trong tấm áo bào trắng như tuyết, tựa hồ như một bóng u linh, đang dẫn bọn họ tới một thế giới của loài quỷ mị.

Đoàn người đi trong bóng tối thêm chừng ba giờ thì tới trước một đám loạn thạch, ánh trắng hình lưới liềm từ từ mọc lên ở phía xa xa, chiếu xuống những tia sáng nhàn nhạt. Dưới ánh trắng mờ ảo, đường nét của một đám loạn thạch từ từ hiện ra.

Bọn họ tiến vào một cái "cổng" ở giữa hai trụ đá hoa cương lớn, Lăng Độ Vũ giờ phát giác những tảng đá ở đây có nhỏ, có to, to thì ước chừng từ ba tới bốn trăm cân, nhỏ thì chỉ bằng viên sỏi nhỏ hoặc nắm tay người.

Vô số tảng đá lớn nhỏ, sắp xếp loạn xạ không theo một quy luật gì, tạo nên một khung cảnh hoàn toàn dị biệt.

Lăng Độ Vũ đã hiểu ra ý nghĩa của hai chữ "Mê Cung".

Đi được chừng hơn nửa giờ đồng hồ trong đám loạn thạch thì đoàn người dừng lại.

Liao lấy ra một bọc nước da dê, đưa cho Lăng Độ Vũ rồi ngồi lên một tảng đá nói:

- Bọc nước da dê này là thứ đồ quý giá nhất ở đây, không gì có thể thay thế được nó, vải thường thì bị ngâm nước, nhựa thì bị mềm ra dưới cái nóng như thiêu đốt của sa mạc, sắt và thiếc thì lại làm thương tổn tới lạc đà, chỉ có thứ này là tốt nhất.

Lăng Độ Vũ đưa mắt nhìn bao nước trong tay mình, bề ngoài thì hết sức bẩn thỉu, dính đầy đất cát, có điều không biết có phải hân đã khát quá hay không mà cảm thấy nước trong và ngọt vô cùng.

Hân đưa mắt quét một vòng, nhìn những người còn lại, Thánh Nữ không biết đã đi đâu mất, nàng giống như một người lữ đồ cô tịch, lúc nào cũng chỉ có một mình. Lăng Độ Vũ rất muốn cùng nàng nói chuyện phiếm, nhưng vẫn còn e ngại, bởi cái khí chất khiến người khác không dám tiếp cận của nàng.

Mokim đã tỉnh lại, đang lặng lẽ uống nước và ăn lương khô do Duma đưa cho lão.

Thần thái của lão vẫn nhàn nhã tự đắc, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu lên ngắm nhìn những vì sao lấp lánh, trong mắt lộ ra vẻ mừng vui kỳ lạ, giống như một đứa con lang du được trở về quê hương vậy, mặc dù là trở về trong tư thế bị người trời chặt.

Liao đứng dậy đi về phía Duma, lúc quay lại, mang theo hai hộp cơm. Gã đưa cho Lăng Độ Vũ một hộp rồi ngồi xuống bên cạnh hân. Thì ra đây là hộp cơm ở trên máy bay.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện.

Liao lẩm bẩm nói:

- Đồ ăn của dị giáo cũng không tồi, cảm tạ thánh Ala.

Lăng Độ Vũ nuốt nửa thì phun miếng thức ăn trong miệng ra, cổ nhin cười nói:

- Anh cũng không tồi đâu, tốt hơn so với bọn họ!

Liao nói:

- Không! Chúng tôi toàn là người tốt! Chẳng qua là vì phản kháng với người Dulua, bắt đắ dĩ mới phải biến

thành như vậy!

Lăng Độ Vũ nói:

- Nếu như kẻ thù đuổi tới nơi, chúng ta sẽ làm thế nào?

Liao nhắm mắt lại, lẩm bẩm nói như cầu nguyện:

- Đừng nói chúng ta ngày mai sẽ làm những gì, chỉ có thể nói ngày mai Thánh Ala sẽ an bài cho chúng ta thế nào.

Lăng Độ Vũ im lặng không nói gì nữa.

Russ đi tới ném cho hai người mấy chiếc thảm len, đều là lấy từ trên máy bay xuống cả. Quả không hổ danh là không tặc!

Lăng Độ Vũ lại nghĩ đến người đàn ông da đen và ông già bị giết trên máy bay, tuy rằng người ra tay là Duma, nhưng mỗi người trong bọn họ, bao gồm cả Thánh Nữ đều phải chịu trách nhiệm này. Ý nghĩ này khiến hắn cảm thấy hơi khó chịu. Ở trong sa mạc, bọn họ nhàn nhã tự đắc như vậy nên hắn cũng không muốn phá hoại, nhưng bản thân hắn lại là một con người không thể dung dưỡng được những hành vi bạo lực với con người, mâu thuẫn này khiến cho niềm mong muốn rời khỏi những người này của hắn càng lúc càng lớn lên.

Mokim thu mình lại một góc, miệng không ngừng thở dài, dáng vẻ tràn đầy tâm sự.

Những người khác bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Liao cũng bắt đầu gật gù, từ từ đi vào thế giới của những giấc mơ.

Lăng Độ Vũ chợt hỏi:

- Thánh Nữ đâu?

Liao miễn cưỡng mở hai mắt ra nói:

- Người đang bảo vệ sự an toàn cho chúng ta!

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Cô ấy không mệt sao?

Liao lẩm bẩm đáp lại:

- Thánh Nữ làm sao mà mệt được, từ trước tới giờ người chưa từng ngủ! Ôi! Giá mà có một cốc trà thì hay quá...

Nói đoạn lật mình sang một bên, cất tiếng ngáy đều đều.

Lăng Độ Vũ ngồi dậy theo tư thế đã tọa, mắt hướng mũi, mũi hướng tâm, một lát sau thì đã đi vào cảnh giới thiền định.

Tinh, khí, thần hợp nhất thành một thể.

Tinh lực nhanh chóng phục hồi.

Khi hắn mở mắt ra, bầu trời đêm đầy sao trắng lệ khiến gã nhất thời quên mình đang ở đâu.

Từ giờ tới lúc trời sáng hãy còn một thời gian nữa.

Hắn đứng dậy, định đi xung quanh xem xét, chợt một cảm giác bị người khác theo dõi tràn lên trong óc.

Lăng Độ Vũ cố làm ra vẻ không để ý, đưa mắt nhìn khắp bốn bề. Liao vẫn ngủ như heo, đặt vận mệnh và tương lai của mình vào tay Thánh Ala tối cao chí thượng của gã.

Những người khác cũng rúc vào những góc khác nhau chìm vào mộng cảnh, chỉ có mình Duma nhìn hắn với ánh mắt đầy kỳ thị và thù hận.

Duma thấy Lăng Độ Vũ quay mặt qua, liền lập tức nhắm mắt lại.

Lăng Độ Vũ cười thầm trong bụng, chậm rãi bước về phía đằng xa.

Duma không ngăn hắn lại.

Lăng Độ Vũ lấy làm kỳ quái, nhưng lập tức sực tỉnh. Gã lùn Duma đó còn đang mong hắn bỏ đi chưa kịp nữa là, nói không chừng, gã ta còn có thể cho hắn một phát đạn từ phía sau nữa.

Lăng Độ Vũ nghệ cao gan lớn, chỉ đề cao cảnh giác, chứ vẫn ung dung tiến bước.

Dưới ánh trăng hiền hoà và ánh sao lấp lánh, những tảng đá kỳ hình quái trạng trông tựa những con quái thú đã được thuần phục, có con thì nằm, có con thì ngồi, dáng vẻ đặc sắc vô cùng.

Rời khỏi chỗ dừng chân chừng hơn trăm mét, chợt cảm thấy tóc gáy dựng ngược, mồ hôi lạnh đổ ra, trong lòng kinh hãi khôn tả, cơ hồ như muốn lùi lại.

Hắn cố ép cảm giác xung động ấy xuống, tiếp tục đi tới.

Càng đi, cảm giác ấy càng mãnh liệt. Cơ hồ như có một luồng điện nhỏ đang chạy dưới da vậy.

Hắn nhắm nghiền hai mắt lại, toàn tâm toàn ý cảm nhận xem trung tâm và khởi nguyên của điện từ trường ấy.

Một hồi lâu sau, gã mới mở mắt, quay đầu bước về phía trái.

Gã lách người đi qua một tảng đá đặc biệt lớn, chợt toàn thân chấn động, hai mắt mở to, miệng há hốc, nhìn trân trân vào cảnh tượng trước mắt.

Một cảnh tượng kỳ lạ, động lòng người đến cực điểm.

Dưới ánh trăng mờ ảo, Thánh Nữ toàn thân không một mảnh vải, quỳ trên một bình đài bằng đá, ngẩng khuôn mặt thanh tú lên bầu trời xanh thăm thẳm vô cùng vô tận.

Một pho tượng nữ thần được điêu tạc bằng bạch ngọc, bố phục trước một thể lực thần bí siêu nhiên nào đó, tư thái hết sức thành kính, một sát na ấy tựa hồ như ngưng đọng lại thành vĩnh hằng, trường cửu.

Thân thể thon thả của nàng lấp lánh dưới ánh trăng, trông đẹp huyền ảo tựa một mỹ nhân ngư dưới biển sâu đang ngồi trên tảng đá nơi đầu ngọn sóng để hưởng thụ ánh trăng.

Đôi mắt mê hồn của nàng, mái tóc dài đen tuyền đã xõa ra của nàng, lấp lánh ánh sáng điện quang màu hoàng kim kỳ dị, trong đêm tối, lại càng quái dị hết sức.

Lăng Độ Vũ không kềm được dừng bước lại, hơi thở bắt đầu gấp gáp, có lẽ hắn đã bị vẻ đẹp siêu tự nhiên của Thánh Nữ làm cho không kềm chế nổi bản thân Thánh Nữ nhắm hai mắt lại, quơ tấm áo dài màu trắng khoác lên mình.

Lăng Độ Vũ biết cả đời hắn rồi cũng không thể nào quên cảnh này, bởi nó đã khắc sâu vào tâm khảm, vào tâm hồn hắn mất rồi.

Thánh Nữ quay người lại, từ trên tảng đá cao nhìn xuống, đôi mắt nàng mất như chẳng hề có chút cảm giác

nào vậy. Nó giống như hai đại dương mênh mông, trong suốt, sâu thăm thẳm, khiến người khác không thể nào đoán biết được nàng đang nghĩ gì trong đầu.

Lăng Độ Vũ muốn lên tiếng, nhưng thanh âm ra tới cổ họng thì lại biến thành mấy tiếng ho khan.

Ánh mắt của Thánh Nữ dần dịch chuyển khỏi người hắn, hướng lên bầu trời xa, lẩm bẩm tự nói với mình:

- Vũ trụ có điểm tận cùng không?

Lăng Độ Vũ muốn nói gì đó trả lời nàng song hắn cũng biết bất kỳ đáp án nào cho câu hỏi này đều chỉ là những lời rác rưởi mà thôi.

Thánh Nữ thờ dài một tiếng rồi lại nói tiếp:

- Tôi biết nó có điểm tận cùng mà, bằng không thì "nó" sẽ không quay lại, nhưng bên ngoài điểm tận cùng là thứ gì?

Nàng quay mặt đi, ánh mắt dường như lại biến thành lạnh băng.

Lăng Độ Vũ áp ứng hỏi:

- Nó... là thứ gì vậy?

Thánh Nữ ngẩng đầu kiêu ngạo, lạnh lùng nói:

- Đêm khuya rồi! Hãy về nghỉ ngơi đi!

Tiếng nói của nàng mang theo một sự tôn nghiêm khiến người khác khó mà kháng cự nổi, Lăng Độ Vũ chút nữa cũng quay đầu rời khỏi, nhưng lòng tự tôn của một người đàn ông đã giữ hắn ở lại.

Lăng Độ Vũ hít sâu vào một hơi rồi nói:

- Đây là thái độ với người đã từng hai lần cứu mình của cô hay sao?

Ánh mắt Thánh Nữ chột sáng rực lên, nhìn sâu vào trong đôi mắt của hắn. Lăng Độ Vũ cũng không hề khuất phục, mở to mắt nhìn chằm chằm vào mắt nàng.

Hắn tuyệt không muốn đối phương đối đãi với mình như là một thuộc hạ bình thường.

Thánh Nữ thờ dài nói:

- Giờ đây ở trong sa mạc này, ngoại trừ Mokim và Bạch Lang ra thì anh là có sức mạnh nhất, vì vậy mà vừa nãy anh mới cảm ứng được sức mạnh mà tôi phát ra. Anh có cảm thấy tịch mịch không?

Câu nói cuối cùng của nàng vô cùng êm dịu, nhẹ nhàng, khiến người ta cảm thấy đặc biệt sâu sắc.

Lăng Độ Vũ ngẩn người, thêm một lần nữa không biết trả lời ra sao. Thánh Nữ này mỗi lần hành sự đều cao thâm mạt trắc, không dễ gì lý giải nổi. Nếu như Mokim thật sự có sức mạnh như nàng ta nói, vậy thì hắn đúng là có mắt mà như mù.

Thánh Nữ nhìn ra cồn cát phía xa xa, nhạt giọng nói:

- Trở về đi! Kẻ thù sắp tới nơi rồi!

Nói đoạn lấy ra một vật gì đó tròn tròn, đưa lên miệng thổi mạnh!

"Tuýt!".

Âm thanh sắc lạnh phá tan sự tịch mịch của sa mạc về đêm, một hồi sau tiếng vọng vẫn còn đập đi đập lại

trong bãi đá.

Khi Lăng Độ Vũ trở về chỗ dừng chân, tất cả đều đã đứng dậy, ngoại trừ Mokim thì ai nấy đều cầm vũ khí.

Lão đã không còn thở dài liên tục như khi nãy nữa mà mệt mỏi ngồi xuống một tảng đá thấp, dáng vẻ như không hề đặt chuyện sinh tử vào tâm trí vậy. Những nếp nhăn đầy mặt tựa như đang kể với người ta những kinh lịch đau khổ thể lương trong cuộc đời chủ nhân của chúng.

Thanh âm nhu hòa êm dịu của Thánh Nữ cất lên:

- Lần này chúng ta không phải đánh giết kẻ thù, mà là đang trốn chạy, chỉ cần liên lạc được với các chiến sĩ của bộ lạc là có thể đủ lực lượng chống lại bọn Sói Trắng, bắt đầu cuộc tìm kiếm Ngự Thần Khí trở về rồi!

Lăng Độ Vũ lúc này mới hiểu được kế hoạch của Thánh Nữ, nàng phái đi một nửa số người để làm chậm bước tiến của quân địch, sau đó lại cố ý dừng lại giữa đám loạn thạch này một đêm để chờ kẻ thù đuổi tới.

Chỉ có ở hoàn cảnh thế này mới phát huy được chiến thuật lấy ít thắng nhiều.

Thánh Nữ nói:

- Kẻ thù sẽ đến trong vòng nửa giờ nữa, với sự hung hãn của Sói Trắng, hẳn ta nhất định sẽ sử dụng phương pháp đột kích tấn công mãnh liệt, còn chúng ta sẽ dùng chiến thuật du đấu, làm đội hình đối phương bị rối loạn, sau đó sẽ đào tẩu từ phía Đông Nam của Mê Cung.

Liao mê hoặc hỏi:

- Phía Đông Nam không phải là Biển Muối hung hiểm vô cùng, cây cỏ cũng không mọc được hay sao...?

Thánh Nữ gật đầu nói:

- Chính vì không ai dám chạy về hướng đó, nên chúng ta mới phải làm vậy...

Duma! Đưa vũ khí và đầy đủ đạn dược cho người này!

Duma khẽ biến sắc mặt nói:

- Thánh Nữ! Hẳn ta chỉ là người ngoài!

Thánh Nữ nói:

- Hiện giờ anh ta và chúng ta đã ngồi chung một con thuyền, nếu như để tên hiếu sát thành danh Sói Trắng đó bắt được, liệu anh ta còn có thể sống nổi hay không?

Duma miễn cưỡng lấy một khẩu súng máy ném về phía Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ chớp lấy, trong lòng cũng vững tin lên không ít. Hầu như tất cả các trận chiến đã từng tham gia, hẳn đều ở thế lấy ít địch nhiều, kinh nghiệm chiến đấu phong phú vô cùng, khẳng định không kém hơn so với bất kỳ ai đang có mặt ở đây. Chỉ nghe hẳn trầm giọng nói:

- Tôi chỉ dụng vũ khí để tự vệ, tuyệt đối không vì các người mà sát nhân.

Thế công của kẻ địch hung mãnh phi thường, ào ạt không ngừng tựa một trận đại hồng thủy muốn hủy diệt của thế giới này. Trong nháy mắt, bốn phương tám hướng tràn ngập những chiến sĩ Dulua cuống lác đà lao lên rầm rập.

Mặt trời bắt đầu mọc lên ở đường chân trời.

Hơi nóng bắt đầu tràn ngập thế giới cát.

Lăng Độ Vũ nhanh chóng luồn lách giữa những tảng đá lớn, toàn lực chạy về hướng Đông Nam. Trong giờ khắc sinh tử tồn vong này, hoàn toàn không thể nói đến đạo lý hay nhân từ gì cả, nhưng chưa đến phút cuối cùng, hắn cũng chưa muốn sát hại người khác.

Tiếng súng nổi lên càng lúc càng kịch liệt.

Họng súng của bọn Duma chuẩn xác phi thường, mỗi lần nổ súng là quân địch lại có một tên rơi xuống khỏi lạc đà. Thánh Nữ cũng đeo một khẩu súng trường tự động, nhưng không hề sử dụng, thần thái vẫn an nhiên tự tại như thường.

Những con lạc đà không người điều khiển chạy lung tung trong bãi đá, chiến trường bỗng chốc trở lên rối loạn, không còn phân biệt được đâu là địch, đâu là ta nữa.

Lúc đầu. Lăng Độ Vũ và Liao ở cùng một tổ, nhưng sau một hồi thì đã bị phân tán, chỉ còn lại mình hắn chạy giữa bãi đá mênh mông.

Khi hắn chuyển hướng lách vào một tảng đá lớn thì chợt nghe tiếng động lạ sau lưng truyền tới, chẳng kịp nghĩ ngợi gì, hắn vội lặn người xuống đất, vị trí vừa đứng ban nãy cát đá tung bay, đầu đạn bắn tung toé.

Gã miễn cưỡng đưa súng ra bắn một loạt đạn, một người đàn ông cao lớn lập tức ngã xuống khỏi lạc đà. Cũng may cho đối phương là gã hạ thủ lưu tình, chỉ bắn vào vai mà thôi.

Con lạc đà bị kinh hãi lồng lên, chạy như điên về phía Lăng Độ Vũ, hắn vội lặn người sang một bên, suýt chút nữa thì bị bốn vó của nó dẫm lên.

Chợt một bóng đen hiện ra, thì ra một người Dulua đã mượn sự yểm hộ của con lạc đà, chạy bộ song song với nó, xông lên lao vào hắn.

Lăng Độ Vũ cả kinh, vội lặn mình thêm một vòng nữa.

Chợt một tiếng súng vang lên từ bên phải, gã chiến sĩ của Dulua đang định bóp cò súng kia chợt ngã xuống, máu tươi bắn tung toé.

Lăng Độ Vũ nghiêng đầu sang nhìn người vừa nổ súng.

Thánh Nữ tay cầm súng trường tự động, đứng chênh chếch bên phải gã, lạnh lùng nói:

- Mau chạy đi! Tôi đã cứu lại anh một lần rồi đó!

Lăng Độ Vũ cười thâm, tự nhủ: "Vị tất đã là như vậy!". Nghĩ như vậy, nhưng hắn vẫn tiếp tục chạy về phía Đông Nam như kế hoạch ban đầu.

Hắn chạy như điên cuồng trong đám loạn thạch, cuối cùng thì tiếng súng cũng dần rơi lại phía sau.

Lăng Độ Vũ chạy thêm chừng trăm mét nữa thì rẽ ngoặt sang một hướng khác, một vật thể gì đó chặn ngay trước mặt hắn, suýt chút nữa thì Lăng Độ Vũ nhảy dựng lên.

Một người đàn ông cao lớn đang nằm trong vũng máu, chính là Russ.

Cuối cùng thì gã ta cũng không thoát khỏi móng vuốt của tử thần, ba người vợ của gã cuối cùng cũng không thoát khỏi kiếp làm quả phụ.

Lăng Độ Vũ lại chạy tiếp.

Chợt một tiếng động lạ lừng vang lên từ phía sau tảng đá.

Hắn cảnh giác nâng súng lên, một bóng người từ từ đứng dậy, mặt đầy những nếp nhăn. Thì ra đó là Mokim.

Tiếng lạc đà từ phía sau truyền lại.

Lăng Độ Vũ nhảy tới bên cạnh Mokim, chuẩn bị chờ đón kẻ địch xông tới.

Một con lạc đà không chạy thẳng tới.

Hắn thở phào một hơi nhẹ nhõm, Mokim lặn mình lên phía trước, tóm lấy dây cương lạc đà, đồng thời hét lớn một tiếng.

Lăng Độ Vũ không hiểu, đứng chờ người ra nhìn lão.

Mokim quát lên:

- Mau giúp tôi một tay!

Lăng Độ Vũ vội chạy tới.

Mokim giằng mạnh dây cương một cách lão luyện, miệng không ngừng rít lên những tiếng kỳ quái, uy hiếp con lạc đà to lớn.

Lăng Độ Vũ hét lớn:

- Phải làm sao?

Mokim cong ngón tay trở lại, móc vào lỗ mũi con lạc đà, kéo ngược lên.

Con lạc đà lão đảo lùi bước, sau đó thuận thế quỳ phục hẳn xuống.

Mokim lắc đầu nói:

- Không cần nữa! Mau trèo lên đi!

Lăng Độ Vũ giờ mới hiểu lão đang làm gì, liền tung người nhảy lên lưng con lạc đà.

Mokim tuy tuổi tác đã cao, nhưng thân thủ vẫn còn nhanh nhẹn phi thường, chỉ thấy lão tung mình lên, nhẹ nhàng nhảy lên ngồi phía trước Lăng Độ Vũ.

Mokim quát lớn:

- Bám cho chắc!

Lời còn chưa dứt, con lạc đà đã nhồm mông đứng mạnh dậy khiến cho Lăng Độ

Vũ bổ nhào ra phía trước, sau đó lại lập tức tung mình lao đi như bay khiến cho hắn chút nữa thì ngã bổ ngửa ra đằng sau.

Mokim hưng phấn cười lên ha hả, không ngừng thúc mạnh vào mông con vật.

Con lạc đà lao đi như bay.

Mokim điều khiển dây cương, khống chế con lạc đà chạy luồn lách giữa đám loạn thạch, chẳng mấy chốc đã rời khỏi Mê Cung, chạy vào sâu trong sa mạc mênh mông.

Tiếng súng vẫn vang vọng phía sau.

Lăng Độ Vũ nói:

- Đi nhằm hướng rồi!

Mokim lắc đầu:

- Không! Phương hướng chính xác!

Lăng Độ Vũ chỉ tay vào mặt trời nói:

- Mặt trời đang ở bên phải chúng ta, có nghĩa là ta đang đi về phía Bắc. Bọn họ nói sẽ tập trung ở Biển Muối ở phía Đông Nam mà?

Mokim vừa cười vừa ho lên sù sụ, thờ hồng học nói:

- Nhìn cậu cũng thông minh lanh lợi, thì ra lại ngu như heo ấy. Nếu như cậu thích trở về với đám người điên ấy để liếm gót chân cho con yêu phụ kia thì hãy lập tức nhảy xuống, thứ cho tôi không đi cùng cậu được! Có điều tôi cũng hiểu được tâm tình của cậu, ả ta càng lúc lại càng đẹp mà!

Lăng Độ Vũ bị lão nói cho một hồi, nhất thời á khẩu không biết nói gì. Hắn muốn trở về bên cạnh Thánh Nữ, một phần là do hiếu kỳ, một phần cũng là do bị sắc đẹp của nàng hấp dẫn.

Tâm niệm chuyển động, Lăng Độ Vũ liền lên tiếng nói:

- Nếu như muốn chạy trốn, vậy thì cũng phải chạy về hướng Nam mới đúng, đó là con đường ngắn nhất để thoát khỏi sa mạc.

Mokim giống như một người tù được phóng thích, hưng phấn phi thường, sách động lạc đà lao như bay, cười ha hả nói:

- Đồ ngốc thì vẫn là đồ ngốc, chạy về hướng nam chính là bồn địa Chad, ở bên bờ hồ Chad, cậu cứ nhắm mắt mà đi thì mười bước là gặp phải một người Dulua, không thì dẫm phải phân của người Telajakante, đấy mà gọi là đào tẩu à? Thật là buồn cười chết đi được! Ha ha ha!

Thật đúng là không thể nhìn tướng mạo mà đoán con người, lão già Mokim này trông đáng vẻ thập phần khổ não thê lương, ốm yếu hom hem tựa như sắp xuống lỗ vậy mà lại sức khỏe phi thường, mạnh như rồng hổ, nói ra lời nào cũng như muốn bắt nạt người khác.

Lạc đà trông chừng lắc lư khiến cho Lăng Độ Vũ chột sinh cảm giác bất an:

- Giờ chúng ta đi đâu?

Mokim cười cười nói:

- Có trời biết được!

Lăng Độ Vũ giật mình hỏi lại:

- Cái gì?

Mokim quay đầu lại nhìn hắn, gương mặt đầy những nếp nhăn của lão thật chẳng khác gì một con chó nhặt sắp chết là mấy:

- Không được nói ngày may chúng ta sẽ làm gì, chỉ có thể nói ngày mai Ala sẽ an bài cho chúng ta thế nào thôi! Ha ha...

Lăng Độ Vũ tức giận kêu lên:

- Đồ lừa đảo! Thì ra ông không bị hôn mê!

Câu nói này Liao đã nói với hắn, lúc đó Mokim vẫn bị trúng thuốc mê chưa tỉnh, Lăng Độ Vũ phải cố gắng lão ta trên vai, bây giờ lão lại có thể bắt trước ngữ khí của Liao nói ra những lời hệt như vậy, chẳng cần phải hỏi

cũng biết, lúc đó lão ta chỉ giả vờ hôn mê mà thôi.

Mokim cười hắc hắc nói:

- Có người tự nguyện làm lạc đà công minh, việc gì tôi phải từ chối chứ?

Con lạc đà chở hai người bước đi, lưu lại trên mặt cát những dấu chân dài.

Mê Cung dần dần lùi lại phía sau, biến thành một điểm đen nhỏ.

Phía trước vẫn là những cồn cát vô cùng vô tận và bầu trời xanh ngắt.

Mặt trời sắp lên tới đỉnh đầu, bọn họ đã đi được hai giờ đồng hồ.

Mokim ghìim dây cương để cho con lạc đà dừng lại, mũi nó không ngừng thở phì phò, miệng sùi bọt mép trắng.

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì?

Mokim làm ra vẻ dạy đời nói:

- Cái gì chứ? Mau xuống đi!

Nói đoạn tự mình cũng nhảy xuống, thân thủ nhanh nhẹn phi thường, so với một gã thanh niên mạnh khỏe thì còn có phần hơn chứ tuyệt đối không kém, chỉ có thể dùng hai chữ "thần kỳ" để nói về lão ta mà thôi.

Lăng Độ Vũ không muốn bị lão gọi là đồ ngốc nữa, nên cũng miễn cưỡng nhảy xuống.

Mokim lại dắt theo con lạc đà tiếp tục lầm lũi bước đi, Lăng Độ Vũ đi sát bên cạnh lão.

Hắn cuối cùng cũng không nhịn nổi, cất tiếng hỏi:

- Lạc đà không phải dùng để cưỡi hay sao?

Mokim trừng mắt nhìn gã:

- Bây giờ nó là cứu tinh, cũng là cha mẹ tái sinh của chúng ta, túi nước da dê, hành lý và đồ ăn trên mình nó là hy vọng duy nhất của chúng ta, nếu làm nó mệt chết, cậu...

Đột nhiên sắc mặt biến đổi, nhìn về hướng Đông Nam.

Lăng Độ Vũ vội nhìn theo ánh mắt lão, chỉ thấy một đám cát vàng ồ ạt bay tới, cơ hồ như muốn che lấp cả nửa bầu trời.

Lăng Độ Vũ còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì xảy ra thì Mokim đã thốt lên:

- Đi với cậu thật không may mắn chút nào, vừa mới ra "cửa" đã gặp phải trận bão cát lớn thế này rồi.

Hai người một thú, ở giữa thế giới đơn điệu mà rộng lớn này, quả thật cô độc và nhỏ bé phi thường.

Bầu trời xanh ngắt chợt biến thành một màu vàng đáng sợ.

Cát vàng đầy trời, ánh dương quang cũng trở nên yếu ớt vô lực.

Cả thế giới âm ám bất minh.

Gió bắt đầu từ từ thổi tới, sau đó không ngừng gia tốc, những cơn gió mạnh làm giảm bớt phần nào sự nóng bức, nhưng lại khiến người ta nảy sinh một thứ cảm giác bất an.

Lượng cát bay lượn trong không trung theo gió ngày một nhiều, chẳng bao lâu sau thì bốn bề đã biến thành một màu vàng của đất bụi, người đứng người ngồi bước cũng nhìn không rõ ràng.

Hai người kéo khăn che mặt lên, tiếp tục tiến về phía trước.

Con lạc đà không ngừng kêu lên những tiếng kinh hãi.

Đột nhiên, cuồng phong nổi lên.

Không biết từ đâu, gió nổi lên khắp bốn phương tám hướng, mang theo những hạt cát nhỏ quất vào thân hai kẻ lữ hành, mặc dù đã cách một lớp vải dày, nhưng vẫn đau đớn vô cùng.

Cát không ngừng bay lượn như điên cuồng trong không trung, ngay cả cát dưới chân hai người cũng nhảy múa trong cơn cuồng dại.

Sa mạc mênh mông bắt đầu lộ ra bộ mặt cuồng bạo của nó, cuốn hai người và con lạc đà vào trong những trận sóng cát khổng lồ.

Lăng Độ Vũ gào lên:

- Dừng lại đi!

Bọn họ giờ giống như một ngọn cỏ yếu ớt giữa trận lốc xoáy, hoàn toàn không thể tự chủ.

Mokim cũng thét lại:

- Không! Nếu dừng lại cát sẽ chôn vùi chúng ta!

Những hạt cát nhỏ không ngừng len lỏi chui vào y phục hai người, quất mạnh vào cổ, vào mắt.

Lăng Độ Vũ đồng ý trả mọi giá để được trở về thế giới văn minh, tránh khỏi chịu cực hình trong sa mạc như thế này.

Gió cát nhưng mãnh thú gào rú xung quanh.

Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, gió cát dần dần bình tĩnh trở lại.

Bầu trời đầy cát bụi.

Những hạt cát cũng thôi không bay lượn điên cuồng nữa mà bắt đầu rơi xuống, thành từng tầng từng lớp.

Hai mươi một thứ mệt mỏi ngã huych xuống, ngay cả lực khí để thở mạnh cũng không còn.

Lăng Độ Vũ mệt mỏi nhắm nghiền hai mắt lại, điều tiết hô hấp, đi vào trạng thái vô ngã.

Giọng nói của Mokim chợt vang lên:

- Cậu có biết không...

Lăng Độ Vũ kinh hãi mở bừng mắt, hần nhìn lão già Mokim tinh thần phấn chấn mà không dám tin vào mắt mình nữa:

- Ông là lão yêu quái à?

Bằng vào thể chất kinh người của hắn, giờ cũng chỉ có thể khôi phục được một nửa, vậy mà Mokim cao tuổi

như vậy lại dường như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy, thật khiến người khác khó mà tin tưởng cho được.

Mokim mỉm cười nói:

- Trước đây thì không phải, nhưng bây giờ thì cậu nói đúng rồi đó.

Lăng Độ Vũ nhướn mày hỏi:

- Vừa nãy ông nói gì vậy?

Mokim khoát tay nói:

- Không nói gì cả, trở về chủ đề ban nãy thôi, trận gió lớn này đã làm khổ chúng ta không ít.

Lăng Độ Vũ thở dài:

- Chuyện này cũng cần ông nói sao?

Mokim mắng hấn một tiếng:

- Đồ ngốc!

Rồi lại nói tiếp:

- Không phải nói chuyện này, mà là trận gió này đã cứu con yêu phụ kia, khiến nó có thể thoát khỏi bàn tay của Sói Trắng.

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên:

- Trận gió lớn này đối với cả hai bên đều bất lợi như nhau mà?

Mokim lắc đầu nói:

- Trên thế gian này không còn ai hiểu nó hơn tôi cả. Nó là người duy nhất trong sa mạc này chưa từng bị mất phương hướng, so với tôi còn cao minh hơn nhiều.

Lăng Độ Vũ không hiểu hỏi tiếp:

- Cô ta có bản lĩnh gì?

Mokim thở dài một tiếng:

- Cậu không hiểu được đâu!

Lăng Độ Vũ rất am tường kỹ xảo hỏi chuyện, liền chuyển hướng:

- Chúng ta cũng có thể chạy thoát, tại sao cô ấy không thể thoát được chứ?

Mokim trợn mắt nhìn hấn, lại thở dài nói:

- Cậu đúng là đồ ngốc chẳng hiểu biết gì, chúng ta có thể chạy thoát là vì mục tiêu của Sói Trắng không phải là chúng ta, mà là nó...! Tên Sói Trắng này là một con quái vật của sa mạc, ngay cả tôi cũng phải khiếp sợ hấn! Mười tám tuổi hấn đã trở thành lãnh tụ của tộc Dulua, mũi hấn có thể ngửi được mùi lạc đà cách đó ba dặm, thậm chí còn biết được con lạc đà đó là đực hay cái nữa kìa... ha...

Đối mặt với lão quái vật này, Lăng Độ Vũ đích thực không biết phải ứng phó thế nào, trước mặt lão, dường như gã đã thật sự trở thành một thằng ngốc vậy.

Mokim thấy gã không nói tiếp liền hỏi:

- Ô... sao không nói gì nữa vậy?

Lăng Độ Vũ nhún vai nói:

- Ông và Thánh Nữ có quan hệ thế nào?

Mokim mắt lộ hàn quang, nhở một bãi nước bọt nói:

- Hừ! Thánh Nữ cái gì? Nó là kỹ nữ, là yêu phụ, là chó cái...

Đoạn ngắn đầu lên, lừ mắt nhìn Lăng Độ Vũ hỏi:

- Cậu và nó có quan hệ thế nào?

Lăng Độ Vũ lắc đầu, điều này chính bản thân gã cũng rất muốn biết.

Mokim chợt đổi giọng nghiêm túc nói:

- Nó là vợ bé mà tôi cưới năm bốn mươi tuổi.

Lăng Độ Vũ ngây người, cổ họng ngắc ngư, rồi đột nhiên bật cười ha hả, cười đến nổi suýt chút nữa thì lăn bò ra:

- Ông già! Năm nay ông bao nhiêu tuổi rồi? Tám mươi hay là chín mươi?

Dường như Mokim chẳng hề cảm thấy có gì đáng cười, lạnh lùng nói:

- Nếu như cha cậu còn sống thì ông ta có thể làm cháu nội của tôi đó!

Lăng Độ Vũ lại cười càng dữ dội hơn, cuối cùng thở hắt hển nói:

- Ông tìm lầm người rồi! Cha tôi đến tám mươi tuổi mới sinh ra tôi, giả như ông ấy còn chưa chết thì giờ cũng một trăm mười mấy tuổi rồi... Ông có thể làm con ông ấy mới đúng...

Mokim nghĩ ngợi giây lát rồi cũng bật cười:

- Vậy thì tôi hơi nhầm thật, cha cậu chỉ có thể làm con tôi thôi.

Lăng Độ Vũ ngưng cười, ngẩn người hỏi:

- Ông già, ông không nói đùa đấy chứ?

Mokim thờ dài nói:

- Tôi nói hết sức nghiêm túc, năm nay tôi đã...

Lão ngưng lại một chút, lẩm bẩm tính toán:

-... Một trăm năm mươi bảy tuổi tám tháng lẻ mười ngày.

Lăng Độ Vũ nhìn lão với ánh mắt nghi ngờ:

- Vậy... vậy yêu phụ kia năm nay bao nhiêu tuổi...?

Mokim không do dự đáp:

- Ít nhất cũng phải một trăm ba lăm tuổi, bằng không tôi đâu gọi nó là yêu phụ chứ?

Lăng Độ Vũ lộ vẻ ngạc nhiên vô cùng, nhưng hắn biết những lời Mokim nói đều là thật.

Một chuyện gì đó vô cùng kỳ quái đã xảy ra với hai người bọn họ.

Lẽ nào có liên quan đến Ngự Thần Khí?

Hắn lại nghĩ đến ánh mắt của Thánh Nữ, ánh mắt bao hàm rất nhiều thứ, rất nhiều tháng năm...

Hồi 6

Thất thủ bị bắt

Sáng ngày hôm sau, hai người một thú tiếp tục hành trình.

Hai người cứ thế độc hành giữa bình nguyên cát mênh mông vô tận, trên đầu chỉ có lơ thơ vài gợn mây mỏng lững lờ trôi.

Không khí khô nóng khiến mặt đất mất đi hết sinh khí, những tia nắng vô tình chiếu thẳng vào hai kẻ lữ đồ trên sa mạc.

Đến buổi hoàng hôn, những tảng đá đã dần được thay thế bởi những hạt sỏi nhỏ... đến khi những hạt sỏi vụn được thay bằng những hạt cát mịn thì mặt trời đã lặn khuất sau đường chân trời.

Khí lạnh không biết từ đâu tràn về.

Lăng Độ Vũ cơ hồ như đã mất cảm giác về không gian và thời gian, chỉ biết không ngừng tiến về phía trước, lê từng bước, từng bước một trên sa mạc mênh mông. Những vết tích của sự tiếp xúc giữa con người và sa mạc trong phút chốc đã bị xóa nhòa, tựa như đang trong một thế giới mộng ảo vậy.

Vàng tân nguyệt nhu mì hòa dịu từ từ ló lên một cách xấu hổ, trong ánh sáng nhạt nhòa của buổi chiều tối.

Mokim hưng phấn thốt lên:

- Đến rồi! Đến rồi!

Nói đoạn gia tăng cước bộ, dắt lạc đà chạy về phía trước.

Lăng Độ Vũ dõi mắt nhìn theo, chỉ thấy một vùng cát vàng mênh mông mà hắn đã nhìn đến phát chán.

Một giờ sau, bọn họ đến bên một dòng sông đã cạn khô, ở dưới lòng sông là những tảng đá lớn màu xanh đen.

Mokim thuận theo dòng sông, đi về hướng Tây Nam.

Hai giờ sau, trời đã tối xịt, dưới ánh trăng mờ mờ, cuối cùng họ cũng tới được điểm tận cùng.

Lăng Độ Vũ hoan hỉ reo lên một tiếng.

Trước mắt là một vùng đất tràn ngập màu xanh, cỏ và cây bụi mọc um tùm khắp nơi.

Chim chóc bay lượn tròn trên không, bướm bướm kết thành từng đàn một mùa lượn tung tăng.

Ở giữa ốc đảo này là một hồ nước, mực nước rất thấp nhưng cũng đủ để cho hai kẻ lữ đồ đã mệt mỏi sung sướng như điên cuồng.

Bọn họ chẳng quan tâm đến những vật thải của động vật bên bờ hồ, bỏ người lao tới, há miệng uống ừng ực, đồng thời vẩy nước vui đùa như trẻ con. Tối hôm đó, cả hai thỏa mãn nằm trên một bãi cỏ cách hồ nước chừng mười mét, thoải mái nghỉ ngơi, ngửa mặt ngắm trời sao.

Vũ trụ trắng lệt đến mê người.

Con lạc đà đang nhàn nhẩn gặm cỏ.

Lăng Độ Vũ nói:

- Bước tiếp theo chúng ta sẽ làm gì?

Mokim đáp:

- Đào tẩu! Rời khỏi Sahara!

Lăng Độ Vũ lại hỏi:

- Làm sao mà rời khỏi đây được?

Mokim ngồi dậy nói:

- Nói cho cậu biết, cậu đúng là đồ có phúc mà không biết hưởng. Nếu như bầu chọn ra mười người có bản lĩnh nhất trong sa mạc, lão già như tôi đây ít nhất cũng phải có mặt trong ba người đầu tiên, cậu đi với tôi thì đâu cần lo lắng chuyện gì nữa?

Lăng Độ Vũ lại nhẹ giọng hỏi:

- Ngự Thần Khí là thứ gì?

Mokim ngẩn người, trên mặt lộ ra biểu thì vô cùng kỳ quái, không biết là lão đang kinh hãi hay là đang hối hận nữa, chỉ thấy lão cúi đầu, trầm giọng nói:

- Đừng hỏi tôi nữa, tôi thà rằng chưa từng thấy thứ đồ vật quý quái đó bao giờ, nếu vậy có phải tôi đã được sống yên ổn khoái lạc trong sa mạc, rồi cũng yên ổn khoái lạc mà ra đi rồi hay không? Đâu cần phải bị con yêu phụ kia truy đuổi đến tình cảnh này?

Lăng Độ Vũ suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng không suy đoán thêm nữa, chuyển chủ đề nói:

- Tại sao ông lại bị chính phủ Cuba câu lưu?

Mokim lộ ra nụ cười bí hiểm nói:

- Hừ... đó là tôi cố ý để bọn chúng nhốt vào đây chứ, bằng không... tên Nico đó đừng hòng đụng đến một sợi tóc của lão già này.

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên nói:

- Cái gì?

Sự tình càng lúc càng phức tạp, khiến cho đầu hấn như muốn vỡ tung.

Mokim thở dài, những nếp nhăn trên mặt dồn lại thành đống, ngay cả cặp mắt cũng như bị dồn ép đến phải nhắm chặt lại, định nói gì nhưng rồi lại thôi.

Lăng Độ Vũ nằm ngửa mặt xuống. Khi lê từng bước trên sa mạc, hấn đã hạ lời thề rằng chỉ cần có cơ hội được nằm xuống, hấn nhất quyết sẽ không chịu đứng lên nữa.

Hai con chấm cáp1 đang hỗn chiến trên không trung, phát ra những tiếng kêu oang oác.

Mokim trầm giọng kể:

- Hơn một trăm năm trước, tôi vì phải lẩn trốn mà đã rời khỏi vùng đất khiến người ta vừa yêu lại vừa hận này. Thế nhưng ba năm trước, tôi lại nhịn không nổi, cuối cùng cũng lén trở về, nào ngờ, vừa mới đặt chân vào sa mạc đã bị con yêu phụ kia phát giác rồi. Cũng may, tôi là một cao thủ! Hừ! Cao thủ trong các cao thủ, nên mới chạy thoát được! Có điều, cũng phải ném không ít khổ đầu! Nói cho cậu biết! Trên đời này chưa từng có ai có thể khiến cho tôi ném được khổ đầu! Trừ con yêu phụ đó! Cái con yêu phụ đáng phải băm vằm ra làm trăm ngàn mảnh! Thật uổng công trước đây tôi đối tốt với nó như vậy, uổng công tôi phí tiền mua nó về!

Lăng Độ Vũ nói:

- Tôi hiểu rồi! Ông vì muốn trốn tránh... yêu phụ đó, nên mới tìm một quốc gia biệt lập, sống trong biệt thự bí mật của họ.

Mokim gật đầu tán thưởng, nhìn hấn với ánh mắt khen ngợi tựa như muốn nói:

"Thằng ngốc như cậu không ngờ cũng có lúc không ngốc!", đoạn lão thở dài một tiếng:

"Tình tiết bên trong cũng không cần nhắc đến nữa... có điều! Tốt nhất cứ nói cho cậu biết thì hơn, phương pháp đó rất có hiệu quả! Ôi! Đã lâu lắm rồi tôi không nói chuyện thật lòng với người khác, vì vậy nói ra là khó khống chế được bản thân mình..."

1 Chấm cáp: giống chim độc.

Lăng Độ Vũ cười cợt nói:

- Dù ông có muốn nói hết một trăm năm kinh nghiệm của mình cho tôi cũng không thành vấn đề, cái sa mạc quỷ quái này sợ rằng có đi thêm một trăm năm nữa cũng không hết được.

Mokim làm bầm chửi rửa mấy câu, sắc mặt trầm mặc, ánh mắt lúc thì ôn hòa, lúc thì giận dữ, thần thức chìm sâu vào hồi ức hơn trăm năm trước.

Ở ốc đảo xanh này, bên cạnh nguồn nước ngọt quý giá, dưới ánh trăng mờ mờ huyền ảo, màn đêm trở nên đẹp đến lạ lùng.

Lăng Độ Vũ nằm nghe tiếng chim kêu, tiếng côn trùng, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Không biết bao lâu sau, bên chỗ Mokim nằm chợt truyền lại tiếng động của người ngồi dậy, Lăng Độ Vũ cảnh giác hơn người, lập tức giật mình tỉnh giấc.

Dưới ánh sáng xanh nhàn nhạt của mặt trăng, sắc mặt của Mokim lộ vẻ ngưng trọng lạ thường.

Lăng Độ Vũ hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Bốn bề đều lặng tĩnh như tờ, ngay cả một chút hiện tượng dị thường hay thanh âm gì cũng không có.

Mokim nhảy dựng lên, giật lấy khẩu súng và túi đạn đặt bên cạnh Lăng Độ Vũ, chạy ra phía sau một tảng đá lớn, lúc về thì hai tay đã trống trơn:

- Tôi giấu ở sau tảng đá bên cạnh hồ nước kia.

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Mokim nói:

- Có người đến!

Lăng Độ Vũ kinh hãi thốt lên:

- Là bọn Thánh Nữ à?

Mokim nhổ ra một bãi nước bọt, hừ nhẹ nói:

- Thánh Nữ? Không, không phải con yêu phụ ấy, là rất nhiều rất nhiều người và lạc đà.

Lăng Độ Vũ nghiêng tai lắng nghe, nhưng vẫn không thể nghe thấy bất kỳ thanh âm nào.

Lẽ nào Mokim và Thánh Nữ sở hữu một loại năng lực siêu phàm giống nhau, có thể cảm giác được động tĩnh của người và súc vật từ xa.

Đây có phải là giác quan thứ sáu của những người sống trong sa mạc?

Lăng Độ Vũ không hiểu hỏi:

- Tại sao chúng ta còn không mau chạy trốn?

Mokim sáng khoái nói:

- Chạy sao được.! Bọn chúng đã bao vây cả bốn phương tám hướng, nhất định là Sói Trắng, chỉ có gã ta mới có thể theo dấu được chúng ta mà thôi.

Lúc này, từ phía nam truyền lại tiếng động rầm rập.

Không lâu sau thì cả bốn hướng cùng vang lên những tiếng rầm rập.

Tiếng lạc đà phi trên cát.

Ốc đảo trở nên xao động.

Mokim nói:

- Nhớ cho kỹ! Bất kỳ chuyện gì cũng để tôi trả lời, gã ta không biết tôi, cũng không biết cậu đâu.

Lăng Độ Vũ gật đầu.

Mokim lại hỏi:

- Cậu có biết tiếng Arab không?

Lăng Độ Vũ khẽ gật đầu đáp:

- Biết một chút, có thể đối đáp thông thường được.

Mokim nói:

- Vậy thì tốt!

Tiếp đó lão chợt biến sắc mặt nói:

- Hồng rồi! Con lạc đà!

Lăng Độ Vũ cũng thoáng chấn động, nhớ ra con lạc đà là do ăn trộm mới có.

Thời gian không còn kịp nữa.

Bọn họ đã lạc giữa trùng vây.

Các loại vũ khí từ súng máy tự động nhất đến súng trường thô sơ nhất đều hướng nòng về phía hai người một già một trẻ.

Con lạc đà về với chủ cũ, được dắt sang một bên.

Ít nhất là hai trăm chiến sĩ Dulua đang vây lấy họ.

Không một ai lên tiếng, mắt lộ hung quang, sát khí bùng bùng.

Mokim giả vờ sợ hãi, không ngừng run rẩy, diễn xuất của lão thật chẳng kém diễn viên đoạt giải Oscar chút nào.

Lăng Độ Vũ cũng cũng bắt chiếc lão, giả vờ sợ hãi đến ngây người, mềm nhũn ngã phịch xuống đất.

Những người bao vây dần nhích ra.

Một người đàn ông cao lớn, cưỡi một con lạc đà đặc biệt cao to, trang trí hoa lệ chậm chậm tiến tới, dừng lại trước mặt hai người.

Người này ước chừng khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, toàn thân tràn đầy sức mạnh, ánh mắt hung hãn bộc phát hung quang, khuôn mặt dài hơn người bình thường, xanh xanh trắng trắng khiến người ta có cảm giác, mỗi khi gã ta giết người, tuyệt đối sẽ không nương tay cho bất kỳ ai...

Thân người gã ta rất thẳng, tựa hồ như được đúc bằng xi măng cốt thép vậy.

Gã... giống như một con sói đang đói khát.

Sói Trắng.

Không còn danh hiệu nào phù hợp hơn nữa.

Hai mắt Sói Trắng bắn ra những tia nhìn lạnh lẽo, quan sát hai người một lượt, cuối cùng thì ánh mắt ấy cũng dừng lại trên mặt Lăng Độ Vũ. Gã dùng một thứ tiếng Anh tồi tệ hỏi hấn:

- Người Nhật Bản?

Giọng nói của gã ta hết sức cao, tựa như người ta đang rít lên vậy, khó nghe vô cùng.

Lăng Độ Vũ đang định trả lời.

Mokim chợt lên tiếng chen vào:

- Tôi chỉ là người dẫn đường cho cậu ấy, cậu ấy nói sẽ cho tôi một ngàn đô-la, dẫn cậu ấy đi...

Sói Trắng rít lên một tiếng lạnh lẽo, quát:

- Câm mồm! Ta chưa hỏi đến con chó già này...

Mokim vội thốt:

- Lạy thánh Ala...

Một gã người Dulua từ phía sau bước lên, dùng roi quất mạnh vào lưng Mokim.

Lão ta giả vờ đau đớn lăn lộn dưới đất, không dám lên tiếng nữa.

Sói Trắng chỉ tay vào Lăng Độ Vũ nói:

- Người!

Lăng Độ Vũ hít sâu vào một hơi, cổ ý lớn tiếng nói:

- Tôi là người Trung Quốc, ông... các ông muốn gì, tôi có thể cho các ông tiền...

Sói Trắng ngửa mặt cười dài, tiếng cười của gã giống như một con sói đang hú gọi bầy, khí thế như muốn dìm chết người ta trong sự sợ hãi.

Sau đó gã lại chỉ tay vào con lạc đà hỏi:

- Chuyện này thì sao?

Mokim đang định lên tiếng thì một roi nữa lại quất xuống.

Mokim kêu lên một tiếng, không biết là do đau đớn thật hay là lo lắng Lăng Độ Vũ đối đáp có chỗ nào sơ sót.

Lăng Độ Vũ có thể nói là một chuyên gia bịa chuyện, mặt hắn chẳng hề đổi sắc nói:

- Tôi cũng không biết, con lạc đà này chạy một mình trong sa mạc, chúng tôi phải hợp lực mới bắt được nó đó.

Sói Trắng lại hỏi tiếp:

- Thế lạc đà của chúng mày đâu?

Câu hỏi này đúng vào chỗ yếu hại, Lăng Độ Vũ và Mokim hai người đi trên sa mạc, tuyệt đối không thể không có lạc đà được.

Lăng Độ Vũ thở dài than:

- Chúng tôi vốn cũng có bốn con lạc đà, bốn con lạc đà già ốm yếu, chở một người cũng không xong.

Mokim chột gắt lên:

- Cậu nói dối! Chúng đều là những con lạc đà tốt nhất, là mạng sống của tôi!

Sói Trắng quát lớn:

- Câm miệng! Lão còn nói thêm một tiếng nữa, ta cắt lưỡi!

Lăng Độ Vũ lại kể tiếp:

- Nào ngờ trận gió cát đỏ đã hại chúng tôi, lạc đà đều chạy mất hết, cũng may là thánh Ala đã đưa nó đến...

Sói Trắng gầm gừ nói:

- Trận gió cát! Trận gió cát khốn kiếp! Không có gió cát... cô ta đã là của ta rồi, là của Sói Trắng này rồi!

Các chiến sĩ Dulua liền nhất tề giương súng, cao giọng hô lớn:

- Sói Trắng tắt thở! Sói Trắng tắt thở!

Ánh mắt Sói Trắng lộ một vẻ khát vọng tình dục mãnh liệt, khiến người ta tuyệt đối không thể hoài nghi về quyết tâm đoạt được thánh nữ của gã.

Người đàn bà kỳ lạ này vừa là tử địch, nhưng cũng là người tình mà gã hằng mong muốn đã bao lâu nay.

Sói Trắng quay lạc đà bỏ đi, trầm giọng nói:

- Mang theo cả hai tên này nữa!

Lăng Độ Vũ chưa kịp kháng nghị gì thì một họng súng đã chĩa vào gáy hắn:

- Đi!

Lăng Độ Vũ và Mokim đưa mắt nhìn nhau. Cả hai những tưởng rằng đã thoát được đại nạn, nào ngờ tránh vỏ dưa lại gặp phải vỏ dừa.

Đoàn binh sĩ Dulua dẫn theo Lăng Độ Vũ và Mokim rời khỏi ốc đảo, tiến về sa mạc mệnh mông vô cùng tận.

Mấy ngày tiếp sau của họ, đương nhiên là khổ sở vô cùng.

Mokim già vờ già yếu, ngã gục xuống mấy lần, một gã người Dulua mềm lòng đã cho lão ngồi lên lạc đà, chỉ còn lại một mình Lăng Độ Vũ phải đi bộ trên sa mạc.

Hơn hai trăm năm mươi con người và bốn trăm con lạc đà tạo thành một đoàn dài tựa một con rắn khổng lồ đang trườn mình trên sa mạc.

Ngoại trừ việc phải đi bộ, thức ăn nước uống cũng không thiếu thốn lắm, có điều những đồ vật có giá trị trên người Lăng Độ Vũ từ chiếc đồng hồ đeo tay đến một cây bút đều bị đám người Dulua tham lam lột sạch, tiền thì càng không cần phải nói, hơn năm ngàn đô la hắn mang theo đã "cung phụng" hết cả cho Sói Trắng. Cũng may, tiền bạc có thể thông thần, đến ngày thứ ba thì hắn được cho cưới một con lạc đà cái gầy còm, ít ra cũng thoát khỏi cảnh bộ hành trên sa mạc.

Thân phận hai người rất kỳ lạ, cũng không biết nên coi là tù binh hay là khách nữa.

Mỗi ngày khi thức dậy, các ở sa mạc đều lạnh ngắt như tuyết, nhưng chỉ sau khi mặt trời lên chừng hai giờ đồng hồ, cát lại lập tức nóng như lửa đốt, làm cho mọi vật dầm dẫm lên nó phải bỏng rát.

Một nóng một lạnh, khiến con người trở nên mệt mỏi yếu ớt. Bắt đầu từ ngày thứ hai, cả đoàn người tiến vào một vùng đồi cát mệnh mông, liên miên bất tuyệt, tốc độ cũng giảm dần.

Vô luận là nhìn theo phương hướng nào, cũng đều là những đồi cát nhấp nhô lên xuống, cơ hồ như cả thế giới này đều như vậy.

Đến tối ngày thứ ba thì Lăng Độ Vũ được gọi vào lều của Sói Trắng.

Mokim lần này không được gọi, trong mắt của Sói Trắng, lão ta chỉ là một lão già dẫn đường vô dụng.

Lều của Sói Trắng dùng một thứ vải dày màu xám trắng dựng thành, có tám cây cột, bốn cây xà chống đỡ.

Bên trong tương đối rộng rãi, có thể cho chừng hơn chục người tụ tập.

Dưới đất trải một tấm thảm dày, khiến người ta quên đi những hạt cát khó chịu bên dưới.

Sói Trắng ngồi xếp bằng giữa lều, một tên thuộc hạ đang quỳ một bên, đun trà cho gã.

Lăng Độ Vũ đi qua từng đồng yên lạc đà, quần áo, thức ăn, bao nước và vũ khí đến trước mặt Sói Trắng.

Gã ta khẽ vẩy vẩy tay, Lăng Độ Vũ cũng không khách sáo, liền ngồi luôn xuống.

Có người mang đến hai cốc trà cao chừng mười phân, bên trong đổ đầy một thứ trà gì đó đang bốc hơi nghi ngút.

Sói Trắng nâng cốc trà lên, hô vang:

- Lạy thánh Ala!

Sau đó ngửa cổ uống cạn.

Lăng Độ Vũ lúc đầu không biết làm gì, sau thấy ánh mắt Sói Trắng như muốn nói hãy làm theo gã. Nên cũng cầm cốc trà lên hô:

- Lạy thánh Ala!

Đoạn ngửa cổ uống cạn. Chỉ thấy thứ trà này mùi thơm sực nức, vị ngọt mát vô cùng.

Hai người không ngừng hô vang: "Lạy thánh Ala", uống liên tục mấy chén trà.

Dường như Sói Trắng đang ở trong tâm trạng cực tốt, ánh mắt nhìn Lăng Độ Vũ cũng không còn vẻ hung dữ nữa, một hồi lâu sau gã ta mới lên tiếng:

- Anh rất mạnh, rất ít người dị tộc mạnh được như anh đấy! Anh tin theo vị thần nào?

Lăng Độ Vũ nhún vai nói:

- Tôi không theo bất kỳ tôn giáo nào cả.

Sói Trắng ngạc nhiên thốt lên, tựa hồ như không tin vào những gì gã vừa nghe thấy:

- Vậy anh làm sao mà sống được?

Lăng Độ Vũ cười cười nói:

- Thì sống như bây giờ vậy!

Sói Trắng nhìn hẩn như nhìn một con quái vật.

Lăng Độ Vũ lại nói tiếp:

- Tôi là một nhà du lịch, vốn định viết một cuốn sách liên quan đến sa mạc Sahara, nên mới đến đây làm một chuyến đi lấy kinh nghiệm thực tiễn.

Sói Trắng nhìn hẩn, giờ thì như đang nhìn một thằng ngốc.

Lăng Độ Vũ đành đổi gạt lương tâm mình, thờ dài cảm thán:

- Sahara đích thực là một nơi rất mỹ lệ!

Trong mắt Sói Trắng thoáng lộ nét cười:

- Đích thực là một nơi rất đẹp. Là do thánh Ala vĩ đại ban thưởng cho đó! Anh có biết không, tôi có hai mươi người vợ, những người vợ rất đẹp, rất đẹp, mỗi người ít nhất cũng có thể đổi được bốn con lạc đà.

Nói đến đây, bất chợt gã nhắm mắt lại trầm tư một hồi.

Khi mở mắt ra, gã thờ dài một tiếng nói:

- Nhưng từ sau lần tôi gặp được cô ta vào năm năm trước, thì không còn muốn lấy thêm người vợ nào nữa, cô ta ít nhất có thể đổi được một trăm con lạc đà, một ngàn con, một vạn con, thậm chí là tất cả lạc đà trên sa mạc này.

Lăng Độ Vũ đương nhiên biết người gã đang nói đến là Thánh Nữ, một giấc mộng đẹp của đàn ông trên khắp

thế gian này, một bảo vật vô giá.

Nghĩ đến đây, hắn lại nhớ đến thân thể trần truồng của Thánh Nữ lúc ở Mê Cung, cùng với ánh mắt sâu thẳm mê người ấy.

Sói Trắng chợt chuyển chủ đề cuộc nói chuyện:

- Viết sách có phải kiếm được rất nhiều tiền không? Xem ra anh cũng rất giàu có, chỉ tiền mang theo bên mình cũng có tới hơn năm ngàn đô-la rồi. Chỗ ấy có thể mua được mười lăm con lạc đà đó!

Lăng Độ Vũ thăm đoán đây mới là chính đề, liền nhạt giọng nói:

- Thu nhập của tôi cũng không đến nỗi tồi!

Sói Trắng lại nói tiếp:

- Tôi có thể bảo đảm sự an toàn cho anh trong sa mạc, đưa anh trở về thế giới của dị đồ, nhưng anh cũng phải trả cho chúng tôi một sự đền đáp hợp lý.

Chuyện bắt bớ này đương nhiên không thể tự dừng mà thả hắn và Mokim ra được, cũng may là tiền có thể giải quyết được rất nhiều vấn đề.

Lăng Độ Vũ hỏi:

- Ông cần bao nhiêu?

Hai mắt Sói Trắng bắn ra những tia nhìn sắc lạnh:

- Anh có thể cho chúng tôi bao nhiêu?

Lăng Độ Vũ mỉm cười:

- Ông cứ nói thử một con số xem!

Sói Trắng trầm ngâm, giơ năm ngón tay ra.

Lăng Độ Vũ hỏi:

- Năm mươi ngàn?

Sói Trắng gật đầu:

- Là đô-la mỹ.

Lăng Độ Vũ cũng gật đầu nói:

- Tôi có thể cho các ông một trăm ngàn, nhưng có một điều kiện.

Sói Trắng lộ vẻ hoan hỉ, trầm giọng hỏi:

- Điều kiện gì?

Lăng Độ Vũ nói:

- Nói cho tôi biết các ông cần tiền làm gì?

Sói Trắng cười cười đáp:

- Mua vũ khí, vũ khí đạn dược đều rất đắt! Được rồi, anh trả cho chúng tôi bằng cách nào?

Lăng Độ Vũ nhanh nhẹn đáp:

- Tôi viết một tấm chi phiếu, chỉ cần ông phái người đến bất kỳ quốc gia nào có ngân hàng của Mỹ là có thể lấy được tiền.

Sói Trắng vỗ tay nói:

- Được! Một lời đã định! Tôi sẽ phái người đến Sudan, thời gian đi lại ước chừng khoảng hai mươi ngày, hai mươi ngày sau anh có thể có mọi trang bị cần thiết và người để đến bất kỳ đâu trên sa mạc này.

Khi Lăng Độ Vũ trở về nơi nghỉ ngơi, thái độ tiếp đãi đã hoàn toàn thay đổi.

Hắn được hưởng dụng cả một căn lều riêng, ngay cả Mokim cũng được thơm lây, thân phận cũng cao quý lên mấy bậc.

Mokim thần sắc quái dị, ngồi ở một góc lều, nhưng lão không hề truy vấn Lăng Độ

Vũ xem đã xảy ra chuyện gì.

Lăng Độ Vũ tâm trạng rất tốt, nghĩ đến những ngày tháng sung sướng khi rời khỏi sa mạc trong lòng không khỏi khoan khoái, chẳng mấy chốc đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, lại bắt đầu cuộc hành trình vô tận.

Cảnh tượng sa mạc đơn điệu vô vị, tựa như đang phải xem đi xem lại một đoạn phim vậy.

Bạn sẽ mất đi cái mong muốn và cảm hứng được "nhìn".

Đồi cát liên miên bất tuyệt kéo dài đến tận đường chân trời.

Các đồi cát phân thành hai mặt rõ rệt.

Bên mặt hứng gió, các hạt cát kết chặt lại với nhau, còn bên kia lại chảy ra như nước, hễ đạp chân vào là lút đến tận mắt cá, những hạt cát nóng bỏng khiến Lăng Độ

Vũ nhớ đến chảo rang hạt dẻ của người hàng rong bày bán trên phố.

Đoàn người đi theo hình chữ chi, vượt qua những đồi cát với tốc độ chậm như sên.

Những con lạc đà có vẻ khấn trương, không ngừng kêu vang, có những con còn dừng lại đứng yên, kiên quyết không chịu đi khiến cho tốc độ đã chậm lại càng thêm chậm.

Mokim tràn đầy tâm sự, sắc mặt lúc thì vui vẻ, lúc thì lo âu.

Lăng Độ Vũ cũng chẳng buồn hỏi chuyện lão.

Đêm hôm đó, Mokim đánh thức Lăng Độ Vũ dậy.

Lăng Độ Vũ mệt mỏi ngồi dậy, phát hiện hai mắt Mokim đang lấp lánh những tia sáng kỳ lạ.

Hắn uể oải hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Mokim nói:

- Có chuyện muốn nhờ cậu giúp!

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên nói:

- Ông nói đùa à? Ông tuổi đã hơn trăm, kinh nghiệm phong phú, sức khỏe dồi dào, cần tôi giúp gì chứ?

Hắn nói vậy, hoàn toàn không hề có ý châm biếm chút nào, Mokim đích thực thừa năng lực bảo vệ bản thân trong sa mạc này.

Mokim cố ngậm bồ hòn làm ngọt nói:

- Tôi thật sự cần cậu giúp đỡ!

Lăng Độ Vũ đành nói:

- Ông nói đi! Tuy rằng người tôi mới nhừ, nhưng mà tai thì vẫn nghe được.

Mokim trầm ngâm một hồi rồi mới nói:

- Tôi muốn nhờ cậu ăn cắp một vật.

Lăng Độ Vũ kinh ngạc hỏi:

- Vật gì mà khiến lão già trăm tuổi như ông động lòng vậy?

Mokim không để ý đến chuyện hắn lấy oán báo oán, lời lẽ đều châm chọc lão, nghiêm túc nói:

- Cậu có chú ý đến con lạc đà chở hàng luôn theo sát Sói Trắng không?

Lăng Độ Vũ hoang mang lắc đầu.

Mokim nói:

- Chiều hôm qua, đám người Dulua làm hòm đồ trên lưng con lạc đà đó rơi xuống, đồ vật bên trong đều đổ ra ngoài. Đó là đồ vật đã mất của tôi, tôi nhất định phải lấy nó lại, dù sao thì cũng chỉ là chuyện vật hoàn nguyên chủ thôi mà.

Lăng Độ Vũ chau mày hỏi:

- Đó là vật gì?

Mokim làm ra vẻ khó xử nói:

- Cậu có thể không hỏi tôi được không. Đó chỉ là một món đồ có ý nghĩa với tôi, đối với người khác thì chẳng có tác dụng gì cả... có thể... có thể nói đó chỉ là một vật có giá trị kỷ niệm thôi.

Lăng Độ Vũ cười sặc sụa, cười đến nỗi gập cả bụng lại nói:

- Ông đúng là đồ ngốc mới nhờ tôi ăn cắp đồ của Sói Trắng! Đúng là tuổi cao rồi đầu óc có vấn đề mà! Hơn mười ngày nữa là tôi có thể thoải mái rời khỏi đây rồi, nếu đổi lại là tôi, ông có làm chuyện ngu ngốc như vậy không?

Mokim tức giận nói:

- Hừ... tôi còn tưởng cậu là tốt, giữa đường gặp chuyện bất bình bạt đao tương trợ cơ đấy, cậu chớ có quên, nếu như không có tôi thì giờ đây cậu vẫn còn ở trong tay con yêu phụ kia hoặc giả đã phơi thây nơi Mê Cung đó rồi.

Lăng Độ Vũ cười lạnh nói:

- Ăn cắp là việc tốt nên làm hả? Ngay cả vật đó là gì ông cũng không chịu cho tôi biết, vậy mà đã nói một hồi chính nghĩa với bạt đao tương trợ cái gì?

Nói xong, hắn liền nằm phịch xuống, nhắm mắt chuẩn bị ngủ lại.

Mokim không hề động đậy, trong lòng như có muôn ngàn con sóng đang thét gào, do dự không biết quyết định làm sao.

Cuối cùng lão cũng thở dài một tiếng, lật tấm chăn của hắn lên, nghiêm giọng nói:

- Được rồi! Tôi nói cho cậu biết! Không thì tên gian xảo như cậu nhất định sẽ không chịu giúp tôi chuyện gì đâu!

Lăng Độ Vũ ngồi dậy nói:

- Gượm đã! Tôi còn chưa hứa với ông bất kỳ chuyện gì! Có điều dù sao chúng ta cũng từng cùng chung hoạn nạn, nghe tâm sự của ông cũng không ngại gì...

Mokim nói:

- Tôi muốn đánh cắp một tảng đá, một tảng đá nặng hơn hai trăm Pound, kế hoạch hành động tôi cũng đã nghĩ xong rồi, đầu tiên phải...

Lăng Độ Vũ ngắt lời lão ta:

- Chậm chậm đã! Ông còn chưa nói cho tôi biết tảng đá đó có tác dụng gì?

Đến đây, trong lòng hắn bất giác xuất hiện một cảm giác quen thuộc, dường như hắn đã có ấn tượng gì đó về tảng đá này.

Mokim thở dài nói:

- Cuối cùng cũng không giấu được cậu, đây là món đồ rất quý giá, bên trong có chất ngọc rất hiếm thấy, giá trị liên thành, tôi đã tìm thấy nó trong sa mạc từ hơn trăm năm trước, về sau bị mất đi, không có cách nào tìm lại được...

Lăng Độ Vũ lạnh lùng nói:

- Vậy theo tính toán của ông, giá trị của nó là bao nhiêu tiền?

Mokim ngạc nhiên nói:

- Ồ... chuyện này rất khó nói, nhưng ít nhất cũng phải vài triệu đô-la.

Lăng Độ Vũ cười cười nói:

- Ông bạn già, thế này nhé, sau khi rời khỏi sa mạc, tôi sẽ tặng ông năm triệu đô-la, coi như là tiền dưỡng lão tôi dành cho lão yêu tinh sống dai như ông! Hãy quên hòn đá quý quái kia đi!

Mokim mặt không đổi sắc, thản nhiên nói:

- Làm sao cậu biết tôi nói dối?

Lăng Độ Vũ cố nín cười nói:

- Ông đã bảo tôi là thằng ngốc, một thằng ngốc thì đương nhiên cũng biết thằng ngốc khác đang nghĩ gì rồi.

Mokim cười đến chảy nước mắt, thờ hỏn hển nói:

- Tôi bắt đầu thích cậu rồi đấy.

Lăng Độ Vũ lại nói:

- Tôi biết đó là thứ gì rồi? Có phải đó là thần vật từ trên trời rơi xuống không?

Hắn vừa nhớ lại đoạn tin vẫn đọc trên báo trước khi lên máy bay, liền cố ý dò hỏi Mokim xem sao.

Mokim cứng đờ người, trên mặt lộ vẻ kinh hãi khôn cùng, run run giọng hỏi:

- Làm sao cậu biết được! Không! Nó tuyệt đối sẽ không nói cho bất cứ ai bí mật này! Cả thế giới này chỉ có mình tôi và nó biết mà thôi!

Lăng Độ Vũ cảm thấy rất hứng thú, liền giả bộ nghiêm giọng nói:

- Ông không cần biết ai nói cho tôi cả, giờ chỉ cần ông nói hết những gì mình biết ra để tôi đối chiếu xem có đúng không, nên nhớ, tôi phát hiện ông nói dối một câu thì đừng hòng nghĩ đến chuyện nhờ tôi giúp nữa!

Sắc mặt Mokim lúc xanh lúc trắng, hiển nhiên là đang đấu tranh tâm lý rất dữ dội.

Bí mật này lão đã giấu hơn một trăm năm, bây giờ phải nói ra, đương nhiên là rất khó chịu.

Lăng Độ Vũ uể oải nói:

- Không miễn cưỡng ông nữa!

Nói đoạn lại nằm xuống.

Mokim vội đưa tay cản hắn lại, ngập ngừng nói:

- Được rồi...! Tôi nói cho cậu! Hy vọng lần này tôi không nhìn lầm người như năm xưa nhìn lầm con yêu phụ kia!

Lăng Độ Vũ thúc giục:

- Trời sắp sáng rồi kìa! Ông còn không mau nói đi!

Mokim cúi đầu, chầm chậm kể:

- Vào một đêm của hơn một trăm năm trước, tôi dẫn theo người vợ vừa mới mua về, Maren! Không! Dẫn theo con yêu phụ đó, vượt qua sa mạc! Đó vốn không phải là nơi chúng tôi định đến, nhưng tại trận bão cát ngày hôm trước đã khiến cả thương đội hơn nghìn người bị chôn vùi trong nấm mồ cát, tôi và Maren may mắn nên mới sống sót. Hai chúng tôi mang theo bốn con lạc đà di trong sa mạc, hy vọng tìm được nguồn nước gần nhất trước khi chết khát.

Lăng Độ Vũ nghĩ đến trận gió cát mấy ngày trước, trong lòng vẫn còn cảm thấy hơi sợ.

Ánh mắt Mokim lộ vẻ vừa kinh vừa hỉ, tiếp tục nói:

- Đêm hôm ấy chỉ có trăng với sao, chúng tôi dựng lên một túp lều, chuẩn bị trải qua một đêm lạnh mạn. Từ sau khi mua nó về, đây là lần đầu tiên có cơ hội thế này, đương nhiên là tôi không bỏ qua. Lúc ấy, nó mới hơn mười sáu tuổi, thân thể cũng được, nhưng tướng mạo hết sức tầm thường, chẳng bằng một phần vạn so với bây giờ.

Lăng Độ Vũ càng lúc càng thêm hiếu kỳ, Mokim ngữ khí hết sức thành khẩn, có lẽ là lão không nói dối. Đêm hôm ấy nhất định đã xảy ra một chuyện kinh thiên động địa.

Lúc đầu hắn vốn không tin Mokim đã già như lão nói, nhưng bây giờ có lẽ cần phải suy nghĩ lại.

Con người có một bản năng đó là đặt những chuyện không hiểu hoặc không lý giải nổi ra khỏi suy nghĩ của mình, Thánh Nữ, Ngự Thần Khí, Mokim, tảng thiên thạch bị mất tích đều thuộc loại này, vốn đã bị Lăng Độ Vũ đặt sang một bên, bây giờ bắt chợt lại tràn về trong đầu hắn.

Giọng nói của Mokim lúc trầm lúc bổng:

- Tình tiết bên trong thế nào tôi không cần kể nữa. Lúc ấy, tôi đang định chiếm hữu Maren thì một âm thanh sắc nhọn vang lên, như muốn chọc thủng tai chúng tôi ra vậy. Tôi và nó lăn lộn dưới đất, máu trào ra từ hai lỗ tai. Hai chúng tôi vừa lăn ra khỏi lều liền lập tức trợn mắt há hốc mồm ra nhìn. Một vòng ánh sáng lớn từ từ rơi xuống, đồng thời trong tim cũng vang lên tiếng nói:

- Trở về đi! Trở về đi!

Chỉ là không biết có phải đó là ảo giác của tôi hay không mà thôi.

Lăng Độ Vũ toàn thân chấn động, nhớ lại câu nói của Thánh Nữ ở Mê Cung: "Tôi biết nó có điểm tận cùng mà, bằng không thì "nó" sẽ không quay lại, nhưng bên ngoài điểm tận cùng là thứ gì?".

Lăng Độ Vũ trầm giọng nói:

- Không phải là ảo giác, Thánh Nữ cũng nghe thấy câu nói này.

Mokim không dám tin hỏi lại:

- Con yêu phụ đó đã nói hết cho cậu rồi à?

Lăng Độ Vũ không trả lời câu hỏi của lão mà chỉ giục:

- Ông mau nói tiếp đi!

Mokim như đang chìm sâu vào giấc mộng quá khứ, chầm chậm kể tiếp:

- Sau khi âm thanh đó ngưng lại, vầng sáng đó từ từ hạ xuống, cuối cùng thì cũng chạm tới mặt cát. Luồng sáng trắng chói chang chiếu rọi cả một vùng rộng lớn.

- Lúc đầu chúng tôi không dám lại gần, nhưng sau do quá hiếu kỳ nên đã lại gần quan sát, thì ra đó là một tảng đá lớn hình tròn.

Lăng Độ Vũ nói:

- Tảng đá nặng hai trăm pound đó?

Mokim gật đầu - Chính là tảng đá đó!

Hai người trầm mặc một hồi lâu.

Mokim lại kể tiếp:

- Chuyện kỳ diệu nhất đã xảy ra, tảng đá phát ra hào quang chói lọi, bạch quang dần bị thay thế bởi những vầng hào quang đủ màu sắc, tôi không còn nhìn thấy cái lều, cát và bầu trời đêm nữa, xung quanh toàn là những tia sáng quái dị, chúng bao trùm lấy tôi và Maren, tiếp đó, từ giữa tảng đá mọc lên một cái ống dài chừng nửa mét, phát ra những tia điện mãnh liệt, không ngừng bắt về phía chúng tôi. Mỗi một đạo điện quang đánh tới, tôi đều cảm thấy như đầu óc đảo lộn một lần vậy.

- Tôi đã quên hết tất cả, trong đầu xuất hiện rất nhiều ảo tưởng như từng bức tranh một lần lần hiện ra trong đầu. Tôi... tôi đã nhìn thấy thế giới của thần thánh!

Lăng Độ Vũ ngây người:

- Thế giới của thần thánh?

- Tôi nhìn thấy một tòa cung điện kỳ dị, có người cưỡi một con ngựa trắng có cánh bay trên không, người đó bay vào một khu rừng sâu thẳm, tôi muốn chạy theo nhưng không kịp, ngoài ra còn có rất nhiều âm thanh lạ, nhưng lúc ấy đầu óc tôi như mê muội, không thể nào lắng nghe được, cuối cùng thì tôi ngã lăn xuống, bất tỉnh nhân sự.

Mokim nghiêng răng, rít giọng kể tiếp:

- Sáng ngày hôm sau khi tỉnh lại, mọi thứ xung quanh đều không cánh mà bay, đá thần, Maren, và hai con lạc đà toàn bộ đều biến mất như chưa từng tồn tại vậy. Tôi tức giận vô cùng, điên cuồng tìm kiếm khắp nơi, sau hơn mười ngày thì hai con lạc đà còn lại của tôi đã bị chết vì mệt. Đang lúc tưởng như tuyệt vọng ấy, đột nhiên tôi nhìn thấy ở ngọn núi gần đó có những luồng sáng kỳ lạ phát ra, liền chạy ngay tới đó. Lúc ấy cũng không hiểu tại sao tôi vẫn còn được sức lực để trèo lên núi nữa, sau khi chuyện xảy ra, nghĩ lại mới biết sức sống mãnh liệt này là do tảng đá thần ban cho, lạc đà còn bị chết vì mệt, mà tôi vẫn còn sức lực để tìm lên núi.

Lăng Độ Vũ nói:

- Chuyện này đúng là không sai! Tôi chưa từng thấy một lão già nào khỏe mạnh giống như ông vậy!

Mokim nói:

- Trong một động đá, tôi tìm thấy Maren nằm lăn dưới đất. Thân thể nó phát ra những luồng điện quang quái lạ khiến tôi không thể nào tiếp cận được. Nói thực, lúc ấy tôi rất muốn tận tay xé nát cổ họng nó ra, nhưng tìm đủ mọi cách mà vẫn không chạm vào thân thể nó được, cuối cùng tôi đành lấy đao của người ra trị lại người, mang theo đá thần và hai con lạc đà bỏ đi.

Lăng Độ Vũ chột hỏi:

- Tảng đá đó còn phát quang nữa không?

Mokim lắc đầu:

- Không, nhưng cái ống tròn đó không hiểu tại sao đã tách ra khỏi đá thần, nằm lăn lóc dưới đất.

Lăng Độ Vũ nói:

- Đó có phải là Ngự Thần Khí mà bọn họ tìm kiếm bấy lâu không?

Mokim gật đầu đáp:

- Chính là nó! Tôi cất Ngự Thần Khí vào người, nhảy lên lạc đà nhanh chóng rời khỏi đó. Lúc ấy tôi rất sợ hãi, trực giác cho tôi biết Maren đã có được một thứ ma lực tà ác gì đó. Quả nhiên ý nghĩ này không sai, sau khi tôi chạy được chừng hai chục cây số, trong nội tâm chột vang lên tiếng nói của nó gọi tôi quay về, nếu không tuân lệnh, ắt sẽ bị giết không tha. Tôi nghe còn rất rõ tiếng nó nguyên rủa tôi, bắt tôi sau khi chết bị muôn ngàn con sói dữ ăn hết thi thể, linh hồn bị muôn ngàn loài quỷ dữ bắt đi. Từ khi sinh ra đến giờ, tôi chưa từng sợ hãi như vậy bao giờ.

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên nói:

- Đá thần và Ngự Thần Khí đều trong tay ông, không phải ông cũng có thể có được sức mạnh như yêu phụ đó hay sao?

Mokim cười khỏ nói:

- Tôi đã tìm đủ mọi cách, nhưng đá thần không hề có động tĩnh nào. Tôi định nhét Ngự Thần Khí và bên trong đá thần như cũ, nhưng cũng không tài nào làm nổi. Maren càng lúc càng đuổi đến gần, tôi quá sợ hãi nên đã

đẩy tảng đá thần xuống một sườn dốc, chỉ mang theo Ngự Thần Khí chạy trốn. Maren vẫn tiếp tục đuổi tới, cơ hồ như nó cảm nhận được vị trí của tôi vậy. Cuối cùng tôi đành đem Ngự Thần Khí giấu ở một nơi bí mật, từ lúc ấy Maren không còn cảm nhận được tôi đang ở đâu nữa, nhưng kể từ ấy, tôi cũng phải rời khỏi sa mạc, bắt đầu cuộc sống lưu lạc bốn phương của mình.

Lăng Độ Vũ nhướn mày nói:

- Chuyện này thật kỳ lạ. Nếu như Maren có tâm linh cảm ứng với Ngự Thần Khí, vậy thì bất luận là ông giấu nó ở chỗ nào, cô ta cũng có thể dễ dàng tìm được, tại sao lại bất chấp tất cả bắt ông trở về như thế?

Mokim cũng lắc đầu đáp:

- Tôi cũng không hiểu được, ba năm trước, tôi nhện không nổi nỗi nhớ sa mạc nên đã lén quay trở về, nào ngờ nó không hiểu sao nói biết được chuyện này, đã triển khai truy bắt tôi trên khắp sa mạc. Tôi tìm đủ mọi cách cũng không thoát được khỏi vòng vây, may thay lúc đó bọn Sói Trắng lại tấn công nên tôi mới có cơ hội trốn thoát. Nhưng à yêu phụ vẫn không tha cho tôi, tiếp tục truy đuổi ra khỏi sa mạc. Hết đường trốn chạy, tôi đành phải đến Cuba, kết quả thì cậu biết rồi đấy.

Lăng Độ Vũ thờ dãi nói:

- Không ngờ lại có chuyện như vậy, thật khó mà làm cho người ta tin được.

Mokim nói:

- Được rồi! Tôi đã nói hết cho cậu nghe rồi, cậu có giúp tôi hay không?

Lăng Độ Vũ nói:

- Dù cho ông có trộm được đá thần đó, cũng đâu có tác dụng gì.

Mokim nói:

- Chuyện này cậu không cần quan tâm, tôi đã nghiên cứu vấn đề này hơn trăm năm nay, có đủ lòng tin để thử nghiệm mọi phương cách.

Lăng Độ Vũ nghĩ ngợi giây lát rồi vỗ vai lão nói:

- Để mai hãy nói tiếp! Trời sáng rồi, chuẩn bị khởi hành đi thôi.

Hồi 7

Bao vây bốn bề

Sáng sớm ngày hôm sau, Sói Trắng thống lĩnh người trong bộ tộc hướng về phía thánh địa Mecca hành lễ rồi bắt đầu xuất phát.

Đến quá trưa thì đoàn người cuối cùng cũng ra khỏi thế giới của những cồn cát nhấp nhô, những con lạc đà cũng trở nên hưng phấn hơn, tốc độ dần được gia tăng.

Tuy trước mắt vẫn là cát vàng trải dài mênh mông vô tận, nhưng bọn họ cũng cảm thấy mình trở nên vĩ đại lên không ít.

Lăng Độ Vũ ngồi trên lưng lạc đà, trong đầu không ngừng suy nghĩ về những điều Mokim nói tối hôm trước.

Mokim cố ý mượn cơ tránh xa hắn, lùi lại tít tận phía sau, sắc mặt âm trầm, thầm hối hận vì đã đem bí mật chôn sâu tận đáy lòng hơn trăm năm nay nói hết cho một người lạ mặt.

Tuy Lăng Độ Vũ là một kẻ rất hiếu kỳ, nhưng mong muốn rời khỏi sa mạc quái quỷ này của hắn cũng rất

mãnh liệt, khiến cho hắn không thể không nghĩ ra đủ thứ lý do để tối nay cự tuyệt đề nghị của Mokim.

Khi hắn đang liên tưởng tưởng đá thần trong câu chuyện của Mokim với truyền thuyết Nữ Oa luyện đá vá trời của Trung Quốc, bản khoả không biết có phải đó là tảng đá do Nữ Oa luyện nên hay không, thì một thanh âm kỳ dị vang lên phá vỡ sự tĩnh lặng của sa mạc.

Thanh âm phát ra từ phía Nam, lúc đầu thì rất nhỏ, nhỏ đến độ khó mà nghe được, nhưng một hồi sau thì trở thành những tiếng động rõ rệt.

Lũ lạc đà kinh hãi nhảy dựng lên.

Những chiến sĩ người Dulua lần lượt nhảy xuống, kèm chế và dỡ dành lũ lạc đà đang trong cơn sợ hãi.

Lăng Độ Vũ ngẩng đầu nhìn lên trời, từ phía nam một điểm đen từ từ hiện ra, to dần, to dần.

Máy bay trực thăng.

Hắn nhất thời ngẩn người ra, ở trong sa mạc mười mấy ngày trời, đây là lần đầu tiên hắn được nhìn thấy một phương tiện giao thông hiện đại như vậy.

Trong lòng Lăng Độ Vũ bất giác có một ham muốn mãnh liệt, giả dụ chiếc trực thăng kia có thể mang hắn đi, hắn tình nguyện trả giá vé đắt nhất có thể.

Sói Trắng cao giọng hô:

- Tản ra!

Các chiến sĩ tộc Dulua lập tức tản ra bốn phía như bầy ong vỡ tổ.

Lăng Độ Vũ không quên nhìn về phía Sói Trắng, chỉ thấy phía sau gã ta có mấy chiến sĩ Dulua đang dắt một con lạc đà cao lớn, trên lưng lạc đà quả nhiên có một chiếc hòm gỗ dài chừng hai mét.

Chính là chiếc hòm này.

Lúc này máy bay trực thăng đã bay đến trên đầu đoàn người, lượn tròn xung quanh.

Chiếc trực thăng bay rất thấp, có thể nhìn thấy trên đó có ba bốn người đàn ông đang dùng ống nhòm quan sát bọn Sói Trắng, trong số đó còn có người đang cầm súng máy chĩa xuống.

Trên trực thăng không có bất kỳ tiêu chí nào.

Lăng Độ Vũ thoáng giật mình, đang định nhảy xuống khỏi lưng lạc đà thì chiếc trực thăng đột nhiên bay cao, chẳng mấy chốc đã biến thành một chấm đen nhỏ trên bầu trời.

Cả đoàn chiến sĩ tộc Dulua và bọn Lăng Độ Vũ, Mokim đều kinh nghi bất định.

Nửa tiếng sau đoàn người mới tổ chức lại được đội ngũ, tiếp tục lên đường, tựa hồ như chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

Sắc mặt Sói Trắng trở nên âm trầm, đây là lần đầu tiên gã gặp chuyện như vậy.

Mấy vệ sĩ bên cạnh gã đã có người lấy hỏa tiễn đất đối không đeo trên vai ra.

Lăng Độ Vũ như bị che phủ bởi một lớp mây mờ, chuyện này tuyệt đối không phải là một dấu hiệu tốt, nhưng hắn nghĩ mãi cũng không ra vấn đề xuất phát từ đâu?

Buổi hoàng hôn, đoàn người đến được cao nguyên Tibesti, dừng chân bên cạnh một loạt những đồi đá hoa cương thấp, cát dưới mặt đất đã được thay thế bằng những tảng sa thạch cứng rắn phi thường, xa xa là những rặng núi nhấp nhô.

Tuy vẫn là hoang mạc không một cành cây ngọn cỏ, nhưng cảm giác đã tốt hơn rất nhiều, không còn cái vẻ đơn điệu của những bãi cát trải dài vô tận nữa.

Sói Trắng phát lệnh cắm trại sớm hơn mọi ngày.

Gã ta dường như có chút sợ hãi rằng núi trước mặt, cố ý ra lệnh hạ trại sớm, bỏ qua thời gian mát mẻ trước khi mặt trời xuống núi.

Hạ trại nghỉ ngơi là một công việc hết sức bận rộn.

Những người Dulua gỡ các đồ vật chất trên lưng lạc đà xuống, sau đó để chúng nằm nghỉ ngơi, đồng thời cũng không quên dùng dây thừng trói chặt chân chúng lại, khiến chúng không thể chạy trốn.

Những công việc này ít nhất cũng phải tốn hai giờ đồng hồ.

Trong lúc những người Dulua đang bận rộn với công việc hạ trại thì dị biến đột nhiên xảy ra.

Sáu chiếc trực thăng chia thành hai tổ từ hướng Nam bay tới.

Sói Trắng nhanh chóng đưa ra quyết định, cao giọng hét lớn:

- Chuẩn bị tác chiến!

Những người Dulua quả không hổ là một bộ tộc hùng bá của vùng sa mạc mênh mông, mặc dù bị bất ngờ nhưng vẫn lập tức tản ra, nấp sau những tảng đá lớn, chuẩn bị nghênh đón kẻ địch.

Lăng Độ Vũ tràn đầy hoài nghi, nếu kẻ địch muốn tấn công, vậy thì chúng nên lựa chọn chỗ nào trống trải như trong sa mạc mới là thượng sách, tại sao lại chọn vùng đồi núi như thế này?

Sáu chiếc trực thăng tản ra, hình thành thế bao vây bốn mặt.

Tiếng súng máy vang lên, những làn đạn bắt đầu bắn như mưa vào đám người Dulua chưa kịp tìm chỗ ẩn nấp. Từng người, từng người một lần lượt ngã xuống.

Lăng Độ Vũ không thấy Mokim đâu.

Những người Dulua liều chết chống cự.

Máy bay trực thăng không ngừng đảo lộn trên không, triển khai đồ sát không thương tiếc, chưa đầy năm mươi giây, ít nhất đã có hơn chục người ngã xuống trong vũng máu.

Máu tươi bắn tung toé, cát đá bay mù mịt.

Lăng Độ Vũ tức giận đầy ngực, cúi người nhặt một cây súng trường hạng nhẹ, tung mình nấp sau lưng một tảng đá.

Vừa hay một chiếc trực thăng lao bổ xuống, hai họng súng ở hai bên sườn không ngừng nhả đạn, mấy người Dulua đang định lao tới nấp sau lưng tảng đá toàn thân nhuộm đỏ máu tươi, ngã gục xuống nền đá.

Lăng Độ Vũ nâng súng lên, thầm tính toán cự ly giữa hắn và máy bay, đồng thời cũng dự đoán đường bay tiếp theo của gã phi công.

Trực thăng vẫn tiếp tục bổ xuống, khi nó còn cách mặt đất chừng hơn mười mét thì lại bắt đầu bay lên, lúc này, Lăng Độ Vũ mới bóp cò súng.

Cửa kính phía trước của trực thăng lập tức vỡ nát, máu bắt đầu chảy ra từ đầu gã phi công.

Chiếc trực thăng lao qua đầu Lăng Độ Vũ, đâm thẳng vào một ngọn đồi nhỏ, nổ tung thành từng mảnh vụn.

Đám người Dulua reo hò vang dội.

Lăng Độ Vũ đưa mắt nhìn sang trái, chỉ thấy Sói Trắng đang vẫy vẫy chiếc hỏa tiễn cầm tay về phía hán biểu thị ý tán thưởng.

Hắn lùi lại nấp sau một tảng đá, luồn lách lẩn trốn những làn đạn trả thù của kẻ địch.

Năm chiếc trực thăng còn lại không ngừng bắn lựu đạn khói xuống, khiến chiến trường trở nên mờ mịt.

Lăng Độ Vũ hoàn toàn không thể nắm được bọn chúng đang sử dụng chiến lược gì.

Một chiếc trực thăng khác chợt nổ tung giữa không trung, thì ra đã bị hỏa tiễn của Sói Trắng bắn trúng.

Trong làn khói mờ mờ, đột nhiên Lăng Độ Vũ trông thấy hai người đánh nhau, bất giác giật mình đánh thót, trong lòng thầm nhủ: "Lẽ nào kẻ địch đã trà trộn vào hàng ngũ của đám người Dulua này rồi?".

Nghĩ đoạn, hắn lập tức bỏ người lao tới.

Chỉ thấy Mokim đang đánh tay đôi với một gã người Dulua, xem tình hình thì có lẽ như sắp thua đến nơi.

Lăng Độ Vũ vội xông tới dùng bang súng đánh ngất gã Dulua, quát hỏi:

- Ông làm gì vậy?

Mokim thờ hờn hển, kéo tay hắn nói:

- Chạy mau!

Lăng Độ Vũ không tự chủ chạy theo lão ta ra sau một tảng đá.

Mokim kéo ra hai con lặc đà bị dây thừng buộc vào nhau, con phía sau chở một chiếc rương lớn, chính là chiếc rương đựng tảng đá thần mà lão ta nói tới.

Lăng Độ Vũ chợt bừng tỉnh.

Mokim phát cáu lên nói:

- Đồ ngốc! Còn không mau nhảy lên!

Bọn họ đi cả một đêm, đến hoàng hôn ngày hôm sau thì đã vào sâu trong cao nguyên Tibesti, chậm chậm lên bước dưới chân ngọn núi Koussi cao ba ngàn bốn trăm mười lăm mét.

Hai người buộc phải dừng lại hạ trại ở một khe núi.

Mokim gỡ chiếc hòm gỗ xuống, mở nó ra xem.

Tảng thiên thạch đó toàn một màu xám đen, ánh lên một vẻ sáng bóng như sắt thép, cứng rắn phi thường, ngoài ra thì không có gì đặc biệt cả.

Mokim hưng phấn đến nỗi không ngừng cười vang, đưa tay vuốt ve tảng đá một cách âu yếm.

Lăng Độ Vũ ngược lại lộ vẻ ưu tư, lặng lẽ ngồi xuống một góc.

Mokim dốc bầu nước lên uống ừng ực, cuối cùng cũng phát giác thái độ không vui của Lăng Độ Vũ, bước đến bên hỏi:

- Cậu làm sao vậy? Không vui à? Vừa trốn khỏi tay Sói Trắng, lại vừa có năng được bảo bối này, có gì mà không vui chứ?

Lăng Độ Vũ lạnh lùng đáp:

- Ông không cảm thấy kỳ lạ sao? Những kẻ tấn công hôm nay tựa hồ như đang cố

ý giúp chúng ta vậy?

Mokim nói:

- Có gì kỳ lạ đâu, người Dulua đâu đâu cũng có kẻ thù, tự nhiên là sẽ có người đến giáo huấn bọn chúng!

Lăng Độ Vũ nói:

- Trực thăng lần này cũng bay thẳng một mạch tới đây, như vậy có nghĩa là bọn chúng biết rất rõ vị trí của chúng ta.

Mokim ngây người, cúi đầu trầm tư.

Lăng Độ Vũ lại nói tiếp:

- Hơn nữa, tại sao bọn chúng không tấn công trong sa mạc mà lại tấn công trong khu đồi đá? Lại phóng ra rất nhiều lựu đạn khói? Tất cả những điều ấy không phải là để tạo cơ hội cho chúng ta chạy trốn hay sao?

Mokim nhảy dựng lên nói:

- Làm sao như vậy được, kẻ dựng nên chuyện này nhất định có ý đồ khác!

Lăng Độ Vũ thờ dãi nói:

- Ông đúng là không hiểu gì về Nico rồi, con người này vô cùng lợi hại, có lẽ ông đã trúng phải kế của hắn ta rồi!

Mokim nói:

- Tôi chưa từng nói gì với hắn ta mà!

Lăng Độ Vũ nói:

- Ông có đấy!

Mokim kiên quyết nói:

- Tôi không có. Tôi có thể thề trước thánh Ala.

Lăng Độ Vũ bật cười nói:

- Ông còn tin thánh Ala sao? Kinh nghiệm lần trước không làm ông dao động chút nào à?

Mokim ngồi xuống lắc đầu nói:

- Không! Tôi không tin! Tôi đã nhìn thấy thần nhân chân chính! Nhưng đích thực không hề nói cho Nico biết bất cứ chuyện gì.

Lăng Độ Vũ nói:

- Nói cho tôi biết, có phải trước khi ông bị ép lên máy bay đã ngắt đi một thời gian đúng không?

Mokim biến sắc ngạc nhiên nói:

- Làm sao mà cậu biết được? Hôm ấy có mấy tên lính Cuba bước vào phòng tôi, sau đó không hiểu sao tôi bị ngất đi, lúc tỉnh lại thì đã đến sân bay rồi. Nico nói hắn ta sẽ giao tôi cho bọn không tặc rồi ép tôi lên chiếc máy bay đó, bằng không thì bọn yêu nữ kia giết người đâu có liên quan gì đến tôi mà tôi phải ra mặt.

Lăng Độ Vũ thở dài nói:

- Đích thực là ông đã đánh giá thấp Nico rồi, hắn ta nhất định đã dùng phương pháp bức cung đặc biệt, dùng thuốc mê và thuật thôi miên, khiến ông nói hết những bí mật trong đầu ra, rồi lại gắn máy theo dõi lên người ông, khiến cho ông có cánh cũng khó mà thoát được khỏi bàn tay hắn. Khi ông tìm được Ngự Thần Khí, bọn chúng sẽ hiện thân đoạt lấy...

Mokim lập tức đưa tay sờ soạng khắp người nói:

- Máy theo dõi đó ở đâu? Mau giúp tôi gỡ nó ra!

Lăng Độ Vũ lắc đầu nói:

- Không cần tìm nữa! Tôi đã quá biết thủ đoạn của Nico rồi! Hắn ta thích nhất là giấu máy theo dõi bên trong cơ thể người, có thể chiếc máy đó đã được xử lý đặc biệt để dính chặt vào màng dạ dày của ông. Ông thử nói xem, bây giờ làm sao mà lấy ra được?

Mokim sắc mặt đại biến, lộ vẻ lo lắng nói:

- Vậy phải làm sao? Chẳng lẽ đời tôi đến đây là hết rồi sao? Dù có muốn trốn cũng không biết phải trốn đi đâu nữa!

Lăng Độ Vũ nói:

- Ban đầu tôi vốn không muốn nhúng tay vào chuyện này, nhưng sự việc đã đến mức này khiến cho tôi không thể không quản được nữa rồi, bằng không nếu để Ngự

Thần Khí và tảng đá thần này lọt vào tay Nico, e rằng thế giới này sẽ loạn mất.

Mokim nhìn gã nói như đang cầu xin:

- Mau mau nghĩ cách đi! Đầu tiên, phải lấy thứ quái quỷ ở trong bụng tôi ra trước đã!

Lăng Độ Vũ nói:

- Trước mắt chúng ta đang là mục tiêu truy đuổi của tất cả các bên. Nếu tôi đoán không lầm thì giữa ông và Thánh Nữ có một thứ cảm ứng đặc biệt nào đó, vì thế cho dù

ông có chạy tới chân trời góc biển nào đi nữa thì cô ta cũng có thể tìm ra được.

Mokim nói:

- Từ lâu tôi cũng đã hoài nghi chuyện này rồi. Có thể nó cố ý thả tôi ra để buông dây dài, câu cá lớn! Thật là con yêu phụ đáng ghét!

Lăng Độ Vũ đột nhiên nghĩ đến một chuyện:

- Ông thử nói xem, giả dụ nếu ông bị bức ép nói ra vị trí của Ngự Thần Khí, ông sẽ nói thế nào?

Mokim trở nên do dự, định nói gì nhưng rồi lại thôi.

Lăng Độ Vũ thành khẩn nói:

- Ông nhất định phải tin tưởng tôi.

Mokim nói:

- Không hiểu vì sao, tuy rằng cậu nói dối còn giỏi hơn tôi, nhưng tôi lại vẫn tin tưởng cậu mới lạ.

Lăng Độ Vũ nói:

- Ông nói đi!

Mokim gật đầu đáp:

- Nơi đó là một tòa thành hoang phế dưới chân núi lửa Mất Ma ở sa mạc Mozook, tôi phải tới đó mới nhận ra được, ở đây thì không biết nói thế nào nữa.

Lăng Độ Vũ liền nói:

- Như vậy thì đúng rồi, chính vì Nico không thể hỏi được vị trí chính xác của Ngự

Thần Khí nên mới thả hổ về rừng, để cho con dê nhỏ tưởng mình là hổ như ông lấy Ngự

Thần Khí hai tay dâng cho hắn.

Mokim trợn mắt há hốc mồm, đến giờ lão ta mới thực sự bị Lăng Độ Vũ thuyết phục.

Sáng sớm hôm sau.

Lúc Lăng Độ Vũ tỉnh dậy thì Mokim vẫn còn ôm đầu say ngủ.

Hắn lấy làm kỳ quái, thông thường lão già tràn đầy sức sống này chỉ cần ngủ hai ba giờ đồng hồ là tinh lực đã khôi phục hoàn toàn, vậy mà hôm nay trời đã gần sáng mà lão vẫn chưa dậy, thật là chuyện hết sức lạ lùng.

Lăng Độ Vũ lay lão tỉnh dậy.

Mokim vươn vai, dụi mắt nhìn trời nói:

- Ô, đã muộn vậy rồi à?

Lăng Độ Vũ nói:

- Mau khởi hành thôi!

Mười sáu ngày sau đó, bọn họ không ngừng di chuyển lắt léo trong khu núi, trên đường đi cũng không cưỡi lạc đà mà chỉ lê từng bước chậm như rùa.

Ngày thứ mười tám, bọn họ mới rời khỏi vùng núi, hướng về phía nam sa mạc Lybia thẳng tiến. Theo lời Mokim, đi thêm chừng hai mươi ngày nữa, có thể đến sa mạc Mozook, nơi lão ta cất giấu Ngự Thần Khí.

Lăng Độ Vũ vốn phản đối chuyện đi vào sa mạc, hắn muốn đi vòng theo đường núi, nhưng giờ hai người đã đến gian đoạn lương thực nước ngọt cạn kiệt, vì tính mạng, hắn buộc phải rời khỏi lộ tuyến yêu thích, hướng về phía ốc đảo Dendin trong sa mạc Lybia.

Nơi đó có một thị trấn nhỏ của người dân sống trong sa mạc.

Trong lãnh thổ Lybia, cho dù là Sói Trắng hay là Thánh Nữ cũng không thể công nhiên làm bậy.

Trưa ngày hôm ấy, dưới ánh nắng chói chan của mặt trời Châu Phi, cuối cùng họ cũng rời khỏi cao nguyên Tibesti, đặt chân lên sa mạc Lybia.

Những cồn cát dài vô tận lại hiện ra trước mắt hắn và Mokim, nhưng bởi ở đây địa hình nhấp nhô không đều, nên đường chân trời không thẳng tắp mà lại làm thành một hình vòng cung.

Mặt trời chiếu xuống những tia sáng nóng bỏng, cái nóng len lỏi vào tận trong từng sợi dây thần kinh, khiến cho cả hai cảm thấy toàn thân mệt mỏi như bị ai dần, vội kéo quần áo che kín hết toàn thân, không để lộ ra một phần một thốn nào, ngay cả mặt cũng kéo khăn che kín mít, để tránh những tia nắng bỏng rát chiếu phải.

Bốn bề im lặng như ờ, dường như mọi hoạt động của sự sống ở đây đã ngưng lại vậy.

Trong biển cát mênh mông, con người trở nên tứ cố vô thân, không biết bầu vút vào đâu.

Không có bất kỳ ranh giới và hạn định nào cả, khái niệm về không gian và thời gian dường như không thuộc về cái thế giới đơn điệu này.

Điều làm người ta mệt mỏi nhất chính là vô luận đi tới đâu, đi bao xa, đi bao lâu, cảnh vật cũng không hề thay đổi, khiến cho kẻ lữ hành có cảm giác như mình đang dẫm chân tại chỗ vậy. Hai người bọn Lăng Độ Vũ và Mokim cứ lầm lũi bước đi.

Cỏ họng Lăng Độ Vũ khô rát như lửa đốt.

Thực phẩm và nước uống chỉ đủ cho lộ trình ba ngày, mà mỗi ngày, hắn chỉ được uống bốn ngụm nước.

Tình trạng thiếu nước khiến cho thần trí hắn cũng không được tỉnh táo, thường hay nhìn thấy những ánh sáng kỳ lạ và ảo giác.

Nhân lúc không khí mát trước lúc mặt trời tắt hẳn nắng, bọn họ cố gắng hết sức để đi với tốc độ nhanh nhất có thể, bởi đây là thời khắc hoàng kim cho những kẻ đi trên sa mạc.

Đến tận nửa đêm, khi sức người không còn trụ được nữa, hai người mới dừng lại nghỉ ngơi, đốt lửa cắm trại qua đêm.

Mokim sắc mặt trắng xanh, chỉ trong mấy ngày đã già đi hơn chục tuổi.

Lăng Độ Vũ bất giác có cảm giác bất tường, chỉ lặng lẽ ngồi bên cạnh lão.

Mokim trầm mặc một hồi, rồi chợt lên tiếng:

- Cậu nhìn đi!

Dưới ánh lửa bập bùng, trên mặt cát hiện ra vô số những đường vạch đan xen vào nhau.

Mokim nói:

- Nơi đây là địa điểm tôi cất giấu Ngự Thần Khí, cậu phải nhớ cho kỹ.

Lăng Độ Vũ hỏi:

- Tại sao lại nói cho tôi biết?

Mokim nói:

- Nếu tôi gặp phải điều gì bất trắc, cậu cũng có thể thay tôi hoàn thành công việc này, hoặc là đem Ngự Thần Khí giao lại cho... giao lại cho Maren.

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Không phải ông rất hận cô ta sao?

Hai mắt Mokim chột xạ ra những tia sáng trước giờ chưa từng thấy, ánh mắt ấy tràn đầy ôn nhu, hối hận, bi thương và hồi tưởng. Lão trầm giọng nói:

- Tôi đã sống được hơn một trăm năm mươi năm, sinh lão bệnh tử đều đã nhìn thấu cả rồi. Nói cho cậu biết, đó tuyệt đối không phải là một chuyện thú vị gì đâu, phải nhìn thời đại và những người thân quen của mình không ngừng xa khuất...

Tiếng nói của lão bất chợt nhỏ dần, nhỏ dần rồi không còn nghe thấy nữa.

Lăng Độ Vũ trầm ngâm không nói.

Sống là một gánh nặng, được xây dựng trên sự vô tri và giới hạn. Sự vô tri đối với sinh và tử, giới hạn giữa hiện thực và mộng tưởng.

Mokim lại nói tiếp:

- Tôi hận Maren hơn trăm năm nay, hận nó trộm mất Ngự Thần Khí và đá thần.

Tôi là chồng của nó, đáng lẽ ra nó phải nghe theo lệnh của tôi mới đúng. Thế nhưng sau nhiều năm lưu lạc khắp thế giới, cuối cùng tôi cũng nhận thức được rằng sinh mạng là bình đẳng, mỗi một sinh mạng đều bình đẳng với nhau. Giờ thì tôi đã hiểu được lý do Maren làm vậy. Tôi là một giáo đồ Hồi giáo, tuyệt đối tôi sẽ không để cho nó được hưởng dụng cùng một thứ với mình.

Lăng Độ Vũ cảm nhận được trạng thái lạ lùng trong tâm trạng của Mokim, nhưng hắn không thể nào nói ra được đó là cảm giác gì, chỉ thầm bất an trong dạ.

Mokim nói:

- Ngày hôm đó, khi tôi đặt chân lên máy bay, nhìn thấy khí chất và vẻ đẹp của nó, quả thật là không thể nào thờ được, nó... nó thật giống hết như vị nữ thần mà tôi đã nhìn thấy thông qua Ngự Thần Khí. Lúc đó, tôi cảm thấy mình không còn hận nữa. Maren nói rất đúng, đây là ngọn nguồn của mọi nỗi khổ.

Lăng Độ Vũ trầm tư không nói gì, lời nói của Mokim vừa làm loé lên một tia sáng trong đầu hắn, chỉ đáng tiếc là tia sáng ấy chỉ loé lên rồi lại tắt phụt, không chiếu sáng được thứ gì.

Mokim nói:

- Khi trực thăng tấn công, tôi thừa cơ lấy trộm đá thần của người Dulua, bị chúng phát hiện, cậu đã giải vây cho tôi, có còn nhớ chuyện này không?

Lăng Độ Vũ nói:

- Đương nhiên là nhớ, chuyện ấy như là vừa xảy ra hôm qua vậy.

Mokim nâng hai tay lên, cẩn thận quan sát kỹ càng rồi chìa ra nói:

- Hồi trước, cho dù ba bốn người đàn ông khỏe mạnh cũng không làm gì được tôi, vậy mà hôm ấy chỉ có một người đã khiến tôi không thể chạy thoát được, sức mạnh mà Ngự Thần Khí ban cho đã dần dần rời khỏi tôi, tôi bắt đầu ngửi thấy mùi của tử thần đang đến gần rồi.

Cách dùng từ của lão hết sức cổ quái, Lăng Độ Vũ rất muốn cười, nhưng không thể nào cười nổi.

Mokim lại lẩm bẩm nói tiếp:

- Cậu biết không, mười năm trước khi tôi mới hơn một trăm bốn chục tuổi, tướng mạo của tôi trông chẳng khác gì người bốn mươi tuổi là mấy. Lúc đó, tôi đang mở nông trường ở Panama, có ba mươi cô bạn gái hai mươi tuổi, chẳng ngờ mới có mười năm ngắn ngủi mà đã trở nên già lão, biến thành dáng vẻ của ngày hôm nay. Mấy ngày này, tôi càng lúc càng cảm thấy mình không khỏe, mới đi có hơn chục ngày đường mà đã mệt lả rồi. Đây là lần đầu tiên trong hơn một trăm năm nay tôi cảm thấy điều này đó.

Lăng Độ Vũ hiểu ra:

- Đây là nguyên nhân ba năm trước ông bất chấp mạo hiểm quay lại sa mạc tìm Ngự Thần Khí có đúng không? Bởi ông cũng giống như Thánh Nữ vậy, cần phải có được một sức mạnh mới!

Mokim nói:

- Cậu đích thực không phải là thằng ngốc, bây giờ hãy chú ý nghe tôi nói.

Lăng Độ Vũ chăm chú nhìn bức vẽ trên cát, chăm chú nghe Mokim giải thích.

Hoàng hôn của ba hôm sau, cuối cùng bọn họ cũng đến được Dendin.

Dendin hiện lên giữa sa mạc mênh mông giống như một con thuyền lườn màu xanh trên biển cả mênh mông. Đến sáng sớm ngày hôm sau, bọn họ với bước vào phạm vi của ốc đảo.

Các kiến trúc ở đây tụ lại một chỗ, khói bếp bay lên lững lờ, khiến hai kẻ lữ hành đã lâu không thấy hơi người bất giác sinh một cảm giác ấm áp khó có thể hình dung.

Đó là một cảm giác hạnh phúc mơ hồ, khiến con người quên đi hết mọi những gian nan nhọc nhằn cũng những điều bất hạnh.

Hai người lê tấm thân đói khát bước qua tấm biển có đề hai chữ Dendin bằng tiếng Arab, tiến vào thị trấn nhỏ.

Thị trấn này có khoảng ba bốn chục tòa kiến trúc to nhỏ khác nhau, đa phần là theo phong cách Pháp, có lẽ là tàn tích từ thời thuộc địa lưu lại.

Ở đây không có đường phố rõ rệt, bốn phía đều là những chiếc lều vải, những đội vận chuyển hàng hóa tản ra các góc của ốc đảo, tiếng rao hàng huyền ảo, người qua kẻ lại nhộn nhịp vô cùng, so với vẻ tĩnh lặng ghê người của sa mạc, thật chẳng khác gì thiên đường với địa ngục.

Những đứa trẻ con ở trần chạy vòng quanh Lăng Độ Vũ, tò mò ngắm nhìn vị khách lạ mặt.

Những nếp nhăn trên khuôn mặt già cỗi của Mokim trở thành đối tượng cho chúng chỉ trỏ, thì thầm nhỏ to, từng đàn sơn dương thân nhiên đi qua đi lại trước mặt hai người tựa hồ như chẳng hề quan tâm vậy.

Hai người dẫn lạc đà đến bên một hồ nước, đợi chừng hơn một giờ mới tới lượt, họ đổ đầy nước vào các bao da dê mang theo người đồng thời cũng uống no nê một bụng nước.

Sau đó cả hai mới tìm một góc yên tĩnh ngồi xuống, đem số thức ăn còn lại ra ăn.

Lạc đà nhàn nhã gặm cỏ.

Cuộc sống trở nên đầy ý nghĩa.

Lăng Độ Vũ cảm nhận được sự thỏa mãn mà trước nay hắn chưa từng có.

Mokim cũng khôi phục lại không ít sinh khí.

Lăng Độ Vũ vui vẻ nói:

- Ô! Ông bạn già! Ông đã nghĩ đến một vấn đề thực tế chưa?

Mokim lắc đầu hỏi:

- Vấn đề gì?

Lăng Độ Vũ nói:

- Trên người ông còn bao nhiêu tiền?

Mokim lắc đầu nói:

- Điều đã bị mấy tên người Dulua vét sạch cả rồi, làm gì còn tiền nữa chứ?

Lăng Độ Vũ cười khở nói:

- Chúng ta cùng một cảnh ngộ, trên người không xu dính túi, làm sao mua được lương thực và nước uống để đến Mozook bây giờ?

Mokim bật cười vỗ ngực chần chẫn nói:

- Anh bạn trẻ! Cậu có biết rằng trong sa mạc có ba thứ nhất định sẽ bán được hay không? Đó chính là đàn bà, lạc đà và súng. Đưa khẩu súng tự động đó của cậu cho tôi, đảm bảo muốn gì là được đó, thậm chí đổi một người đàn bà về cũng có thể được nữa!

Lăng Độ Vũ cũng bật cười, cao hứng nhìn Mokim khôi phục lại vẻ khôi hài trước đây của lão.

Đoạn, hần liền đưa khẩu súng cho Mokim đi đổi lấy thức ăn và nước uống.

Một giờ sau, lão ta quay lại nói:

- Mọi việc đều đã làm xong, đi với tôi, sau khi mua nước sạch và thức ăn, chúng ta sẽ lập tức lên đường, tôi cảm thấy có người đang theo dõi chúng ta!

Lăng Độ Vũ cũng gật đầu đồng ý với lão.

Hai người đến một căn tiệm tường thấp lè tè sơn màu xám, một gã trung niên người Arab bước tới mời chào đơn giản:

- Xin mời! Xin mời! Nhà của tôi cũng là nhà của các ngài! Mong cho thánh Ala phù hộ các ngài!

Mokim nói:

- Lương thực đâu?

Gã trung niên cúi người nói:

- Đã để hết trước nhà, toàn bộ đều là loại tốt cả!

Mokim chau mày nói:

- Không phải tôi đã nói anh mang ra ngoài trước rồi hay sao!

Gã trung niên nói:

- Vợ tôi nói như vậy thật là vô lễ. Đối với khách hàng khảng khái như ngài đây, nhất định phải mời vào nhà uống chén trà chào hỏi. Hãy dắt lạc đà vào trong đi, tôi sẽ cho người an bài thỏa đáng mọi chuyện.

Mokim nghĩ ngợi giây lát, cảm thấy chuyện này cũng không tốn thời gian là mấy, liền theo gã trung niên bước vào trong nhà.

Lăng Độ Vũ nhún nhún vai đi theo lão.

Trà ngọt Arab, đích thực là thứ linh dược làm tỉnh táo thần trí con người.

Trong nhà khá rộng rãi, chất đầy đủ thứ hàng hóa khác nhau, cả muối cũng có tới hơn hai chục bao, bốc lên những thứ mùi nồng nồng xộc vào mũi.

Giữa đám hàng hóa là một khoảng trống nhỏ, một người phụ nữ đang ngồi đun trà.

Hương thơm lan tỏa khắp phòng.

Đối diện với cửa ra vào là một cánh cửa nhỏ, có rèm che, có lẽ bên trong là phòng ngủ của chủ nhân.

Gã trung niên hưng phấn vung tay múa chân nói như máy, dường như rất vui mừng vì có được vũ khí.

Dưới cái gọi là "phúc lành của thánh Ala" ba người uống cạn từng cốc từng cốc trà lớn.

Người đàn bà béo mập đứng dậy, cúi thấp người bước vào cánh cửa được che tấm vải.

Lăng Độ Vũ cảm thấy không tiện ở lâu, bèn đứng dậy chuẩn bị cáo từ.

Gã trung niên liền kêu lên:

- Hãy ngồi thêm lát nữa, ngồi thêm lát nữa, tôi có một chút quà nhỏ tặng các ngài làm kỷ niệm.

Nói đoạn cười hi hi bước vào cánh cửa lúc nãy theo người đàn bà kia.

Mokim lắc đầu cười cười nói:

- Người Arab là một dân tộc rất kỳ quái, khi thì tham lam vô tận, một sợi lông cũng không bỏ qua, lúc lại thoải mái vô cùng, coi tiền bạc như cỏ rác.

Bên ngoài vang lên tiếng lạc đà kêu.

Lăng Độ Vũ đang định lên tiếng đáp lời lão, trong lòng chợt nảy lên cảm giác nguy cơ sắp đến gần.

Hắn quay đầu về phía sau, chợt thấy bóng đen hiện ra, mấy tên chiến sĩ Dulua tay cầm vũ khí xông vào từ cửa trước.

Cùng lúc đó, tấm vải che cánh cửa buồng trong bị giật xuống, lại có mấy tên khác nhảy ra.

Trong chớp mắt đã hình thành thế lưỡng đầu thọ địch.

Lăng Độ Vũ hít sâu vào một hơi, cả người lăn tròn dưới đất như một quả cầu tuyết, đến dưới chân mấy gã ở cửa chính.

Mấy tên người Dulua chỉ thấy Lăng Độ Vũ thoát biến mất, chớp mắt đã hiện ra dưới chân chúng, tốc độ nhanh tới mức chúng căn bản không kịp phản ứng gì.

Lăng Độ Vũ lưng áp xuống đất, khẽ vận eo, cả hai chân liền bắn lên như đạn, đá trúng vào mặt hai gã người Dulua.

Máu tươi lập tức bắn tung toé, hai gã kia liên tục thoái lui bốn năm bước liền, vừa hay lại đụng ngay phải ba gã khác đang xông vào trong.

Đây chính là điều Lăng Độ Vũ mong muốn.

Cùng lúc đó, Mokim cũng hất mạnh bếp lò trên bàn, lửa và tro lập tức bắn tung toé về phía mấy tên Dulua đang xông ra từ trong phòng.

Mấy tên này thấy lửa và tro bụi bay tới, lập tức lùi lại phía sau.

Lăng Độ Vũ nhảy vọt lên, cúi thấp người lao thẳng vào giữa mấy gã chiến sĩ Dulua đang đứng nhón nháo trước cửa, làm cho bọn chúng ngã dúi dụi vào nhau.

Thủ pháp của gã vừa nhanh nhẹn vừa mạnh mẽ, góc độ lại chuẩn xác vô cùng, chuyên đánh vào huyết đạo của đối phương, kẻ địch đã mất tiên cơ, tự nhiên là không thể đỡ nổi.

Lăng Độ Vũ vươn tay cướp lấy hai khẩu súng máy, rồi quay người vung tay ném về phía Mokim một khẩu.

Hắn hét lớn:

- Xông ra!

Nói đoạn, lao vọt ra khỏi cửa chính.

Mokim theo sát phía sau.

Bên ngoài, hai con lạc đà đang nhàn nhã đứng nghỉ, chiếc rương vẫn ở yên trên lưng không hề suy tổn.

Lăng Độ Vũ cảm thấy có điều bất ổn, song giờ hắn không còn thời gian để suy nghĩ nữa, nhảy lên tay cầm giật dây cương quát:

- Chạy!

Chợt nghe tiếng Sói Trắng gầm lên:

- Chạy làm sao được?

Bốn bề vang lên tiếng cách cách! Cách cách!

Từ sau bức tường thấp xuất hiện hơn trăm người, trong tay ai cũng cầm vũ khí chĩa vào hắn và Mokim.

Lăng Độ Vũ liếc nhìn gương mặt đầy những nếp nhăn của Mokim, thở dài nói:

- Ông cứ nói bọn chúng không dám hành động trắng trợn ở đây nữa đi, hơn một trăm người cầm vũ khí cùng chĩa vào chúng ta như vậy có gọi là trắng trợn táo bạo không?

Mokim cũng thở dài nói:

- Tôi già quá rồi! Thời nay không còn giống như xưa nữa!

Nói rồi quay sang hắn chớp chớp mắt nói:

- Tôi nói là chuyện của hơn một trăm năm trước.

Lăng Độ Vũ ném vũ khí xuống đất:

- Sói Trắng! Ông thắng rồi! Cần bao nhiêu tiền bồi thường vậy?

Sói Trắng sắc mặt âm trầm bước ra khỏi căn nhà, chậm rãi đi đến trước mặt hai người. Ánh mắt lạnh băng di động trên thân Lăng Độ Vũ rồi dừng lại.

Mokim lạnh lùng nói:

- Chúng tôi đâu phải đàn bà, có gì mà nhìn mãi vậy?

Sói Trắng ngửa mặt cười dài nói:

- Được! Được lắm! Dững cảm lắm! Coi như hôm đó ta mù mắt, bị các người lừa một lần!

Lăng Độ Vũ nói:

- Tấm chi phiếu đó có đổi được hay không?

Sói Trắng cười lạnh:

- Đổi được!

Lăng Độ Vũ đưa tay ra nói:

- Vậy tôi lừa ông cái gì nào?

Sói Trắng thoáng ngẩn người, tròn mắt chuyển động chỉ tay vào chiếc rương gỗ nói:

- Đây là thứ ta lấy được từ đám người Telajiakante, ngày hôm ấy, bọn chúng cản trở dùng lạc đà chở tảng đá quái dị này, trong lúc cùng Thánh Nữ của bọn chúng chạy trốn đã để ta cướp được. Các người đã lấy tảng đá này đi, nhất định là cũng biết giá trị của nó, mau nói ra cho ta, bằng không đừng trách ta tuyệt tình!

Lăng Độ Vũ và Mokim đưa mắt nhìn nhau, bây giờ mới hiểu được tại sao Đá Thần lại rơi vào tay Sói Trắng.

Mokim ung dung nói:

- Nói thật lòng, chúng tôi không hề biết gì về tảng đá này cả.

Sói Trắng đành mặt lại, trong mắt lộ ra sát ý:

- Lão già thử nói lại một lần nữa xem!

Lăng Độ Vũ sợ rằng gã ta sẽ giết Mokim, vội chen miệng vào nói:

- Hôm đó chúng tôi chạy trốn, thấy lạc đà là liền cướp lấy, đâu biết là cướp được con lạc đà này. Lúc đầu còn định vứt cả chiếc rương này lại, nhưng lại sợ bên trong có đồ quý gì, vứt đi thì tiếc nên mới chở đến tận đây.

Sắc mặt Sói Trắng thay đổi không ngừng, cũng không biết lời của hai kẻ này có đáng tin hay không.

Gã nghĩ ngợi giây lát rồi lên tiếng hỏi tiếp:

- Máy bay trực thăng hôm đó là chuyện như thế nào?

Lăng Độ Vũ nhún mồm cười nói:

- Ông hỏi tôi, tôi biết hỏi ai bây giờ?

Sói Trắng lại hỏi:

- Sao hôm đó người lại chạy trốn?

Lăng Độ Vũ đang định lên tiếng đáp thì Mokim đã cướp lời:

- Điều là do tôi không tốt, đã lôi kéo anh ta chạy trốn, vì tôi sợ không nhận được tiền thù lao.

Lăng Độ Vũ thầm khen lão một tiếng: "Lão hồ ly!".

Sói Trắng trầm ngâm không nói tiếng nào.

Lăng Độ Vũ liền nhân cơ hội này nói:

- Thế nào? Để bày tỏ sự xin lỗi, tôi sẽ cho ông thêm năm mươi ngàn đô-la, nhưng không thể nhiều hơn được

nữa, đó đã là tất cả số tiền tôi kiếm được nhờ viết cuốn sách trước rồi.

Hai mắt Sói Trắng sáng lên, gật đầu nói:

- Được lắm! Một lời đã định! Có điều để đề phòng hai người chạy trốn nữa, tôi sẽ nhốt hai người lại!

Lăng Độ Vũ cả mừng, hẳn là chuyên gia đào tẩu, đâu sợ bị người khác nhốt lại, có điều muốn lấy lại Đá thần, e rằng còn khó hơn cả lên trời.

Trong một căn hầm dưới đất, hai người chân tay bị trói chặt, dựa lưng vào tường.

Mokim thờ dài nói:

- Trải qua biết bao nhiêu trắc trở, không ngờ lại có kết cục thế này.

Lăng Độ Vũ nhìn ra ô cửa sổ nhỏ trên trần, ánh mặt trời từ đó chiếu vào nhà lao, trong bóng tối âm u của lao ngục, ánh mặt trời tạo thành một cột sáng xiên xiên.

Mokim hỏi hần:

- Tại sao cậu không lên tiếng?

Lăng Độ Vũ đưa tay lên nói:

- Vì cái này!

Mokim suýt nữa thì hoan hô lên:

- Làm sao cậu làm được thế? Bọn chúng đã thắt nút liên hoàn ba lần liền, càng giã càng chặt mà.

Lăng Độ Vũ cời nốt dây trói ở chân, đoạn nói:

- Tôi là đại gia trong việc cời trói và mở khóa, làm sao mà không đối phó được mấy trò trẻ con này chứ?

Hai mắt Mokim sáng lên, nhìn vào chiếc khóa lớn trên cánh cửa gỗ:

- Mở khóa?

Lăng Độ Vũ nói:

- Vấn đề là làm sao lấy lại được Đá Thần, rồi rời khỏi đây mà không bị Sói Trắng và hơn hai trăm người của hần truy sát!

Mokim giống như một quả bóng bị xì hơi, chán nản nói:

- Tôi còn quên chưa nói cho cậu biết, nếu cần thiết, bất kỳ lúc nào Sói Trắng cũng có thể triệu tập gần mười ngàn quân tinh nhuệ, hy vọng là hần ta không coi trọng chúng ta đến vậy.

Lăng Độ Vũ chột làm ra vẻ đang lắng nghe gì đó.

Từ trên ô cửa nhỏ truyền vào tiếng lạc đà và tiếng người.

Mokim cũng nghiêng tai lắng nghe, sau đó như tỉnh ra nói:

- Lạc đà bị sợ mà chạy toán loạn, những người trông gia súc đang lo đuổi bắt, đây là một chuyện hết sức bình thường!

"Đoàng! Cách!".

Bên ngoài vang lên tiếng đồ vật bị vỡ.

Lăng Độ Vũ thoáng biến sắc mặt, lập tức quán dây thừng vào tay chân như cũ, dựa lưng vào góc tường.

Tiếng khóa cửa lách cách.

Một gã lùn nhảy vọt vào, trên tay cầm một thanh đao dài, máu nhỏ xuống lông tống.

Duma!

Duma lao đến trước mặt Lăng Độ Vũ, cười khanh khách nói:

- Thằng nhóc! Đã lâu không gặp! Bây giờ ta đến cứu ngươi đây!

Nói đoạn đưa mắt nhìn dây trói trên tay và chân hắn.

Lăng Độ Vũ hỏi:

- Các anh có bao nhiêu người đến đây?

Duma đáp:

- Tất cả đều đến!

Duma vừa quay đầu lại phía sau quan sát vừa nói tiếp:

- Chủ lực của Sói Trắng đã bị người của tộc ta dẫn dụ đi xa rồi, nên nơi này phòng vệ hết sức lơ là.

Lăng Độ Vũ thầm cảm thấy quái lạ, tại sao tên Duma này lại trở nên vui vẻ hòa nhã với hắn như vậy?

Chợt có người từ bên ngoài thò đầu vào nói:

- Duma! Nhanh lên!

Duma gạt đầu một cái, đoạn quay lại nhìn Lăng Độ Vũ nói:

- Để ta cắt dây trói cho ngươi!

Lăng Độ Vũ đang định nói cho gã biết mình đã cởi trói được từ lâu, nhưng chợt phát hiện ra ánh mắt lạnh lùng, độc ác của Duma, đồng thời gã ta cũng từ từ giơ cao thanh đao lên chứ không đưa tới một cách bình thường.

Ý nghĩ Duma muốn giết mình vừa loé lên trong đầu Lăng Độ Vũ thì ánh đao đã loé lên, đâm thẳng vào tim hắn.

Lăng Độ Vũ lật nhanh hai tay, rút ra khỏi đồng dây thừng, chớp ngay lấy tay phải cầm đao của Duma.

Duma kinh hãi vô cùng, sự tình quả thực hoàn toàn nằm ngoài suy nghĩ của gã.

Lăng Độ Vũ kéo, rồi lại đẩy, đâm mạnh lưỡi đao vào bụng Duma, lút tới tận cán.

Gã ta rút lên một tiếng, mềm nhũn người, lảo đảo như muốn ngã gục xuống mà không được. Thanh đao trong tay Lăng Độ Vũ vẫn cắm vào bụng gã.

Lăng Độ Vũ nhìn thẳng vào mắt gã nói:

- Tại sao lại ba lần bốn lượt muốn giết tôi?

Duma mồ hôi ròng ròng, nghiêng răng nói:

- Ta phải giết người, bởi vì Thánh Nữ chưa bao giờ dùng ánh mắt đó nhìn một người đàn ông, vì vậy ta phải giết người, ta sẽ không để bất kỳ người đàn ông nào có được Thánh Nữ.

Nói dứt lời, ánh mắt gã trở nên tối sầm, đầu gục xuống một bên, tựa như một con chim vừa bị cắt tiết, nhưng lồng ngực vẫn phập phồng. Gã lùn này vô cùng khỏe mạnh, trong nhất thời cũng khó mà chết nổi.

Lăng Độ Vũ buông tay, để cho gã đổ vật xuống nền đất.

Hắn nghiêng đầu sang nhìn Mokim, lão già chỉ nhún nhún vai không nói gì, trong ánh mắt lộ ra biểu tình phức tạp phi thường. Từ trước đến giờ, Mokim luôn tưởng rằng lão là người đặc biệt trong mắt Thánh Nữ, giờ đây Duma nói vậy, khiến lão cảm thấy hơi có chút bất ngờ.

Lăng Độ Vũ nhanh chóng mở trời cho Mokim, đoạn tháo khẩu súng tiểu liên và đạn được ra khỏi người Duma.

Hai người xông ra ngoài cửa.

Trên cầu thang ra ngoài có hai gã canh cửa đang nằm trong vũng máu.

Một người đứng ở đầu cầu thang vẫy tay gọi:

- Còn không nhanh lên!

Lăng Độ Vũ phóng lên như một mũi tên.

Ba người Telajiakante đang đứng ở cửa, tay cầm vũ khí hướng ra ngoài, dáng vẻ như đang lâm đại địch vậy.

Một trong ba người quay đầu lại, nhưng chỉ thấy bọn Lăng Độ Vũ hai người liền ngạc nhiên hỏi:

- Duma đâu?

Lăng Độ Vũ mỉm cười đáp:

- Trên trời!

Một loạt tiếng súng vang lên.

Ba người dù có chuẩn bị kỹ càng cũng khó mà tránh khỏi họng súng lợi hại của Lăng Độ Vũ, huống hồ lại không hề phòng bị, nên lập tức ngã nhào.

Mokim nhặt vũ khí lên:

- Bây giờ phải tìm Đá Thần đã!

Lăng Độ Vũ nói lớn:

- Đi theo tôi!

Nói rồi tung mình nhảy qua tường rào, chạy như bay về phía phải, một hồi sau thì đến nơi khói bốc lên nhiều nhất thị trấn, chỉ thấy người qua kẻ lại nhộn nhịp, náo nhiệt vô cùng.

Tất cả đều yên bình phẳng lặng, không hề có dấu vết của một trận long tranh hổ đấu.

Mokim nói:

- Trước tiên phải tìm ra Sói Trắng đã...

Lăng Độ Vũ lắc đầu:

- Không cần tìm nữa! Hắn ta đang đi về phía chúng ta!

Mokim ngạc nhiên nhìn quanh quất, liền nhìn thấy Sói Trắng đang dẫn theo một đám người tiền hô hậu ủng tiến về phía hai người họ.

Khi lão nhìn thấy Sói Trắng, gã ta cũng vừa hay nhìn về phía lão.

Bốn mắt nhìn nhau.

Hai người đều rất ngạc nhiên. Sói Trắng biến sắc mặt, hét lớn một tiếng.

Thủ hạ của gã lập tức giương súng lên.

Đường phố lập tức loạn.

Lăng Độ Vũ kéo tay Mokim, chạy vào một ngõ nhỏ.

Tiếng súng vang lên sát rạt sau lưng họ, Sói Trắng đã thực sự tức giận, giờ thì e rằng không thể thương lượng được như lần trước.

Mokim vừa chạy vừa thở hổn hển:

- Chàng trai trẻ! Cậu đừng chạy nhanh quá!

Lăng Độ Vũ quay đầu lại hét lên:

- Câu này ông nên nói với mấy tên thủ hạ của Sói Trắng thì hơn!

Hai người xông vào nơi hạ trại của một thương đội làm mấy con lạc đà sợ hãi nhảy dựng lên.

Những người Arab trong thương đội tức giận mắng chửi, có người còn rút đao ra, nhưng vừa thấy súng tiểu liên trong tay Lăng Độ Vũ và Mokim thì đều lập tức sợ hãi lùi lại.

Bọn người Sói Trắng các lúc càng đuổi đến gần, cũng may là nơi đây có nhiều người, khiến bọn chúng ném chuột sợ vỡ òa, không dám tùy ý nổ súng.

Có điều bọn chúng người đông thế mạnh, càng đuổi lại càng thấy nhiều người hơn, Mokim và Lăng Độ Vũ lại không thể chạy vào sa mạc với hai bàn tay trắng, kết cục thúc thủ chịu trời dường như là không thể tránh khỏi.

Hai người xuyên qua doanh trại, đến cái chợ duy nhất của thị trấn này.

Trong chợ chỉ thấy người đông như nêm, tụ tập thành từng đám một mua mua bán bán, quang cảnh nhộn nhịp phi thường.

Lăng Độ Vũ chợt nghĩ ra điều gì đó, định quay lại nói cho Mokim biết thì liền phát hiện ra sắc mặt lão ta đã xanh mét như người sắp chết, bước chân run run, muốn tiếp tục chạy nhưng lực bất tòng tâm.

Đừng nói đào tẩu, ngay cả đứng yên một chỗ e rằng cũng là vấn đề lớn đối với lão.

Khẩu súng rơi xuống đất kêu đến "cách" một tiếng. Lăng Độ Vũ không để ý đến những ánh mắt kỳ dị của mọi người xung quanh, cúi người cõng Mokim lên vai, tiếp tục chạy như bay.

Đây đã là lần thứ hai hắn làm lạc đà cho Mokim, kinh nghiệm cũng phong phú hơn ít nhiều.

Lần trước là Mokim giả bị trúng thuốc mê, còn lần này thì đích thực là hàng thật giá thật, Mokim hầu như đã hoàn toàn không thể lê bước được nữa.

Lăng Độ Vũ đang định chạy xuyên qua khu chợ thì chợt thấy một đám người Dulua đang lao đến như hổ đói từ chính hướng đó.

Hắn thào thốt lên:

- Trời hại ta rồi!

Nghĩ đoạn đổi hướng chạy về phía Nam khu chợ.

Tiếng của những kẻ truy đuổi vang lên khắp bốn phía, dù là không có gánh nặng Mokim trên vai, hắn cũng khó mà thoát khỏi được, huống hồ là trong tình hình này...

Chạy được hơn trăm bước thì một đội người cưỡi lạc đà đi ngang qua trước mặt hắn, chặn ngay đường đi.

Hắn quay đầu lại liếc nhìn, Sói Trắng đang một mình một ngựa cùng với mười gã vệ sĩ hung hãn lao tới, càng lúc càng gần.

Hắn nghiêng rặng, liều mình xông qua đội lạc đà.

Đội lạc đà đột nhiên nhích ra một khoảng cho hắn lọt qua.

Lăng Độ Vũ cả mừng, lướt qua như một cơn gió.

Khe hở lập tức khép lại, đoàn lạc đà lại chậm chậm tiến bước.

Lăng Độ Vũ vừa nhìn ra phía trước đã thào kêu khổ, sa mạc mênh mông vô tận lại hiện ra trước mắt hắn.

Hắn đã đến nơi giáp ranh giữa ốc đảo và sa mạc.

Từ trong đội lạc đà có hai người phi tới.

Một trong hai kỵ sĩ toàn thân mặc đồ đen tuyền, người còn lại thì to cao lực lưỡng, mặt trùm khăn kín mít, khi họ tới gần Lăng Độ Vũ mới nhận ra người này chính là Liao.

Lăng Độ Vũ như muốn reo lên sung sướng.

Liao nói:

- Đưa Mokim cho tôi!

Con lạc đà quỳ xuống.

Lăng Độ Vũ đặt Mokim vào phía sau Liao.

Liao nói:

- Anh cưỡi con kia! Nhanh lên! Chúng tôi không cần được bọn chúng nữa đâu!

Một loạt tiếng súng vang lên, đội lạc đà lập tức trở nên tán loạn.

Lăng Độ Vũ tung mình một cái đến bên một con lạc đà không người cưỡi, nhảy phốc lên, mượn lực nhảy sang ngồi sau lưng một kỵ sĩ khác.

Người kia không nói tiếng nào, vung tay ra roi thúc lạc đà chạy nhanh hơn, con lạc đà kêu lên một tiếng, tung bốn vó chạy như bay đuổi theo hướng Liao.

Lúc con lạc đà lao đi, Lăng Độ Vũ vẫn còn chưa ngồi vững, suýt nữa thì ngã lăn xuống nên mới hoảng loạn ôm chặt lấy eo lưng người kỵ sĩ nọ.

Chợt cảm thấy chỗ mình chạm tay vào hết sức mềm mại, nhỏ nhắn.

Kỵ sĩ chỉ kêu lên một tiếng êm tai, nhưng không ngăn cản hắn lại.

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Thánh Nữ? Là cô sao?

Thánh Nữ không quay đầu lại, nhẹ giọng nói:

- Đây là lần thứ hai tôi cứu anh! Chúng ta hòa nhau rồi nhé!

Lăng Độ Vũ quay đầu lại nhìn Dendin, bọn người Sói Trắng giờ đã biến thành một chấm đen nhỏ... Hình như gã đang phấn nộ như điên cuồng, bắn vãi đạn lên bầu trời.

Lăng Độ Vũ quay đầu lại, bầu trời sa mạc không một gợn mây, thuần khiết không chút tạp chất.

Thân thể Thánh Nữ toát ra một mùi u hương dịu nhẹ.

Lăng Độ Vũ không cầm lòng, vươn tay ôm chặt hơn.

Thánh Nữ dịu dàng dựa lưng về phía sau, chốc chốc lại cố trườn người về phía trước, cố rời khỏi vòng tay của hắn nhưng không được. Chuyện này xảy ra với Thánh Nữ trước giờ vẫn lạnh lùng như sương tuyết, thật khiến người ngoài khó mà tin cho nổi.

Lăng Độ Vũ thở dài một tiếng, hắn chưa từng nghĩ đến trong sa mạc cũng có những giờ phút tuyệt diệu như vậy.

Sau khi vượt qua bao gian nan vất vả, cuối cùng hắn cũng cảm thấy sa mạc có chỗ đáng yêu.

Lần đầu tiên hắn thấy thích vùng đất kỳ diệu này.

Hồi 8

Thế giới chư thần

Thánh Nữ có ẩn tàng một loại năng lượng kỳ dị.

Tựa hồ như mỗi một cm vuông trên làn da nàng, mỗi một lỗ chân lông, mỗi một tế bào của nàng đều tràn trề sinh lực và tuổi xuân.

Đó là một vẻ đẹp toàn mỹ đến tuyệt đối.

Lăng Độ Vũ và nàng cùng cười chung một lạc đà, tâm thần bất giác như say như dại.

Thánh Nữ đã cởi mạng che xuống, dưới ánh mặt trời chói chan, gương mặt thanh tú của nàng càng thêm hồng nhuận đáng yêu.

Liao cười lạc đà chạy phía trước dẫn đường, tiến thẳng về hướng Đông Nam.

Những chiếc bóng của họ trải dài về phía sau.

Thánh Nữ không nói gì, lặng lẽ điều khiển dây cương, khiến người ta khó mà đoán biết được nàng đang nghĩ gì.

Con lạc đà từ từ giảm dần tốc độ.

Dendin dần khuất xa sau đường chân trời.

Những hạt cát vàng óng lấp lánh dưới ánh mặt trời nóng bỏng, khiến những kẻ lữ hành không thể mở to mắt.

Lăng Độ Vũ có rất nhiều nghi vấn muốn hỏi Thánh Nữ, nhưng thần tình lạnh lùng cao ngạo đến độ không thể xâm phạm của nàng làm gã ngập ngừng không dám thốt lên thành lời những suy nghĩ trong lòng.

Phía trước dường như có vật thể kỳ lạ gì đó xuất hiện.

Đó là một đường dài màu đen đang chuyển động.

Thánh Nữ quát lên một tiếng, lạc đà đột nhiên gia tăng tốc độ, đuổi theo Liao, chạy song song với gã.

Những người đến đều là các chiến sĩ của tộc Telajakante, ước chừng phải tới gần hai ngàn người.

Các chiến sĩ đến trước mặt Thánh Nữ đều giơ cao vũ khí, hoan hô vang trời.

Tiếng hoan hô của gần hai ngàn con người, phá nát sự tĩnh lặng của sa mạc, làm máu nóng trong người Lăng Độ Vũ sôi lên sung sức.

Thánh Nữ đợi cho mọi người bình tĩnh lại rồi mới nói:

- Thánh Ala đang đứng về phía chúng ta, bộ tộc của chúng ta sẽ mãi mãi lưu truyền, chúng ta nhất định sẽ chiến thắng!

Các chiến sĩ lại hoan hô vang dội.

Tiếng tù và cất lên một hồi dài.

Hai ngàn người chia thành mười đội, tiến về những hướng khác nhau.

Cuối cùng chỉ còn lại khoảng hơn hai trăm chiến sĩ.

Những đội khác đều đã đi xa dần.

Tiếng tù và lại nổi lên, hơn hai trăm người còn lại thay đổi phương hướng, tiến về phía Tây Nam.

Lăng Độ Vũ chuyển sang cưỡi một con lạc đà khác, đi theo đại đội này.

Mokim cũng tự cưỡi một con lạc đà, đi song song với hắn ở giữa đại đội chiến sĩ

Telajakante.

Thánh Nữ ở tít tận phía sau.

Lăng Độ Vũ nhìn Mokim quan tâm hỏi:

- Ông bạn già! Có sao không?

Mokim không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ nói:

- Cô ta... cô ta đích thực là rất hấp dẫn. Tôi đã đi rất nhiều nơi, mà chưa từng nhìn thấy ai đẹp như vậy, thật giống hệt như nữ thần mà tôi nhìn thấy đêm hôm đó...

Lăng Độ Vũ biết lão đang nói đến thế giới kỳ lạ mà lão đã nhìn thấy trong sa mạc hơn một trăm năm về trước, đây đã là lần thứ hai lão ta nói về chuyện này. Trong đầu hắn chợt loé lên một ý nghĩ, nhưng lại không thể nào nói ra một cách cụ thể cho được.

Mokim im lặng hồi lâu rồi chợt hỏi:

- Bọn họ đang làm gì vậy?

Lăng Độ Vũ nhìn lão ngạc nhiên hỏi:

- Ông hỏi tôi à? Ông giáo hoạt như vậy đáng lẽ phải đoán ra lý do họ làm vậy từ lâu rồi chứ?

Mokim buồn bã nói:

- Ôi! Chẳng những thể lực của tôi suy giảm, mà trí não cũng không còn được như trước nữa. Trong đầu tôi giờ đây trống rỗng, e rằng thời gian của tôi không còn được mấy ngày nữa...

Lăng Độ Vũ cảm thấy hơi khó chịu, trầm mặc một hồi lâu, rồi mới lên tiếng nói:

- Bọn họ cố ý phân tán đại đội nhân mã, mục đích là để Sói Trắng không biết đâu mà truy tìm.

Liao ở phía sau lên tiếng bổ sung:

- Còn nữa! Khi Sói Trắng rời khỏi Dendin, người của chúng tôi sẽ cướp lại Đá Thần!

Lăng Độ Vũ giật mình khen hay, từ lúc cướp máy bay đến giờ, mỗi chiến lược của Thánh Nữ đều hết sức chu đáo, khiến cho nàng mỗi lần đều có thể xoay chuyển cục thế, phản bại thành thắng.

Nghĩ đến đây, Lăng Độ Vũ nói:

- Liao! Nói cho tôi biết! Tảng đá thần đó có phải các anh đã ăn cắp từ một phòng thiên văn ở Mỹ về không?

Liao tròn mắt há miệng ngạc nhiên, thất thanh thốt lên:

- Anh là thần tiên à? Làm sao mà anh biết được?

Lăng Độ Vũ mỉm cười nói:

- Đây là tin tức nổi cộm nhất trong thời gian gần đây, cho dù không phải là thần tiên cũng không thể nào không biết được!

Liao thở dài nói:

- Đó là thứ Thánh Ala đã ban tặng cho chúng tôi, không hiểu tại sao lại rơi vào tay của người dị giáo, mang đi khỏi quê hương của chúng tôi, đem đến cái phòng trưng bày khốn kiếp đó. Cũng may trong lúc Thánh Nữ đi tìm kiếm Mokim đã được Thánh Ala an bài cho bắt gặp Đá Thần, vì thế có thể thấy thánh Ala vĩnh viễn đứng ở phía chúng tôi, chúng tôi nhất định có thể đánh bại người Dulua.

Lăng Độ Vũ giờ mới hiểu được khúc chiết bên trong của sự việc, thuận miệng hỏi tiếp:

- Giả sử các anh đánh bại được người Dulua, các anh sẽ làm gì? Đuổi bọn họ ra khỏi sa mạc à?

Liao lắc đầu nói:

- Không! Thánh Nữ nói sa mạc không thuộc về bất kỳ bộ tộc nào, chỉ cần người Dulua không áp bức chúng tôi, mọi người có thể cùng tồn tại một cách bình đẳng trong hòa bình.

Lăng Độ Vũ ồ lên một tiếng, hần căn bản không ngờ Thánh Nữ lại rộng lượng như vậy, chỉ cần dựa vào điểm này, hần đã thấy cần phải giúp nàng một tay rồi.

Một vầng mây đen lướt qua đầu hần.

Lăng Độ Vũ nghĩ đến chiếc máy theo dõi trong bụng Mokim, nghĩ đến con chim sẻ sau lưng ve sầu và bộ ngựa - Nico.

Tối ngày hôm đó, họ dừng chân hạ trại ở một lòng sông khô cạn.

Mokim tỏ ra vô cùng mệt mỏi nên đã đi ngủ từ sớm.

Lăng Độ Vũ bị bao nhiêu suy tính trong đầu làm mất ngủ, bèn đứng dậy bước ra ngoài tản bộ.

Chòm sao Thợ Săn sáng tỏ lấp lánh ở phía Đông Nam, bên phải nó là Sao Thiên Lang, trông như một viên bảo thạch trên bầu trời đêm.

Đa số các chiến binh đều chưa đi nghỉ, họ ngồi quay lại với nhau bên đồng lửa, uống trà, trò chuyện.

Một số người khác thì nằm phủ phục xuống cát, hướng về phía Thánh Địa Mecca cầu nguyện.

Lăng Độ Vũ chậm rãi tản bộ.

Bên ngoài có khoảng hơn chục người đang canh gác, nhưng không ai cản trở hành động của hắn, Một người đến bên cạnh hắn, cung kính nói:

- Thánh Nữ mời ngài vào lều nói chuyện?

Bên trong lều, Thánh Nữ đã thay một bộ áo dài trắng như tuyết, khăn che mặt cũng đã cởi ra, ánh mắt lại lạnh lùng như trước.

Lăng Độ Vũ ngồi xuống đối diện với nàng, nghĩ lại lời nói của Duma, bất giác tim hắn đập mạnh hẳn lên, như bên trong đang có một con khỉ tinh nghịch đang nhảy nhót vậy.

Thánh Nữ chậm rãi nói:

- Mokim càng lúc càng yếu hơn, tôi thấy ông ta không thể tiếp tục được nữa! Ôi!

Con người luôn không tin tưởng lẫn nhau khiến cho chúng ta mất đi một cơ hội thay đổi văn minh nhân loại! Hy vọng lần này có thể lấy về những gì đã mất đó!

Lăng Độ Vũ nghi hoặc hỏi:

- Tôi không hiểu cô đang nói gì?

Thánh Nữ u uất nói:

- Có quá nhiều chuyện chúng ta không hiểu được đúng không? Mokim nói cho tôi là anh đã biết nơi cất giấu Ngự Thần Khí, chỉ cần đến được thành cổ hoang phế ở Mozook là anh có thể tìm được, điều này có đúng không?

Lăng Độ Vũ gật đầu nói:

- Đúng vậy! Ông ấy đã nói cho tôi biết! Có phải Mokim đã dùng hết năng lượng mà Ngự Thần Khí ban cho rồi không?

Thánh Nữ nói:

- Không phải ban cho, mà là khai mở. Ngự Thần Khí là thần vật có thể mở ra tiềm năng của con người.

Lăng Độ Vũ hiểu ra nói:

- Tôi biết rồi! Cô muốn nói Ngự Thần Khí đã mở ra tiềm năng trong người Mokim, bây giờ số năng lượng đó đã dùng hết rồi đúng không?

Thánh Nữ lắc đầu nói:

- Tiềm lực sẽ không bao giờ hết được, ít nhất là trong vài trăm năm ngắn ngủi, chỉ vì Mokim không thể tiếp thụ được sức mạnh to lớn của Ngự Thần Khí mà thôi, thêm vào đó, thời gian khi ấy quá ngắn khiến cho ông ta chỉ có thể khởi động được một phần nhỏ tiềm lực của mình, vì vậy mà mới có hiện tượng thoái hóa như bây giờ. Kỳ thực, mỗi người chúng ta đều có tiềm năng vô hạn, chỉ là không biết cách vận dụng nó thôi, cũng giống như một triệu phú trong tay có hàng triệu đô-la, nhưng lại quên mất số tài khoản ngân hàng của mình, đến nỗi biến thành một kẻ nghèo kiết xác vậy. Sinh lão bệnh tử, đó là bi kịch của loài người.

Lăng Độ Vũ nghĩ đến những ánh mắt ngây thơ hiếu động của lũ trẻ, khi lớn lên lại biến thành vằn đục nhợt nhạt, về già thì ánh mắt ấy lại hôn ám vô thần, đúng là mất dần sức sống như lời Thánh Nữ nói.

Lăng Độ Vũ nói:

- Ngự Thần Khí rốt cục là thứ gì?

Thánh Nữ đáp:

- Ngự Thần Khí là kết tinh tinh thần của các vị thần.

Lăng Độ Vũ hoang mang hỏi:

- Tôi không hiểu?

Thánh Nữ chậm rãi giải thích:

- Con người không phải là sinh vật duy nhất trên địa cầu này biết kiến tạo văn minh. Từ rất lâu rất lâu về trước, văn minh được kiến lập rồi lại tàn lụi, điều này đại biểu cho các thực nghiệm của chân thần. Mỗi một hình thức của sự sống, từ một con cá nhỏ đến một con người, đều là những thực nghiệm để tìm kiếm sự hoàn mỹ!

Lăng Độ Vũ nhíu mày:

- Chân thần?

Thánh Nữ nhẹ giọng nói:

- Chân thần! Đó là toàn bộ của sự sống!

Lăng Độ Vũ toàn thân chấn động, chợt nghĩ đến vụ câu đố của Thượng Đế.

Ánh mắt Thánh Nữ nhìn về nơi xa xăm, thờ dãi một tiếng nói:

- Trong điển tịch của Ấn Độ cổ đại đã ghi chép một số tình tiết vận vật về sự sống và tiến hóa của văn minh. Mỗi một sự tiến hóa đều cần một thời gian kéo dài hàng trăm triệu năm. Sách cổ đó nói, tổng cộng có thể phân thành bốn thời kỳ tiến hóa, chính là thời đại vàng, thời đại bạc, thời đại đồng và thời đại sắt.

Lăng Độ Vũ cũng nói:

- Tôi đã nghe qua thuyết này. Bọn họ nói bây giờ đang là thời đại sắt, thời đại vàng là huy hoàng sáng lạn nhất, kế đó là đến thời đại bạc, thời đại đồng. Thời điểm hiện nay đang là lúc mà thời đại sắt đen tối nhất, tinh thần của con người chìm ngập trong dục vọng và lầm lạc, vạn kiếp bất phục. Nhưng đây chỉ là tỷ dụ của tôn giáo mà thôi.

Trong mắt Thánh Nữ lấp lánh ánh hào quang trí tuệ, nói với một giọng rầu rầu:

- Thời đại sắt chính là nói thời đại cơ khí hiện nay, nhân loại đã vứt bỏ năng lực vô hạn của mình, trầm mê trong biển khổ của những dục vọng và những thứ máy móc đó!

Lăng Độ Vũ nói:

- Chuyện này thì tôi không biết, nhưng nó thì có liên quan gì đến Ngự Thần Khí chứ?

Thánh Nữ trầm mặc một hồi, nhìn chăm chú vào mắt Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ cảm thấy hơi khẩn trương, lặng lẽ chờ đợi câu trả lời của Thánh Nữ.

Thánh Nữ thở dài một tiếng nói:

- Anh là một người rất đặc biệt, đã nhiều năm nay không có ai có thể khiến tôi quay đầu lại nhìn lấy một lần, thậm chí có nhiều lúc tôi còn không cảm được lòng mà khinh khi sự ngu muội của loài người, nhưng chỉ có anh lại có thể khiến tôi động lòng.

Lăng Độ Vũ thoáng đỏ mặt nói:

- Tôi cũng không thể không nói thật, ở trong sa mạc bao năm nay, những giấc mộng mà tôi nhớ được đều có cô ở trong đó.

Thánh Nữ cúi đầu nói:

- Đáng tiếc tôi không giống như những người đàn bà bình thường, được hưởng tình yêu bình thường của con người.

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên:

- Tại sao?

Thánh Nữ trở lại vẻ bình tĩnh như lúc đầu đáp:

- Bởi vì tôi đã tiếp xúc với Ngự Thần Khí, cảm nhận được sự siêu việt và vĩ đại của bản thân.

Lăng Độ Vũ kêu lên:

- Nói cho tôi biết, Ngự Thần Khí rốt cuộc là thứ quái quỷ gì?

Thánh Nữ bất chợt nhoẻn miệng nở một nụ cười hiếm hoi, tựa như một mạch nước ngầm trong sa mạc vậy.

Lăng Độ Vũ nhìn đến ngây ngẩn tâm thần.

Chỉ nghe nàng thấp giọng nói:

- Ngự Thần Khí không phải thứ quái quỷ gì cả, nói một cách dễ hiểu, nó là vật đến từ thời đại vàng, đến từ nền văn minh của thời đại ấy, đó cũng là thế kỷ mà chư thần tồn tại.

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Làm sao mà cô biết?

Thánh Nữ mỉm cười đáp:

- Sau khi anh và Ngự Thần Khí tiếp xúc một thời gian, anh sẽ có thể nghe được những điều nó nói với anh, biết được mọi thứ.

Lăng Độ Vũ nói:

- Thật sự có thần thánh sao?

Thánh Nữ nói:

- Đương nhiên là có! Chúng ta cũng có thể trở thành thần thánh, chỉ cần anh có thể nhận thức được bản thân

mình, nhận thức được tất cả những gì mình sở hữu... Người Trung Quốc các anh không phải có truyền thuyết tu tiên đó hay sao?

Lăng Độ Vũ lắc đầu phản đối nói:

- Nhưng tảng đá thần và Ngự Thần Khí đó rõ ràng đến từ ngoài vũ trụ, giả dụ nó là vật từ một nền văn minh đã bị hủy diệt từ hàng trăm triệu năm về trước, hoặc là kết tinh của thần thánh như lời cô nói, vậy thì nó phải ở dưới lòng đất mới đúng!

Thánh Nữ mỉm cười:

- Ở thời đại đó, sự sống đã phát huy đến mức cực hạn, con người đã hóa thành thần thánh. Bọn họ không cần dùng đến những thứ công cụ như chúng ta mà vẫn có thể đi đến bất kỳ nơi đâu trong vũ trụ này.

Lăng Độ Vũ cảm khái nói:

- Cuối cùng thì họ vẫn bị hủy diệt, xem ra mọi thứ đều có cực hạn.

Thánh Nữ nói:

- Sự sống không ngừng tìm kiếm những hình thức tồn tại mới lý tưởng hơn, bọn họ bất quá cũng chỉ là một thực nghiệm của sự sống mà thôi, chúng ta cũng là một thực nghiệm khác, bọn họ đã thất bại, giờ thì đến lượt chúng ta!

Lăng Độ Vũ nói:

- Nhưng cô vẫn chưa trả lời tôi Ngự Thần Khí rốt cuộc là thứ gì?

Thánh Nữ mỉm cười:

- Ở thế giới chư thần đó đã phát sinh ra một biến hóa mang tính hủy diệt, khi bọn họ phát hiện ra thì đã không còn đường để quay lại nữa, duy chỉ có diệt vong mà thôi.

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Lễ nào là chiến tranh?

Thánh Nữ lắc đầu:

- Đó là một chuyện còn đáng sợ hơn cả chiến tranh nữa. Văn minh của chư thần là một nền văn minh hoàn toàn dựa vào sức mạnh tinh thần mà kiến lập, mà bỏ qua sự phát triển về vật chất. Đáng tiếc sự sống lại cần cả sự phát triển của cả vật chất và tin thần song song với nhau, chỉ chú trọng bất kỳ bên nào cũng sẽ dẫn đến con đường diệt vong. Chư thần chính là như vậy, khi tinh thần càng lúc càng mạnh mẽ, đến độ họ có thể đến bất kỳ nơi nào trong vũ trụ hay suy nghĩ những vấn đề thâm ảo nhất chỉ mất thời gian một cái nháy mắt, nhưng thân thể họ lại không ngừng già cỗi, yếu ớt, trải qua mấy ngàn năm phấn đấu, cuối cùng họ cũng không thắng được định luật của tự nhiên, cái chết của nhục thể trở thành một sự thực không thể thay đổi. Nhục thể chết, tinh thần không có chỗ để tồn tại, đương nhiên cũng đồng quy ư tận.

Lăng Độ Vũ không hiểu hỏi lại:

- Lễ nào họ không thể dùng tinh thần thay đổi vật chất?

Thánh Nữ nói:

- Vào buổi ban đầu thì có thể làm vậy, nhưng khi sức mạnh tinh thần biến thành bao la như biển lớn thì một chiếc ly nhỏ như nhục thể của con người làm sao chứa nổi, hoặc giả như chúng ta đây, một người làm sao có thể gánh một gánh nặng mười tấn cho được? Tiến hóa của sự sống phải chịu sự hạn chế của quy luật tự nhiên, nhất định phải tuân tự, vì vậy khi bọn họ phát hiện ra vấn đề thì cũng là lúc họ diệt vong.

Lăng Độ Vũ nói:

- Tôi không thật sự hiểu lắm, nhưng xem ra cũng không còn mơ hồ như trước. Có phải vì thế mà sự sống trong thời đại của chúng ta phát triển văn minh theo hướng vật chất hay không?

Ánh mắt Thánh Nữ lộ vẻ tán thưởng, nói:

- Anh thật là người có trí tuệ!

Nói đoạn hít sâu vào một hơi, chậm rãi nói tiếp:

- Chính vào thời điểm đứng trước vực thẳm diệt vong đó, chư thần tụ tập hết sức mạnh tinh thần của mình, dồn hết trí tuệ vĩ đại của họ lại, dùng sức mạnh tinh thần đúc thành một ống tròn, đó chính là Ngự Thần Khí. Vì vậy, có thể nói, Ngự Thần Khí chính là thứ bao hàm cả một nền văn minh đó. Sau đó, họ lại dùng hết sức mạnh còn lại của mình nhét Ngự Thần Khí vào một tảng đá, ném nó vào vũ trụ vô tận, hy vọng một nền văn minh khác ngoài vũ trụ có thể có cơ hội tiếp xúc với một nền văn minh phát triển cao độ đã từng tồn tại ở địa cầu.

Lăng Độ Vũ vỗ tay nói:

- Tôi hiểu ra rồi, đây chính là nguyên nhân cô nói: "Nó đã trở về!".

Thánh Nữ gật đầu:

- Đúng vậy! Nó trở về rồi! Hơn một trăm năm trước, tôi và Mokim đã ở đúng vào điểm rơi của nó! Thế nhưng, tại sao nó lại trở về?

Ánh sáng mặt trời len lỏi qua tấm vải che cửa lều, thì ra hai người đã nói chuyện cả một đêm.

Đã đến lúc phải khởi hành.

Hồi 9

Ngự Thần Khí

Sau bốn ngày hành trình bình yên, đơn điệu và gian khổ, cuối cùng họ cũng đến được phía Đông Nam của Mozook, bắt đầu tiến vào khu vực kỳ dị này. Mokim đã từng nói với hắn, Mozook là nơi cổ xưa nhất trong sa mạc, biến hóa đa đoan, đây không chỉ nói về những trận bão cát và mưa lớn thoát đến thoát đi, mà còn chỉ cả địa hình đa dạng ở nơi này nữa.

Hàng ngàn năm trước, người Arab đã xây dựng ở nơi này một thành thị khá là quy mô, về sau do khí hậu biến đổi, núi lửa bùng phát, thành phố này bị bỏ rơi, cuối cùng biến thành một đồng hoang tàn đổ nát, trở thành nơi trú ngụ của bầy lang sói.

Lăng Độ Vũ nghĩ đến những lời nguyên rủa của Thánh Nữ đối với Mokim, nguyên rủa lão ta chết không được toàn thây, thi thể bị sói lang ăn thịt, nhất thời không khỏi cảm thấy chột dạ.

Đoàn người mỗi ngày đều ngủ rồi ăn uống, đi và cầu nguyện, ngoài ra thì không còn việc gì khác để làm nữa.

Giữa vùng đất cô độc này, sự uy hiếp của địch nhân giờ biến thành một thứ xa xôi và hư ảo.

Thánh Nữ vẫn thản nhiên, lạnh lùng như trước. Nhờ Ngự Thần Khí mà nàng đã vận dụng được tất cả tiềm năng to lớn của mình, biến thành một nữ thần với sức mạnh và trí tuệ siêu việt, giống như những người ở trong thời đại vàng vậy.

Mokim càng lúc càng yếu, Lăng Độ Vũ phải cưỡi chung một con lạc đà với lão, để đỡ sau lưng lão mới có thể tiếp tục hành trình.

Hoàng hôn ngày thứ năm, bọn họ gặp phải một rặng núi chắn ngang ngay trước mặt.

Đoàn người đành men theo sườn núi mà đi.

Liao nói:

- Nơi chúng ta sắp tới là hẻm núi Mozook, con đường duy nhất để tiến vào Mozook từ phía Đông Nam.

Lăng Độ Vũ không hiểu sao lại có cảm giác bất an, hắn cảm thấy bên kia hẻm núi đang có một nguy cơ gì đó đang chờ đón.

Lăng Độ Vũ hỏi Liao:

- Còn bao lâu nữa mới đi qua được hẻm núi này?

Liao đáp:

- Thêm hai giờ đồng hồ nữa, sau khi trời tối thì có thể đi qua, tiến vào khu vực Ma Quỷ.

Lăng Độ Vũ nói:

- Giả như có người phục kích ở đó, chúng ta có cơ hội chạy thoát không?

Liao ngạc nhiên nói:

- Chuyện này không thể có được! Chúng ta ít nhất cũng sớm hơn Sói Trắng một ngày!

Mokim cười khan một tiếng, ho sù sụ nói:

- Nếu như Sói Trắng đi suốt ngày đêm, ta không tin hắn không đuổi kịp đám người đi như du sơn ngoạn thủy chúng ta, ha...

Nói chưa dứt lời đã lại ho lên sù sụ.

Liao nói:

- Như vậy Sói Trắng phải biết rõ điểm đến của chúng ta mới có thể đuổi lên trước chặn đầu được, nhưng đây lại là một bí mật, kế hoạch này ban đầu chỉ có Thánh Nữ, Duma và tôi biết được mà thôi.

Lăng Độ Vũ nghĩ ngợi giây lát, cảm thấy lời Liao nói cũng có lý, liền thôi không nghĩ đến nguy cơ kia nữa.

Sau khi mặt trời xuống núi, nhiệt độ giảm xuống nhanh chóng, gió đông bắc thổi về lạnh buốt, làm bụi cát bay lên mù trời.

Tốc độ của đoàn người vì thế mà bị chậm lại, hơn một tiếng đồng hồ sau mới đến được chỗ họ cần đến, hẻm núi Mozook.

Hẻm núi sâu thăm thẳm, hai bên là núi cao dựng đứng, dưới đất đầy những đá răm và sỏi.

Hai bên đường, những tảng đá lớn đứng dật dờ như những bóng u linh, dáng vẻ tựa hồ đang mời khách vào trong vậy.

Thánh Nữ truyền hạ mệnh lệnh hạ trại bên ngoài.

Đây vốn không phải là kế hoạch ban đầu của họ, chỉ là vì trận gió lớn đã làm trễ mất hành trình, nên mới buộc phải dừng lại bên ngoài hẻm núi.

Gió cát càng lúc càng mạnh, đến nửa đêm thì đột nhiên trời đổ mưa lớn.

Đám lạc đà kêu lên mừng rỡ, ngửa mặt há miệng, để nước mưa chảy vào cổ họng đã khô rát.

Ở trong sa mạc đã bao ngày, đây là lần đầu tiên Lăng Độ Vũ gặp trời mưa, trong lòng cảm thấy kỳ lạ vô cùng.

Tinh thần Mokim cũng khá lên một chút, lão ngồi dậy, vừa uống cốc trà Liao đưa cho, vừa nói chuyện với gã.

Sắc mặt Lăng Độ Vũ đột nhiên ngưng trọng lại.

Liao nhìn gã với vẻ khó hiểu, nhưng vẫn không nói gì.

Bên ngoài vang lên những tiếng kêu sắc nhọn, tiếp đó là một tiếng súng, tiếp đó khắp bốn phương tám hướng đều tràn ngập tiếng súng và tiếng người la hét.

Liao biến sắc mặt, vội chụp lấy khẩu súng tiểu liên bên cạnh, xông ra ngoài.

Lăng Độ Vũ một tay cầm vũ khí, một tay đỡ Mokim, nhanh chóng chạy ra ngoài theo gã.

Tiếng súng và tiếng quát tháo vang lên khắp bốn bề, lạc đà thì chạy như bầy chuột vỡ tổ, các chiến binh của bộ tộc Telajakante thì không ngừng ngã xuống.

Kẻ địch đang chiếm ưu thế rõ rệt.

Liao dẫn theo một nhóm người chạy về phía hẻm, quát lớn:

- Chúng tôi yểm hộ, hai người và Thánh Nữ mau chạy!

Lăng Độ Vũ vội hỏi:

- Thánh Nữ ở đâu?

Liao nói:

- Không còn thời gian nữa! Mau đi theo chúng tôi!

Những chiến sĩ này đi trước mở ra một con đường máu trong đêm tối mịt mùng.

Từng người, từng người một ngã xuống, máu hòa vào với nước mưa ngấm hết xuống cát, không lưu lại chút vết tích gì.

Khi bọn họ đến được miệng hẻm núi thì chỉ còn lại hơn hai mươi người, hơn nữa đã trọng thương đến quá nửa.

Một bóng đen nhỏ nhắn nhảy ra từ sau một tảng đá, Lăng Độ Vũ lập tức nâng súng lên theo bản năng.

Liao vội hét lên:

- Đứng! Là Thánh Nữ!

Thánh Nữ vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra:

- Đi theo tôi, tìm được một con đường rồi!

Tiếng súng càng lúc càng dữ dội. Mưa đã bắt đầu ngớt dần.

Liao đưa cho Lăng Độ Vũ hai bọc nước đầy và một gói thức ăn, đoạn nói:

- Thánh Nữ không cần những thứ này, nhưng phàm nhân như chúng ta thì không thể sống một ngày không có chúng.

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Anh không đi sao?

Liao cười sảng khoái nói:

- Đây tuyệt đối không phải là sự an bài của Thánh Ala. Nếu như ai cũng muốn chạy, vậy thì ngay cả một người cũng khó thoát được, nhưng chỉ có ba người chạy, Thánh Ala sẽ bảo vệ các người! Bảo trọng nhé, anh bạn!

Liao hét lớn một tiếng, những người còn lại liền cùng gã chạy ngược lại, tiếng súng vang lên dữ dội hơn trước.

Thánh Nữ nói:

- Mau theo tôi!

Nói xong liền nhảy vào một ngách nhỏ trong hẻm núi.

Lăng Độ Vũ một tay đỡ Mokim, theo sát phía sau.

Bốn tiếng đồng hồ sau, bọn họ đã rời khỏi hẻm núi Ma Quỷ đầy gió tanh mưa máu khiến người ta phải kinh tâm khiếp đảm ấy.

Sắc trời sáng dần.

Ba người đi lên lối giữa khe núi, Thánh Nữ đi trước dẫn đường, dáng vẻ tha thướt yêu kiều tựa như một nàng tiên lạc xuống trần thế vậy.

Cuối cùng Thánh Nữ cùng dừng lại ở một chỗ ẩn nấp khá kín đáo.

Lăng Độ Vũ đặt Mokim đã hôn mê xuống, mệt mỏi thở dốc, đoạn nhắm nghiền hai mắt lại.

Một cánh tay mềm mại đặt lên đôi vai rộng của hắn.

Lăng Độ Vũ mở to mắt, ánh mắt của hắn tiếp xúc với đôi mắt đẹp của Thánh Nữ.

Hắn đặt tay mình lên mu bàn tay Thánh Nữ, cảm nhận được sức sống mãnh liệt đang chảy dưới lớp da mịn màng.

Thánh Nữ nghiêng đầu nhìn bầu trời đang hửng sáng, nói:

- Trời sắp sáng rồi! Chúng ta chỉ có thể đi vào buổi tối mà thôi!

Lăng Độ Vũ cảm thụ được mùi hương ấm áp của nàng, định nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, nhưng lại không nỡ dời mắt khỏi khuôn mặt thanh lệ ấy.

Thánh Nữ cúi đầu nói:

- Sinh mạng của Mokim sắp kết thúc rồi, tôi cảm giác được điều đó.

Lăng Độ Vũ thở dài nói:

- Trận mưa lớn tối qua đã cứu chúng ta. Nếu như chúng ta cứ đi vào hẻm núi, khẳng định sẽ khó thoát khỏi kết cục toàn bộ bị diệt vong. Rốt cục địch nhân là ai vậy nhỉ?

Thánh Nữ nói:

- Tôi đã nhìn thấy Sói Trắng!

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên:

- Làm sao mà hắn ta có thể chặn đầu chúng ta được?

Thánh Nữ rút tay lại, đứng dậy, bước đến trước mặt Mokim cẩn thận quan sát, hồi lâu sau mới quay người lại phía hắn nói:

- Có người nói cho hắn biết điểm đến của chúng ta.

Lăng Độ Vũ thất thanh thốt lên:

- Nhất định là Duma, trước khi chết hắn đã báo chúng ta.

Thánh Nữ nói:

- Hoàn cảnh của chúng ta giờ vô cùng nguy hiểm, Sói Trắng nhất định sẽ không chịu buông tha chúng ta đâu, không biết hắn đã biết được những gì rồi?

Lăng Độ Vũ mỉm cười mệt mỏi nói:

- Cô là thần thánh, chẳng lẽ không đối phó nổi mấy người phàm?

Thánh Nữ lần thứ hai mỉm cười với hắn:

- Tôi chỉ là một thần thánh nhỏ, năng lực rất có giới hạn, bằng không đâu cần phải tìm kiếm Ngự Thần Khí chứ! Ôi! Nếu như Mokim lấy Ngự Thần Khí đi chậm mấy ngày, có phải lịch sử nhân loại đã được viết lại rồi hay không?

Đây là lần đầu tiên Lăng Độ Vũ thấy nàng nói đùa.

Lăng Độ Vũ im lặng không nói gì, hắn nghĩ đến Sói Trắng, cũng nghĩ đến cả Nico nữa.

Giả sử hắn là Nico, nhất định sẽ đợi đến lúc Mokim rời khỏi Mozook, bởi vì

Mokim có lấy được Ngự Thần Khí mới rời khỏi đó.

Ưu thế duy nhất của bọn hắn chính là Nico không biết âm mưu của mình đã bị

Lăng Độ Vũ đoán ra, điều này cần phải cảm ơn Sói Trắng, nếu không có gã ta, e rằng bọn Nico sẽ không chịu xuất hiện.

Một vấn đề khác là Đá Thần.

Nếu như Sói Trắng biết được Đá Thần chính là công cụ để khởi động Ngự Thần Khí, những người Telajakante kia đừng hòng đoạt được tảng đá ấy trong tay hắn, Bao nhiêu vấn đề nan giải bày ra trước mắt, khiến một người túc trí đa mưu như hắn cũng cảm thấy thúc thủ vô sách.

Có điều hắn tuyệt đối không nản lòng.

Hai chữ "nản lòng" này vĩnh viễn không bao giờ nằm trong từ điển của hắn.

Hoàng hôn ngày hôm ấy, Mokim đã tỉnh lại, tinh thần đặc biệt tốt hơn mấy ngày trước.

Lão đứng dậy, duỗi chân duỗi tay, hoạt động gân cốt.

Thánh Nữ đeo lại mạng che mặt để chặn ánh mắt nóng bỏng của lão.

Ba người chậm rãi tiến trên con đường núi quanh co khúc khuỷu, điểm đến chính là thành phố hoang phế trong khu núi này. Một nơi bí mật ở bên dưới ngọn núi lửa Mắt Ma.

Hoang thành được xây dựng dựa vào vách núi, nhiều năm bị gió cát bào mòn, giờ chỉ còn lại những bức tường thấp và những đụn đất nhấp nhô.

Theo tính toán của Mokim, chậm nhất là đến tối ngày thứ hai, bọn họ có thể đến được nơi đó.

Trên đường đi, thỉnh thoảng họ lại bắt gặp vài chiến binh người Dulua, để ẩn giấu hành tung, nên buộc phải đi đường vòng xa hơn, cả một buổi tối chỉ đi được bốn năm cây số.

Trước khi mặt trời mọc, họ tìm một cái hang để ẩn nấp.

Mokim không hiểu sao vô cùng hưng phấn, không ngừng kể cho Lăng Độ Vũ những gì đã xảy ra với lão trong hơn một trăm năm.

Thánh Nữ ngồi lặng lẽ một góc, gương mặt giấu sau tấm sa che mặt, không lộ chút biểu tình nào.

Lăng Độ Vũ trở thành quan chúng duy nhất có phản ứng, thỉnh thoảng lại nói một hai câu đái bôi.

Đột nhiên Mokim dừng lại, há hốc miệng nhìn về phía cửa hang, trong mắt lộ ra vẻ kinh hoàng.

Lăng Độ Vũ quay đầu lại nhìn, cũng không khỏi giật mình đánh thót.

Một con sói lớn đang đứng ở đó, từng sợi lông dựng ngược lên như lông nhím, đôi mắt xanh lè đang nhìn chăm chăm vào ba người bọn họ.

Hắn hiểu nỗi sợ của Mokim.

Lão sợ rằng lời nguyện rủa của Thánh Nữ sẽ thành sự thực.

Lăng Độ Vũ cầm một tảng đá lên, dùng sức ném về phía con sói kia.

Con sói thu mình lại tránh né tảng đá, lừ mắt nhìn bọn họ một lượt, sau đó quay đầu chạy mất.

Lăng Độ Vũ chạy theo ra cửa hang.

Mokim cũng chạy theo hắn, cẩn thận quan sát những dấu chân trên đất:

- Không chỉ là một con, một, hai, ba.. ít nhất là ba con.

Lăng Độ Vũ an ủi lão:

- Đây là chuyện rất bình thường mà!

Mokim lắc đầu nói:

- Không! Loài sói bình thường không bao giờ tiếp cận người sống! Nhất định là chúng đã ngửi được mùi của tử vong rồi.

Mokim quay lại hang ngồi xuống một góc, hai tay bó gối, thu mình lại không nói gì.

Từ lúc chạy trốn đến giờ, Mokim và Thánh Nữ thủy chung chưa nói với nhau lời nào.

Quá trưa, sức nóng của mặt trời bắt đầu lan vào trong hang.

Thánh Nữ không cần nghỉ ngơi, trở thành người canh gác bên ngoài lý tường nhất.

Lăng Độ Vũ bước ra cửa hang nói với nàng:

- Tình hình bên ngoài thế nào?

Thánh Nữ nói:

- Không có gì! Bình lặng như là sa mạc vậy!

Lăng Độ Vũ thấp giọng nói:

- Tình hình Mokim càng lúc càng không ổn, yếu ớt đến độ sợ cả con người rồi.

Sức khỏe và tinh thần Mokim lúc tốt lúc xấu, khiến hấn cảm thấy rất đau đầu.

Thánh Nữ nói:

- Bất luận thế nào, đêm nay chúng ta cũng phải đến được núi Mất Ma.

Lăng Độ Vũ quay đầu lại nhìn Mokim đang nhắm mắt nghỉ ngơi:

- Ông ta thì sao?

Thánh Nữ cũng nhìn Mokim, một hồi lâu sau mới thở dài nói:

- Anh nghĩ ông ta có thể sống quá ngày hôm nay sao?

Lăng Độ Vũ giật mình.

Hấn và Mokim cùng chung hoạn nạn, đã xây dựng nên một tình bạn chân thành, bây giờ sinh ly tử biệt, tự nhiên là cảm thấy rất khó chịu.

Mokim đột nhiên mở mắt ra, khản giọng gọi:

- Anh... bạn trẻ... lại đây... lại đây!

Lăng Độ Vũ bước tưới quỳ xuống bên cạnh lão hỏi:

- Sao rồi? Ông bạn già!

Mokim nói:

- Đỡ tôi ra ngoài hang!

Lăng Độ Vũ liền đỡ lão dậy, đi ra ngoài cửa hang, cho lão ngồi xuống một tảng đá.

Cái hang này nằm ở lưng chừng núi.

Sa mạc mênh mông trải rộng bên ngoài khu núi dưới ánh mặt trời, tựa như một biển vàng vô tận.

Mokim nói:

- Anh bạn trẻ! Cậu thay tôi nói với Thánh Nữ, bảo rằng từ lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, cho đến tận bây giờ tôi chỉ yêu có một mình cô ấy mà thôi, chỉ nằm mơ thấy một mình cô ấy, thế nhưng tôi tuyệt đối không hối hận chuyện mình đã lấy đi Ngự Thần Khí, chỉ có như vậy, cô ấy mới mãi mãi nhớ đến tôi... hô hô... sau khi tôi chết, đừng chôn tôi xuống đất, tôi sợ tối lắm... hô hô...

Lăng Độ Vũ không biết nên khóc hay nên cười, nhất thời cảm động vô ngần.

Mokim thẳng người dậy, phóng tầm mắt nhìn khắp trời đất mênh mông, lẩm bẫm nói:

- Sự sống thật là đẹp!

Bắt chợt người lão mềm nhũn ra, ngã gục xuống.

Lăng Độ Vũ giật mình, đưa tay sờ lên mũi lão.

Mokim đã tắt thở.

Lão đã sống được một trăm năm mươi sáu năm, cuối cùng cũng đã dừng lại ở chính cái nơi mà lão nhận được sức sống mãnh liệt của mình.

Lăng Độ Vũ quay đầu lại, Thánh Nữ đang đứng sau lưng hắn.

Hắn muốn lên tiếng, nhưng lại không biết nói gì.

Thánh Nữ lên tiếng trước:

- Không cần nói nữa, tôi đã nghe hết những gì ông ấy nói.

Nàng bước đến bên cạnh Mokim, đưa tay nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt già nua đầy những nếp nhăn của lão, thấp giọng nói:

- Từ lúc ông mua tôi về từ tay cha tôi, tôi chưa từng bao giờ thích ông, chỉ trừ giờ phút này.

Sau khi dùng đá và cành cây lấp kín cửa hang đặt thi thể Mokim lại, Lăng Độ Vũ và Thánh Nữ liền lợi dụng ánh trăng hướng về phía hoang thành dưới chân núi lửa Mất Ma thẳng tiến.

Hai tiếng đồng hồ sau, núi lửa Mất Ma đã dần dần hiện ra ở hướng chính Bắc.

Lăng Độ Vũ và Thánh Nữ gia tăng tốc độ, ba giờ sau thì hoang thành đã xuất hiện trước mắt họ.

Mặt trăng treo lơ lửng trên bầu trời cao, chiếu xuống làn ánh sáng nhàn nhạt.

Tường đất của hoang thành giao nhau chằng chịt, kết thành một bức họa hoành tráng, như một tấm mạng nhện trùm lên lưng chừng ngọn núi lửa Mất Ma, đại biểu cho tàn tích của một nền văn minh trong lịch sử nhân loại.

Giữa trời đất bao la, thỉnh thoảng lại vang vọng tiếng hú của loài sói lang, phá nát sự tĩnh lặng của vùng núi này, khiến người ta cảm thấy nguy cơ ở khắp bốn bề.

Gió đêm lành lạnh thổi tới.

Lăng Độ Vũ dừng chân lại, cẩn thận ôn lại những gì Mokim nói với hắn về nơi giấu Ngự Thần Khí.

Lăng Độ Vũ chợt thờ dài một tiếng hỏi:

- Không biết Ngự Thần Khí đã bị người ta lấy đi hay chưa?

Thánh Nữ lắc đầu nói:

- Không! Ngự Thần Khí lọt vào tay người khác hoặc có người chạm vào tôi đều cảm nhận được, vì vậy sau khi Mokim lấy Ngự Thần Khí đi, tôi mới có thể theo ông tay máy chục ngày liền, Ngự Thần Khí đó đích thực là một thứ hết sức kỳ diệu.

Lăng Độ Vũ nói:

- Sói Trắng ở đâu?

Thánh Nữ nói:

- Sói Trắng đang ở đây, tôi cảm giác được sự tồn tại của hắn ta! Duma! Tại sao anh lại đi giúp đỡ kẻ thù như vậy?

Lăng Độ Vũ lo lắng nói:

- Làm sao bây giờ? Sau khi chúng ta lấy được Ngự Thần Khí, nhất định hắn ta sẽ xuất hiện cướp lấy!

Thánh Nữ bình tĩnh nói:

- Sau khi lấy được Ngự Thần Khí, chúng ta lập tức chạy trốn, mọi việc đều nghe theo sự an bài của Thánh Ala.

Lăng Độ Vũ đưa tay nắm chặt cánh tay ngọc ngà của Thánh Nữ, trầm giọng nói:

- Từ trước đến giờ cô đều là thần thánh, bây giờ không ngờ lại biến thành người phạm rồi, kể từ bây giờ tất cả đều do tôi an bài.

Thánh Nữ u uất nói:

- Tôi trước giờ đều là người, chỉ bất quá là tạm thời không bị khuất phục bởi sinh lão bệnh tử mà thôi, làm sao có thể gọi là thần thánh được? Bây giờ anh có cách gì?

Lăng Độ Vũ nói:

- Sói Trắng có lẽ đã biết tất cả những gì Duma biết, nhưng chắc chắn hắn ta không biết nơi Mokim cất giấu Ngự Thần Khí, đây là nhược điểm lớn nhất của hắn mà chúng ta có thể lợi dụng.

- Đầu tiên, để cho chúng ta có thể an tâm tìm Ngự Thần Khí, hắn ta nhất định sẽ không bày bố nhân thủ trong hoang thành này, mà chỉ ẩn nấp ở một nơi có thể giám thị được mọi hành động của chúng ta ở đây...

Nói đoạn chỉ tay vào miệng núi lửa, nói tiếp:

- Nơi lý tưởng nhất chính là miệng núi lửa kia, nơi đó có thể giám sát được cả hoang thành này, từ đó đến đây chỉ cần ba mươi phút.

Thánh Nữ gạt đầu tán thưởng:

- Anh phân tích rất có lý!

Lăng Độ Vũ nói tiếp:

- Bây giờ cô hãy tìm một nơi kín đáo ẩn nấp, quan sát động tĩnh của hoang thành.

Tôi sẽ giả bộ lấy được Ngự Thần Khí, toàn lực chạy trốn. Nhân lúc Sói Trắng đuổi theo tôi, cô lên ra lấy Ngự Thần Khí đi. Tôi thấy, nếu may mắn, cô có thể tìm thấy Đá Thần ở bên cạnh miệng núi lửa kia, tôi không tin cái tên tham lam vô độ đó lại vác cả tảng đá lớn đó đuổi theo tôi.

Thánh Nữ chớp chớp mắt nói:

- Như vậy quá bất công với anh...

Lăng Độ Vũ nói:

- Yên tâm đi! Tôi có thể ứng phó được với những kẻ hung hãn và giao hoạt hơn Sói Trắng gấp mười lần cơ đấy!

Thánh Nữ vẫn lo lắng nói:

- Thế nhưng nơi đây là sa mạc... Anh không quen thuộc...

Lăng Độ Vũ nói:

- Đó là trước đây, giờ đây thì tôi còn quen thuộc với nó hơn cả với người đàn bà của mình nữa ấy chứ. Bây giờ cô hãy chú ý nghe tôi nói đây.

Hắn nói một cách đơn giản cho Thánh Nữ biết về nơi cất giấu Ngự Thần Khí, hiện giờ họ đang đứng trước hoang thành nên tự nhiên là dễ hơn rất nhiều so với khi trước Mokim chỉ bàn binh trên giấy.

Thánh Nữ lại hỏi:

- Chúng ta sẽ tụ họp nhau ở chỗ nào?

Lăng Độ Vũ cười cười nói:

- Sau khi cô hấp thụ tất cả tinh túy của nền văn minh thời đại vàng vào người, biến thành thần thánh thật sự có sức mạnh siêu phàm, lẽ nào lại sợ không tìm ra được một người phàm như tôi, nói không chừng lúc ấy cô còn có thể giúp tôi thành tiên nữa ấy chứ.

Thánh Nữ chớp chớp mắt, chậm chậm cúi người ra phía trước, đặt lên má Lăng Độ

Vũ một nụ hôn, nhưng chỉ thoáng đặt môi lên rồi rút lại ngay.

Hương thơm vẫn thoang thoảng trên mặt Lăng Độ Vũ.

Hắn nhắm mắt lại tận hưởng, nói như người đang nằm mơ:

- Tuy rằng cô không thể hôn lên môi tôi, nhưng nụ hôn này tôi sẽ nhớ mãi, không bao giờ quên.

Mười phút sau, Lăng Độ Vũ đã từ một cửa khác của hoang thành như bay ra.

Cùng lúc ấy, một tiếng nổ ầm vang lên, hơn trăm người từ trên miệng núi lửa đột ngột xuất hiện, đuổi theo hắn như thác lũ.

Lăng Độ Vũ tính toán hoàn toàn chuẩn xác, chỉ không biết đối với năng lực chạy trốn của bản thân hắn có tính toán chính xác như vậy hay không.

Lăng Độ Vũ chạy như bay trong khu núi.

Sói Trắng quả không hổ là cao thủ truy tìm tông tích trong sa mạc, thủy chung vẫn theo sát sau lưng hắn.

Những chiến binh Dulua chia làm nhiều nhóm, đuổi theo hắn từ các phương hướng khác nhau.

Lần đầu tiên Lăng Độ Vũ cảm thấy ánh trăng thật đáng ghét, nếu không phải có

ánh trăng chiếu sáng, chạy trốn ít nhất cũng dễ hơn một nửa, chỉ còn hơn một giờ nữa là trời sáng, lúc ấy thì trời đất có bao la cũng không có chỗ cho hắn ẩn trốn.

Nghĩ đến đây, hắn đột nhiên nhớ đến hang động chôn giấu thi thể của Mokim, bọn họ đã dùng đá bịt kín lại, có lẽ nơi đó có thể tạm thời ẩn núp, đợi bọn Sói Trắng đi qua, hắn có thể quay lại hội tụ với Thánh Nữ.

Gã mượn thế núi, những tảng đá lớn để che mình, chạy thẳng về phía hang đá.

Tiếng súng không ngừng vang lên sau lưng, khiến cho hắn chạy càng khó khăn hơn. Nếu không phải đang ở trong núi đá, chỉ sợ lưng hắn đã bị găm vào mấy chục viên đạn rồi.

Hắn không thể chọn cách chạy thẳng mà kẻ địch thì lại càng lúc càng đuổi đến gần, có lúc tên chiến binh Dulua gần nhất chỉ cách hắn chừng ba trăm mét, buộc hắn phải quay lại nổ súng, ngăn cản bước tiến của truy binh.

Cũng may là lần này Thánh Ala đứng về phía hắn, một đám mây đen bất chợt che khuất mặt trăng, Lăng Độ Vũ vội tận dụng khoảnh khắc hắc ám đó để trèo lên hang núi.

Một lát sau vầng trăng lại hiện ra, chiếu rọi khắp khu núi, nhưng Lăng Độ Vũ thì đã lên được ngọn núi cao có hang đá kia rồi.

Một giờ sau, đang chạy thì hắn chợt nghe thấy tiếng bầy sói đang tranh nhau mồi.

Lăng Độ Vũ cả kinh, vội tăng thêm tốc độ chạy tới.

Cảnh tượng trước mắt khiến tay chân hắn ướt đầm mồ hôi.

Lời nguyện rủa của Thánh Nữ đã thành sự thật.

Lẽ nào trong lời nguyện của nàng có hàm chứa sức mạnh siêu nhiên.

Những tảng đá chặn trước cửa hang bị đẩy ra, sáu bảy con sói đói khát đang tranh dành nhau thi thể già cỗi của Mokim.

Lăng Độ Vũ gầm lên một tiếng, súng tiểu liên nã đạn như mưa, lũ sói trúng đạn kêu lên thảm thiết, máu bắn tung toé, một hai con sói may mắn thoát nạn vội ngoạm miếng thịt người trong miệng, cúp đuôi chạy trốn.

Lăng Độ Vũ chạy đến trước cửa hang, máu me, thịt vụn rơi khắp trên đất.

Hang động này giờ không còn tác dụng nữa.

Lăng Độ Vũ thở dài một tiếng, đang định bỏ đi, chợt bị một vật sáng lấp lánh dưới đất làm để ý.

Tâm niệm chuyển động, gã vội cúi người nhặt nó lên.

Chính là chiếc máy theo dõi mà Nico đã gắn vào người Mokim, trên đó vẫn còn dính chút máu thịt, nhưng vẫn chưa bị phá hủy Lăng Độ Vũ không kịp rửa cho sạch sẽ, cứ thế nuốt luôn vào người.

Một lát sau thì một đám người Dulua hung hãn chạy tới trước cửa hang, nhìn thấy máu và xác sói trên đất đều nghi hoặc không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Một tên trong bọn rút tù và ra thổi một hồi dài. Sói Trắng liền lập tức xuất hiện:

- Hắn ở đâu?

Ánh mắt gã chợt dừng lại ở cửa hang, vui mừng quát lên:

- Lục soát cho ta!

Hơn mười gã chiến binh Dulua như gặp đại địch, phân ra tiến vào trong hang. Sói Trắng dường như rất tự tin, ngẩng mặt kiêu ngạo đứng sau lưng bọn thuộc hạ.

Một bóng đen chợt vụt ra từ phía sau gã.

Sói Trắng phản ứng cực nhanh, lập tức quay nòng súng ra phía sau, nhưng đối phương lại càng nhanh hơn, cùi chỏ thúc mạnh một cái, Sói Trắng cảm thấy be sườn mình đau buốt, cánh tay phải cầm súng bị chặt mạnh, khẩu súng rơi ngay xuống đất.

Tay phải Sói Trắng bị đẩy ra rồi giật mạnh lại, không tự chủ được lao về phía sau của kẻ tấn công lén.

Gã ta gầm lên một tiếng lớn.

Đám thủ hạ vội ngạc nhiên chạy ra.

Vừa hay lúc này Sói Trắng giật mạnh người, thoát ra khỏi sự kiềm chế của đối phương.

Kẻ đánh trộm vội kinh hoảng quay người chạy xuống triền dốc, biến mất như một con dã thú sau đám loạn thạch.

Sói Trắng sa sầm mặt xuống, gầm lên điên cuồng:

- Mau đuổi theo!

Sau khi đám thủ hạ chạy theo kẻ đánh trộm. Sói Trắng nhìn theo cười gằn nói:

- Muốn không chế ta hả? Đây có chuyện dễ như vậy?

Một tên thủ hạ đứng sau lưng nói:

- Hắn chạy về phía khe núi!

Sói Trắng cười lên một tràng dài đắc ý:

- Thánh Ala đứng về phía chúng ta rồi, lập tức thổi tù và, báo cho những người ở bên khe núi chặn hắn lại.

Tiếp đó trầm mặt xuống nói tiếp:

- Lần này xem hắn chạy được đi đâu, sau khi ta lấy được Ngự Thần Khí, Thánh Nữ nhất định sẽ phải ngoan ngoãn nghe lời.

Sói Trắng đứng trên triền núi, cười lên điên dại như loài cú rúc đêm.

Lăng Độ Vũ dùng toàn bộ tốc lực chạy về hướng khe núi.

Sói Trắng đích thân dẫn theo thủ hạ, đuổi sát phía sau.

Đây là một cuộc thi đấu về thể năng.

Nói đến chạy trốn, Lăng Độ Vũ có thể coi là cao thủ trong các cao thủ. Năm đó, trong Rừng Đen ở Châu Phi, hắn đã từng bị bộ tộc Maya hung hãn nhất truy sát, nhưng cuối cùng cũng thoát được, hơn nữa còn đánh bại cả vị pháp sư danh tiếng nhất của họ nữa.

Hắn điều tiết hô hấp sao cho tiết kiệm sức lực nhất, dùng hết sự linh mẫn trong cảm giác của mình để ý từng hòn đá, từng bụi cây trên đường chạy, lợi dụng các tảng đá lớn và thế núi để tránh những loạt đạn của bọn Sói Trắng từ phía sau bắn tới.

Lăng Độ Vũ chạy qua một con dốc.

Đột nhiên từ trên dốc núi đối diện xuất hiện một số lớn các chiến binh Dulua ào ào chạy xuống, ít nhất cũng phải trên năm trăm người. Đối phó với một đội quân lớn như vậy, chỉ sợ bốn chữ "châu chấu đá xe" cũng khó mà so sánh được.

Đường chạy đã bị chặn đứng.

Lăng Độ Vũ nghiêng răng, chuyển hướng tạt ngang, chạy về phía sa mạc Mozook mênh mông.

Sói Trắng lúc này đã lên một tảng đá cao, nhìn Lăng Độ Vũ đang chạy về phía sa mạc, cười lạnh lùng nói:

- Tên này điên mất rồi! Đem lạc đà đến đây! Ta phải cắt từng miếng thịt trên người hắn xuống! Nhớ rằng ta

muốn hấn sống đấy nhé!

Đám thủ hạ hô lên vang dội!

Mặt trời từ từ hiện ra ở phía chân trời, muôn vạn đạo hào quang trong chốc lát đã chiếu sáng sa mạc hôn ám.

Lăng Độ Vũ nghiêng răng chạy như điên trên nền cát, cơ hồ như đã tiếp cận cực hạn của thể năng.

Đội lạc đà của Sói Trắng đuổi ngay phía sau, nhiều nhất chỉ cách hấn chừng hai cây số.

Cự ly càng lúc càng bị rút ngắn.

Lăng Độ Vũ dần dần tiếp cận tầm đạn của đối phương.

Hấn vội gia tăng thêm tốc lực, mồ hôi đổ xuống như tắm, cổ họng khô rát như có ai đang thiêu đốt.

Lăng Độ Vũ gầm lên một tiếng, dừng lại quay người, giương súng chờ đợi.

Có chết hấn cũng phải chết như vậy.

Kẻ địch cũng thả cương lạc đà chậm lại, chầm chậm tiến đến.

Lăng Độ Vũ ngẩng cao đầu đối diện với hơn một ngàn chiến binh Dulua.

Tù và nổi lên một tràng dài.

Sói Trắng nâng súng lên, ngắm chuẩn.

Lăng Độ Vũ cũng giương súng lên, chỉ cần hấn giết được Sói Trắng thì coi như hòa.

Mấy chục thủ hạ đứng hai bên Sói Trắng cũng lần lượt đưa súng lên.

Chỉ cần đi thêm hai trăm mét nữa, hai bên có thể nổ súng.

Một trăm năm mươi mét... một trăm mét... những âm thanh kỳ dị chợt vang lên từ phía sau Lăng Độ Vũ.

Tất cả đều sửng người.

Chỉ mình Lăng Độ Vũ reo lên mừng rỡ, cả người phủ phục xuống mặt cát.

Người của Nico cuối cùng đã tới.

Trước tiên hấn dấu chiếc máy theo dõi mà Nico đã gắn trên người Mokim vào áo Sói Trắng, cố ý để gã thoát khỏi sự kèm chế của mình, sau đó dẫn dụ tất cả vào sa mạc để Nico tưởng rằng Mokim đã lấy được Ngự Thần Khí, vội vàng xuất động. Có điều Lăng Độ Vũ vẫn cảm thấy bọn chúng đến hơi muộn, bởi vì chính gã giờ đây cũng biến thành một phần tử trên chiến trường này.

Mười hai điểm đen từ từ lớn dần lên ở phía bắc, biến thành mười hai chiếc trực thăng.

Sói Trắng đã có kinh nghiệm, gầm lên:

- Tản ra mau lên! Lấy hỏa tiễn!

Hơn một nghìn con người lập tức tản ra bốn hướng, cả sa mạc bóng chốc trở nên hỗn loạn.

Chỉ trong nháy mắt, trực thăng đã đến sát trên đầu họ, súng máy không ngừng nã xuống như mưa.

Những người Dulua lần lượt ngã xuống.

Một trận kịch chiến bắt đầu triển khai.

Lăng Độ Vũ thừa cơ chạy một mạch về phía hoang thành.

Một chiếc trực thăng nổ tung trên không, hóa thành một quả cầu lửa rơi ầm xuống đất.

Khói đen bay mù mịt khắp bãi chiến trường.

Nico bắt chấp tất cả, tiến hành đồ sát và cướp đoạt.

Sự phản kích của Sói Trắng cũng tuyệt đối không thể xem thường.

Hai con ác hổ quần nhau dữ dội.

Khi Lăng Độ Vũ chạy vào được khu núi, đã có ba chiếc trực thăng nổ tung trên bầu trời.

Hắn chạy như bay trong khu núi, khi rẽ ngoặt vào một hẻm núi nhỏ thì bất chợt thấy một người đang chạy ngược hướng với mình.

Lăng Độ Vũ cả kinh, cẩn thận nhìn lại, hóa ra đó chính là Thánh Nữ.

Thánh Nữ nhìn thấy hắn, vội gia tăng tốc độ, lao thẳng vào lòng hắn. Lăng Độ Vũ cũng tự nhiên dang rộng vòng tay, ôm chặt lấy nàng.

Thánh Nữ ngẩng đầu lên, nhỏ nhẹ nói:

- Tôi tưởng rằng anh đã chết rồi!

Lăng Độ Vũ gấp giọng hỏi:

- Đã lấy được chưa?

Thánh Nữ gật đầu:

- Lấy được rồi!

Nói đoạn cho tay vào trong bọc.

Lăng Độ Vũ ngăn lại nói:

- Không cần đâu! Đã tìm thấy Đá Thần chưa?

Thánh Nữ lắc đầu:

- Không biết! Tôi lo lắng cho anh...

Lăng Độ Vũ cảm kích nói:

- Được! Vậy chúng ta quay lại tìm Đá Thần, nó nhất định ở bên cạnh miệng núi lửa...

Chiếc hỏa tiễn mang theo một vệt khói trắng dài, bắn nổ chiếc trực thăng thứ năm.

Bảy chiếc còn lại lập tức gia tăng công kích, máu tươi nhuộm đỏ cả một bãi cát vàng.

Sói Trắng vội hét lên:

- Các anh em! Mau rút về khu núi!

Các chiến binh Dulua vừa đánh vừa chạy, tản dần về phía khu núi.

Bảy chiếc trục thăng còn lại bám sát không rời, Ngự Thần Khí là miếng mồi hấp dẫn, làm sao bọn Nico bỏ qua cho được?

Trên một chiếc trục thăng, Nico dùng ống nhòm quan sát đám người Dulua đang chạy toán loạn.

Khói lửa mù mịt, thêm vào những chiếc áo dài của người Arab cái nào cũng giống cái nào, khiến gã căn bản không thể nhận ra ai là Mokim.

Nico liền hạ lệnh:

- Tăng cường tấn công! Bất chấp tất cả, chỉ cần đoạt được thứ đồ vật có thể khiến người ta trường sinh bất tử, thì có giết một ngàn một vạn người cũng chỉ là vấn đề nhỏ.

Tiếng súng lại dữ dội hơn trước.

"Ầm!".

Chiếc trục thăng thứ sáu trúng đạn mất thăng bằng, đâm thẳng xuống bãi cát, bốc cháy phừng phừng.

Nico tức giận chửi thề:

- Mẹ nó! Nhất định phải tiêu diệt bọn chúng trước khi chúng rút vào trong núi, sau đó lúc soát các thi thể sau cũng được.

Sức phản kháng mãnh liệt của kẻ địch hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của gã.

Khi Lăng Độ Vũ và Thánh Nữ về đến hoang thành thì thể lực hần đã hầu như cạn kiệt. Hần dựa lưng vào một bờ tường, ngồi thở dốc mệt nhọc.

Thánh Nữ dịu dàng đưa cho hần túi nước, còn đỡ tay cho hần uống nữa.

Lăng Độ Vũ thỏa mãn nhắm nghiền hai mắt, lồng ngực vẫn phập phồng thở gấp.

Một hồi lâu sau hần mới mở mắt ra, nhìn thấy Thánh Nữ đang nhìn mình chăm chú, ánh mắt vô cùng phức tạp, không bình tĩnh lạnh lùng như bình thường.

Lăng Độ Vũ nhẹ nhàng hỏi:

- Đang nghĩ gì thế?

Thánh Nữ lắc đầu, thở dài một tiếng.

Trên khuôn mặt thanh tú thoáng hiện ra một vẻ buồn thảm, u uất nói:

- Tại sao những giờ khắc đẹp đẽ này lại quá ngắn ngủi?

Lăng Độ Vũ không biết phải trả lời ra sao, chỉ ngẩng đầu nhìn miệng núi lửa nói:

- Nếu Sói Trắng mang theo Đá Thần, vậy thì nhất định nó ở bên trên kia.

Nico tức giận mắng:

- Mẹ kiếp! Hần chạy vào trong núi rồi!

Gã chăm chú nhìn điểm đỏ trên máy bắt tín hiệu dần dần di chuyển về phía núi lửa Mắt Ma.

Một tên thủ hạ đằng sau hỏi:

- Chúng ta làm sao bây giờ?

Nico nghĩ ngợi giây lát rồi nói:

- Bọn chúng nhiều nhất cũng chỉ còn mười người, cứ tiếp tục đuổi theo đi!

Tay phi công ngồi phía trước liền nói:

- Xăng sắp hết rồi! Nếu đuổi tiếp chỉ sợ không thể quay lại được!

Nico liền hạ lệnh:

- Hạ cánh ở đây. Tám người theo tôi đi bắt Mokim, những người còn lại ở đây, giữ liên lạc để kịp thời chi viện.

Thánh Nữ nói:

- Xem anh mệt đến vậy kìa! Hãy nghỉ ngơi thêm một lúc nữa đi! Sói Trắng lo cho mình còn không xong, đâu còn thời gian mà truy bắt chúng ta nữa, huống hồ, người của chúng ta cũng sắp đến rồi!

Lăng Độ Vũ nói:

- Nghỉ ngơi hai tiếng rồi! Chúng ta mau đi thôi!

Mặt trời khuất dần ở phía xa xa, phát ra muôn vạn đạo ánh sáng cuối cùng, cảnh sắc sa mạc buổi hoàng hôn mỹ lệ phi thường.

Trời tối dần, sao kim từ từ hiện lên ở phía trời Tây.

Sa mạc bắt đầu trùm lên mình tấm màn đen huyền bí.

Mặt trăng thay thế mặt trời.

Vàng trắng vừa sáng vừa tròn. Cả hoang thành như được tắm trong một thứ ánh sáng vàng nhạt, mát rượi.

Con đường lên núi cũng được ánh trăng chiếu rọi.

Lăng Độ Vũ và Thánh Nữ rời khỏi hoang thành, lặng lẽ tiến dần lên miệng núi lửa Mắt Ma.

Con đường núi bị dung nham và gió cát làm biến dạng, nhấp nhô không đều, đi trên đây phải hết sức cẩn thận, nếu không để tụt chân xuống hố sâu thì thật vô cùng phiền phức.

Bọn họ cẩn thận tìm kiếm.

Lăng Độ Vũ chột reo lên:

- Cô xem này!

Thánh Nữ nói:

- Là dấu chân! Kéo thẳng đến miệng núi lửa!

Lăng Độ Vũ nói:

- Chúng ta tính toán không lầm! Cô xem dấu vết này, rõ ràng là có vật gì đó rất nặng bị kéo trên mặt đất mới tạo nên được!

Hai người vui mừng chạy nhảy lên phía miệng núi lửa.

Nửa giờ sau, miệng núi lửa đã hiện ra trước mắt, chỉ còn cách họ chừng ba trăm mét.

Khi bọn họ sắp thành công thì một chuyện đáng sợ đã xảy ra, Đèn pin sáng rực một góc núi, tập trung chiếu rọi vào hai người họ.

Một thanh âm nam giới vang lên:

- Không được động đây! Các người đã bị bao vây!

Lăng Độ Vũ toàn thân chấn động, cánh tay đang giương súng lên cũng dừng lại, quả thực là hắn đã quá mệt mỏi, nên cảm giác đối với nguy hiểm cũng bị thu chột đi rất nhiều.

Thánh Nữ không mang theo vũ khí, lặng lẽ đứng ở bên cạnh hắn.

Một giọng nam khác vang lên:

- Trời! Cô bé này thật đẹp!

Có lẽ bọn người này hoàn toàn không ý thức được sự nguy hiểm của Thánh Nữ, cũng giống như sai lầm của Lăng Độ Vũ ngày trước trên máy bay vậy.

Nico đến trước mặt Lăng Độ Vũ chừng bảy tám mét thì dừng lại, gã ta biết rất rõ sự nguy hiểm của hắn, không dám tiếp cận quá gần.

Nico nói:

- Ném vũ khí xuống.

Lăng Độ Vũ ném khẩu súng trong tay xuống, cố ý nói:

- Cô ấy chỉ là một cô gái yếu đuối, đừng làm thương tổn đến cô ấy!

Nico nói:

- Cô ta cũng là một tên cướp máy bay có đúng không?

Một gã bước lên đá bay khẩu súng trên mặt đất ra xa, dí nòng súng vào thái dương Lăng Độ Vũ.

Nico cười gằn nói:

- Mokim ở đâu? Nhất định lão ta đang ở gần đây?

Lăng Độ Vũ mỉm cười:

- Lão ở sau lưng ông đó!

Nico tự nhiên quay đầu lại, đám thuộc hạ của hắn cũng dịch ánh mắt nhìn theo.

Thánh Nữ liền lập tức hành động.

Chỉ thấy nàng vung tay lên một cái, sợi roi da màu đen liền bay ra.

Tốc độ đó hầu như đã vượt quá sức tưởng tượng của con người, chỉ nghe thấy "tét! tét!" hai tiếng, hai gã đứng gần nàng nhất kêu lên thảm thiết, bị sợi roi quất trúng vào nơi yếu nhất của cơ thể người - đôi mắt.

Cùng lúc đó, Lăng Độ Vũ cũng rùn người xuống, húc mạnh vào be sườn gã đang chĩa súng vào đầu mình, thuận tay giật luôn khẩu súng trong tay đối phương xuống, Nico nghe thấy tiếng kêu, lập tức biết ngay có chuyện không hay, quay người lại định nổ súng. Nào ngờ sợi một sợi dây đen như hiện ra từ địa ngục quấn chặt lấy cổ hắn như một con rắn độc. Người cầm dây giật mạnh, Nico lao đảo suýt ngã, khẩu súng bị mất nắm, bắn nhảm vào hai gã thuộc hạ đứng bên cạnh, máu tươi bắn tung toé.

Khẩu súng trên Lăng Độ Vũ bắt đầu nhả đạn, ba tên còn lại không kịp phòng bị, lần lượt ngã xuống trong vũng máu.

Đoạn hắn lại dùng báng súng húc mạnh vào gã đại hán bên cạnh, khiến đối phương bất tỉnh nhân sự, lăn xuống dốc núi.

Tình thế hoàn toàn đổi ngược.

Lăng Độ Vũ bước đến bên cạnh Nico, cười lạnh hỏi:

- Ông bạn cũ! Cảm thấy thế nào?

Nico cười gằn:

- Đừng có vui mừng vội!

Lăng Độ Vũ thoáng giật mình, quay báng súng đánh gã một cái cho ngất xỉu.

Nico ngã vật xuống, một chiếc máy liên lạc rơi ra, lăn xuống dốc núi.

Lăng Độ Vũ tức giận nói:

- Con cáo già này đã báo cho người đến rồi! Mau chạy!

Nói đoạn gã lập tức chạy về phía miệng núi lửa, bây giờ chỉ còn một cơ hội duy nhất để mang Đá Thần đi trước khi bọn chúng đưa máy bay đến đây.

Hai người đến bên bờ miệng núi lửa.

Con mắt ma của sa mạc Mozook.

Bên trong tĩnh lặng như nhà mồ, không hề có sinh khí.

"Thánh Nữ!".

Thanh âm của Sói Trắng vang lên từ phía bên kia.

Hai người kinh hãi nhìn sang.

Sói Trắng toàn thân be bét máu, đang đứng bên miệng núi lửa cách họ chừng hai chục mét, chân phải hắn đặt lên một vật khá lớn, chính là tảng đá thần bị đánh cắp khỏi viện bảo tàng ở California.

Thánh Nữ "ồ" lên một tiếng.

Lăng Độ Vũ bỏ người lao tới.

Sói Trắng giương súng lên quát:

- Không được lại gần! Nếu không ta sẽ đá cái thứ quái quỷ này xuống dưới đó!

Thánh Nữ khôi phục lại bình tĩnh, lạnh lùng hỏi:

- Ông muốn gì?

Sói Trắng ngửa đầu cười điên loạn, thê lương nói:

- Tôi muốn gì? Huynh đệ của tôi đã tử thương gần hết, chính là vì cô và thứ đồ quái quỷ này.

Thánh Nữ nói:

- Đây không phải là đồ quái quỷ, mà là thứ do thần thánh lưu lại, hủy diệt nó chính là xúc phạm thần thánh, ông sẽ vĩnh viễn không được siêu sinh.

Sói Trắng ngây người, hiển nhiên là gã chưa từng nghĩ đến vấn đề sẽ nghiêm trọng như vậy, run run giọng nói:

- Tôi không tin!

Thánh Nữ bước lên một bước, rút ngắn khoảng cách giữa hai bên lại.

Lăng Độ Vũ cố ý lùi lại vài bước, giảm bớt sự đề phòng của Sói Trắng, hẳn hiểu Thánh Nữ đang muốn tiến đến khoảng cách cần thiết để sử dụng sợi dây đen.

Thánh Nữ chậm rãi nói:

- Hãy thử nghĩ về vẻ đẹp và sự trẻ trung của tôi, chỉ có thần thánh mới có thể ban cho tôi điều đó.

Câu nói này của nàng đã nhắc nhở Sói Trắng, khiến hắn không thể không dịch chuyển ánh mắt lên khuôn mặt nàng.

Dưới ánh trăng, gương mặt của Thánh Nữ càng thêm mỹ lệ tuyệt vời.

Trong mắt Sói Trắng lộ ra thần sắc hoang mang, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt người đàn bà mà gã ngày đêm mơ tưởng, lầm bầm nói:

- Cô thật là đẹp! So với người mà tôi mơ thấy hàng đêm còn đẹp hơn gấp mười, gấp trăm lần!

Thánh Nữ chậm rãi bước tới.

Môi nàng khẽ động đậy, nhưng không phát ra âm thanh.

Sói Trắng thoáng ngạc nhiên:

- Cô nói gì thế?

Thánh Nữ bước lên một bước là có thể sử dụng roi được rồi.

"Tạch tạch tạch!".

Tiếng súng vang lên từ trên không.

Lòng ngực Sói Trắng toé máu, kêu thảm một tiếng, ngã vật xuống đất, đụng trúng ngay tảng đá thần.

Gã kêu lên thêm một tiếng nữa, cả người lẫn Đá Thần cùng nhau lăn xuống miệng núi lửa.

Tiếng kêu nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Thánh Nữ thốt lên một tiếng kinh hãi, định bỏ người theo, nhưng Lăng Độ Vũ đã lao tới, ôm lấy eo nàng lăn sang một bên.

Hoa lửa bắn tung toé.

Đạn bắn như mưa xuống chỗ họ vừa đứng ban nãy.

Sáu chiếc trực thăng chia làm hai tổ, bay lượn giữa không trung như loài chim săn đêm.

Một lưới đạn chụp xuống hai người.

Lăng Độ Vũ dùng thân mình che cho Thánh Nữ.

Lúc này muốn chạy cũng không được, muốn ở lại cũng không xong.

Kẻ địch đã chiếm ưu thế hoàn toàn!

"Rầm!".

Ngọn núi rung chuyển!

Một tiếng nổ khủng khiếp vang lên từ trong miệng núi lửa.

Chuyện xảy ra tiếp đó khiến không một ai kịp phản ứng.

Một đạo hào quang màu đỏ chói lọi bắn vọt lên không, trong chốc lát, cả ngọn núi đã bị bao phủ bởi ánh sáng đỏ như máu.

Sáu chiếc trực thăng phát ra những tia điện lẹt xẹt, sau đó chuyển dần sang màu trắng, dần dần trở nên trong suốt, rồi chảy tan ra, rơi xuống đất.

Bốn bề nóng bức kinh người.

Lăng Độ Vũ và Thánh Nữ tròn mắt nhìn biến hóa kinh người trước mặt.

Ánh sáng màu đỏ máu từ từ thu nhỏ lại, biến thành một lồng ánh sáng che lấp miệng núi lửa.

Đá Thần sáng rực lên, từ từ bay lên, tựa như đang được một cánh tay vô hình nâng đỡ.

Đá Thần lững lờ dừng lại giữa không trung.

Thánh Nữ "a" lên một tiếng, từ trong bọc áo nàng, một đạo ánh sáng bay vút ra, từ từ bay về phía Đá Thần.

- Ngự Thần Khí.

Lăng Độ Vũ như bừng tỉnh, hắn đột nhiên hiểu ra tại sao năm đó Ngự Thần Khí rời khỏi Đá Thần, rơi sang một bên, hiểu được tại sao Mokim không thể nào nhét Ngự Thần Khí trở lại vào Đá Thần được như trước.

Bởi vì năng lượng của Đá Thần đã cạn kiệt.

Đá Thần đã du hành trong vũ trụ mấy trăm tỷ năm rồi mới trở về địa cầu, năng lượng hầu như đã cạn kiệt. Sau khi Thánh Nữ hấp thụ hết số năng lượng còn lại, nó đã biến thành phế vật, nhưng không hiểu quỷ thần xui khiến thế nào mà nó lại bị rơi xuống miệng núi lửa, nạp lại được nguồn năng lượng mới.

Đá Thần đã sống lại!

Nó sẽ làm thế nào?

Ngự Thần Khí từ từ chui vào bên trong Đá Thần.

Thánh Nữ quỳ xuống, gương mặt điểm lệ sáng lên thứ ánh sáng thánh khiết.

Trong phút chốc, Lăng Độ Vũ cảm nhận được thế giới tâm linh vô cùng vô tận, một sức mạnh vĩ đại vô cùng

vô tận.

Nếu như sức mạnh đó là biển lớn, vậy thì một đời người chỉ có thể dùng hết một nửa giọt nước trong đó mà thôi.

Từ hàng tỷ năm trước, đã từng có một thời đại vàng, nhân loại đã có thể dùng hết nguồn năng lượng ấy, biến thành những vị thần sống.

Đáng tiếc, họ phát triển tới cực độ nên dẫn đến sự mất cân bằng giữa tinh thần và vật chất, kết cục là không tránh khỏi sự diệt vong.

Sự tích của họ đã được ghi lại trong những câu chuyện thần thoại của nhiều dân tộc khác nhau trên địa cầu.

Các vị thần Hy Lạp, thiên đình của Trung Quốc, thần thánh Ai Cập, thần thoại Ấn Độ, trong chốc lát hiện ra trong đầu Lăng Độ Vũ.

Bất kỳ ngôn ngữ nào cũng không thể hình dung giây phút này.

Đá Thần mang theo Ngự Thần Khí, hóa thành một quả cầu sáng bay vút ra ngoài vũ trụ.

Nó đi rồi.

Về với vũ trụ bao la.

Tiếp tục cuộc hành trình vĩnh viễn không có điểm dừng.

Hoặc giả có một ngày, nó sẽ gặp được một nền văn minh phát triển cao độ, làm cho nó sống lại, tái lập một thời đại vàng thứ hai.

Làm cho địa cầu trở vụt hóa thân thành thế giới của thần thánh.

Hồi 10

Kết thúc

Thánh Nữ chỉ tay vào vùng đồi núi trước mặt nói:

- Đi qua chỗ này là đến đường quốc lộ Morocco rồi.

Lăng Độ Vũ nói:

- Cô không thể đi với tôi thêm một đoạn nữa hay sao?

Thánh Nữ nhạt giọng nói:

- Đi đi! Anh thuộc về thế giới đó! Cũng giống như tôi thuộc về Sahara vậy!

Lăng Độ Vũ nhún nhuyển điều khiển con lạc đà chạy đi, rồi không hiểu sao lại quay trở lại bên cạnh Thánh Nữ nói:

- Cô biết tại sao nó quay lại không?

Thánh Nữ nhỏ nhẹ hỏi:

- Tại sao?

Lăng Độ Vũ nói:

- Giả sử một vật thể cứ đi vòng xung quanh một vật thể hình cầu khác, dù vật hình cầu kia có lớn tới đâu đi nữa, cuối cùng cũng sẽ có một ngày vật thể ấy đi hết một vòng, trở lại vị trí xuất phát, đây gọi là một "không gian khép kín". Trong một không gian khép kín, cũng giống như vũ trụ của chúng ta vậy, bất kỳ vật nào dù bay đi đâu, bay theo hướng nào, đều cũng sẽ trở về khởi điểm của chúng, bởi vì vũ trụ của chúng ta cũng là khép kín.

Thánh Nữ trầm ngâm hỏi:

- Nhưng bên ngoài vũ trụ khép kín ấy là gì chứ?

Lăng Độ Vũ mỉm cười, quay đầu lạc đà lại, thúc cương phóng đi như bay.

Bụi cát mù mịt bốc lên sau lưng hắn.

Tạm biệt!

Sa mạc - vùng đất khiến người ta hận - khiến người ta yêu.